

Невілл Годдард: П'ять уроків: Майстер-клас (1948) [ПОВНА КНИГА]

<https://manifestation.com.ua/>

УРОК 1 – СВІДОМІСТЬ Є ЄДИНОЮ РЕАЛЬНІСТЮ

Це буде дуже практичний курс. Тому я сподіваюся, що кожен із вас має дуже чітке уявлення про те, чого він бажає, бо я переконаний, що ви зможете реалізувати свої бажання за допомогою техніки, яку отримаєте тут цього тижня під час цих п'яти уроків.

Щоб ви могли отримати максимальну користь від цих настанов, дозвольте мені одразу заявити, що Біблія взагалі не містить жодних згадок про реальних людей, які коли-небудь існували, чи про будь-які події, що коли-небудь відбувалися на землі.

Стародавні оповідачі писали не історію, а створювали алегоричні наочні уроки про певні базові принципи, які вони вдягнули в шати історії, і адаптували ці оповіді до обмеженого сприйняття вкрай некритичних і довірливих людей.

Протягом століть ми помилково приймали персоніфікації за реальних осіб, алегорію за історію, засіб передачі вчення — за саме вчення, а грубий буквальний зміст — за кінцевий, істинний смисл.

Різниця між формою Біблії та її суттю така ж велика, як різниця між зерном пшениці та зародком життя всередині цього зерна. Так само, як наші органи травлення відрізняють їжу, яка може бути засвоєна нашим організмом, від тієї, яку слід відкинути, так і наші пробуджені інтуїтивні здібності виявляють під алегорією та притчею психологічний зародок життя Біблії; і, живлячись ним, ми також відкидаємо форму, яка передавала це послання.

Аргументи проти історичності Біблії занадто довгі; отже, вони не підходять для включення в цю практичну психологічну інтерпретацію її історій. Тому я не витрачатиму час на спроби переконати вас у тому, що Біблія не є історичним фактом.

Сьогодні ввечері я візьму чотири історії і покажу вам, що стародавні оповідачі хотіли, щоб ми з вами в них побачили. Стародавні вчителі прив'язували психологічні істини до фалічних і сонячних алегорій. Вони не знали так багато про фізичну будову людини, як сучасні вчені, так само як і не знали про небеса стільки, скільки наші сучасні астрономи. Але те небагато, що вони знали, вони використовували мудро, будуючи фалічні та сонячні конструкції, до яких прив'язували великі психологічні істини, які вони відкрили.

У Старому Заповіті ви знайдете багато елементів фалічного поклоніння. Оскільки це не несе практичної користі, я не буду на цьому наголошувати. Я лише покажу вам, як це інтерпретувати.

Перш ніж ми перейдемо до першої з психологічних драм, яку ми зможемо використати на практиці, дозвольте мені назвати два видатні імені з Біблії: те, яке ми з вами перекладаємо як БОГ або ЄГОВА, і те, яке ми називаємо його сином, тобто ІСУС.

Древні писали ці імена, використовуючи маленькі символи. Стародавня мова, що називалася івритом, не була мовою, яку просто вимовляли вголос. Це була містична мова, якою людина ніколи не говорила. Ті, хто її розумів, сприймали її так, як математики розуміють символи вищої математики. Це не було чимось, що люди використовували для передачі думок, як я зараз використовую мову.

Вони казали, що ім'я Бога пишеться так: ЙОД ХЕ ВАУ ХЕ (JOD HE VAU HE). Я візьму ці символи і нашою звичайною, приземленою мовою поясню їх таким чином.

Перша літера, ЙОД (JOD) в імені БОГА — це рука або насіння. Не просто рука, а рука того, хто керує. Якщо і є орган людини, який вирізняє її і відокремлює від усього створеного світу, то це її рука. Те, що ми називаємо рукою в людиноподібної мавпи, не є рукою. Вона використовується лише для того, щоб підносити їжу до рота або розгойдуватися на гілках. Рука людини створює, вона формує. Ви насправді не можете виразити себе без руки. Це рука будівельника, рука режисера; вона спрямовує, формує і будує у вашому світі.

Стародавні оповідачі називали першу літеру ЙОД рукою, або абсолютним насінням, з якого вийде все творіння.

Другій літері, ХЕ (HE), вони дали символ вікна. Вікно — це око. Вікно для будинку — це те саме, що око для тіла.

Третя літера, ВАУ (VAU), називалася цвяхом. Цвях використовується для того, щоб скріплювати речі разом. Сполучник «і» в івриті — це просто третя літера, або ВАУ. Якщо я хочу сказати «чоловік і жінка», я ставлю ВАУ посередині, це їх пов'язує.

Четверта і остання літера, ХЕ (HE), — це ще одне вікно або око.

Нашою сучасною, приземленою мовою, ви можете забути про очі, вікна та руки і поглянути на це так. Ви зараз сидите тут. Ця перша літера, ЙОД, — це ваше «Я Є» (I AMness), ваша свідомість. Ви усвідомлюєте своє усвідомлення — це і є перша літера. З цього усвідомлення виникають усі інші стани свідомості.

Друга літера, ХЕ, яку називають оком, — це ваша уява, ваша здатність сприймати. Ви уявляєте або сприймаєте щось, що здається відмінним від вас самих. Ніби ви загубилися в мріях і відсторонено споглядаєте ментальні стани, роблячи мислителя і його думки окремими сутностями.

Третя літера, ВАУ, — це ваша здатність відчувати, що ви вже є тим, ким бажаєте бути. Коли ви відчуваєте, що ви є цим, ви починаєте усвідомлювати себе цим. Ходити так, ніби ви вже є тим, ким хочете бути — це витягнути ваше бажання з уявного світу і накласти на нього ВАУ. Ви завершили драму творіння. Я усвідомлюю щось. Потім я починаю усвідомлювати, що я дійсно є тим, що я усвідомлював.

Четверта і остання літера в імені Бога — це ще одне ХЕ, ще одне око, що означає видимий об'єктивний світ, який постійно свідчить про те, ким я усвідомлюю себе. Ви

нічого не робите з об'єктивним світом; він завжди формує себе в гармонії з тим, ким ви усвідомлюєте себе.

Вам кажуть, що це ім'я, яким створено все, і без нього ніщо з того, що створено, не створено. Це ім'я — це просто те, що ви маєте зараз, сидючи тут. Ви усвідомлюєте своє існування, чи не так? Безперечно. Ви також усвідомлюєте щось інше, ніж ви самі: кімнату, меблі, людей.

Тепер ви можете стати вибірковими. Можливо, ви не хочете бути кимось іншим, або володіти тим, що бачите. Але у вас є здатність відчувати, як би це було, якби ви зараз були кимось іншим. Коли ви припускаєте, що ви вже є тим, ким хочете бути, ви завершуєте ім'я Бога, або ЙОД ХЕ ВАУ ХЕ. Кінцевий результат, об'єктивізація вашого припущення — це не ваш клопіт. Воно з'явиться автоматично, щойно ви приймете свідомість того, що ви вже є цим.

А тепер перейдемо до імені Сина, бо воно дає Сину владу над світом. Ви і є той Син, ви — великий Ієгошуа, або Ісус з Біблії. Ви знаєте, що ім'я Ієгошуа (Joshua) ми адаптували як Ісус.

Ім'я Сина майже таке ж, як ім'я Батька. Перші три літери імені Батька — це перші три літери імені Сина: ЙОД ХЕ ВАУ. Потім ви додаєте ШИН (SHIN) та АЙЇН (AYIN), і ім'я Сина читається як ЙОД ХЕ ВАУ ШИН АЙЇН.

Ви вже чули, що означають перші три: ЙОД ХЕ ВАУ. ЙОД означає, що ви усвідомлюєте; ХЕ означає, що ви усвідомлюєте щось; а ВАУ означає, що ви усвідомили себе тим, що ви усвідомлювали. Ви маєте владу, тому що у вас є здатність задумувати і ставати тим, що ви задумали. Це і є сила творіння.

Але чому в ім'я Сина додано ШИН? Через нескінченне милосердя нашого Батька. Зверніть увагу, Батько і Син — єдині. Але коли Батько починає усвідомлювати себе людиною, він вкладає в цей стан, який називається людиною, те, чого він не дав самому собі. З цією метою він додає ШИН; ШИН символізується зубом.

Зуб — це те, що споживає, те, що поглинає. Я повинен мати всередині себе силу поглинути те, що мені зараз не подобається. Я через своє невігластво породив певні речі, які мені тепер неприємні і які я хотів би залишити позаду. Якби в мені не було полум'я, здатного це поглинути, я був би приречений вічно жити у світі власних помилок. Але в імені Сина є ШИН, або полум'я, яке дозволяє Сину відокремлюватися від станів, які він раніше виражав у світі. Людина не здатна бачити нічого іншого, окрім вмісту власної свідомості.

Якщо я зараз свідомістю відірвуся від цієї кімнати, відвівши від неї свою увагу, тоді я більше не буду її усвідомлювати. Щось всередині мене поглинає її. Вона може жити в моєму об'єктивному світі лише за умови, що я підтримую її життя у своїй свідомості.

Саме ШИН, або зуб, в імені Сина дає йому абсолютну владу. Чому цього не могло бути в імені Батька? З однієї простої причини: у Батьку ніщо не може перестати існувати. Навіть неприємні речі не можуть зникнути. Якщо я хоча б раз дав чомусь вираження,

воно на віки вічні залишається замкненим у вимірно більшому “Я”, яким є Батько. Але я не хотів би підтримувати життя всіх своїх помилок у власному світі. Тому я у своєму безмежному милосерді дав собі, ставши людиною, силу відокремлюватися від тих речей, які я через своє невігластво породив у своєму світі.

Ось ці два імена, які дають вам владу. Ви маєте владу, якщо, ходячи по землі, знаєте, що ваша свідомість — це Бог, єдина реальність. Ви усвідомлюєте щось, що хотіли б виразити або чим хотіли б володіти. Ви маєте здатність відчувати, що ви вже є цим і володієте тим, що ще мить тому було лише уявним. Кінцевий результат, втілення вашого припущення, знаходиться абсолютно поза межами компетенції тривимірного розуму. Воно народжується шляхом, якого не знає жодна людина.

Якщо ці два імена ясні у вашому уявному зорі, ви побачите, що це ваші вічні імена. Сидячи тут, ви є цим ЙОД ХЕ ВАУ ХЕ; ви є ЙОД ХЕ ВАУ ШИН АЙІН.

Біблійні історії стосуються виключно сили уяви. Насправді це драматизація техніки молитви, бо молитва — це секрет зміни майбутнього. Біблія відкриває ключ, за допомогою якого людина входить у вимірно більший світ з метою зміни умов того меншого світу, в якому вона живе.

Виконана молитва означає, що щось було зроблено внаслідок цієї молитви — те, що інакше не було б зроблено. Отже, людина є джерелом дії, спрямованим розумом і тим, хто виконує молитву.

Історії з Біблії містять потужний виклик мисленнєвим здібностям людини. Основна істина — що це психологічні драми, а не історичні факти — вимагає постійного повторення, оскільки це єдине виправдання для цих історій. Маючи трохи уяви, ми легко можемо простежити психологічний зміст у всіх біблійних сюжетах.

«І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують вони над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі. І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив» Буття 1:26, 27.

Тут, у першому розділі Біблії, стародавні вчителі заклали фундамент того, що Бог і людина — єдині, і що людина має владу над усією землею. Якщо Бог і людина — одне ціле, тоді Бог ніколи не може бути настільки далеко, щоб бути навіть «поруч», бо «поруч» передбачає розділення.

Виникає питання: Що таке Бог? Бог — це свідомість людини, її усвідомлення, її «Я Є». Драма життя є психологічною: ми викликаємо обставини своїм ставленням, а не своїми діями. Наріжний камінь, на якому базується все — це концепція людини про саму себе. Вона діє так, як діє, і переживає те, що переживає, виключно тому, що її уявлення про себе є саме таким, і з жодної іншої причини. Якби вона мала іншу концепцію себе, вона діяла б інакше і мала б інший досвід.

Людина, приймаючи відчуття здійсненого бажання, змінює своє майбутнє в гармонії зі своїм припущенням, адже припущення, навіть якщо вони хибні, у разі їх постійної підтримки перетворюються на факт.

Недисциплінованому розуму важко прийняти стан, який заперечується органами чуття. Але стародавні вчителі відкрили, що сон або стан, схожий на сон, допомагає людині зробити своє припущення. Тому вони драматизували перший творчий акт людини як такий, у якому людина перебувала у глибокому сні. Це не лише встановлює шаблон для всіх майбутніх творчих актів, а й показує нам, що людина має лише одну субстанцію, яка по-справжньому належить їй для створення свого світу, і це — вона сама.

«І вчинив Господь Бог (людина) на Адама глибокий сон, і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закрити його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із людини, на жінку». Буття 2:21, 22.

Перш ніж Бог створює цю жінку для чоловіка, він приводить до Адама польових звірів і птахів небесних і наказує Адаму назвати їх. «І як Адам назвав кожен живу душу, така й назва їй».

Якщо ви візьмете симфонію або біблійний словник і знайдете слово «стегно», як воно використовується в цій історії, ви побачите, що воно не має нічого спільного зі стегном. Воно визначається як м'які творчі частини чоловіка, які звисають на стегні.

Стародавні оповідачі використовували цю фалічну конструкцію, щоб розкрити велику психологічну істину. Ангел — це посланець Бога. Ви є Богом, як ви щойно відкрили, бо ваша свідомість є Богом, і у вас є ідея, послання. Ви боретеся з ідеєю, бо не знаєте, що ви вже є тим, про що роздумуєте, так само як і не вірите, що могли б цим стати. Ви б хотіли, але не вірите, що здатні.

Хто бореться з ангелом? Яків. А слово Яків за визначенням означає «той, хто витісняє» (той, хто займає чийсь місце).

Ви б хотіли трансформувати себе і стати тим, що заперечують розум і ваші органи чуття. Коли ви боретеся зі своїм ідеалом, намагаючись відчувати, що ви вже є ним, ось що відбувається. Коли ви дійсно відчуваєте, що є ним, щось виходить із вас. Ви можете використати слова: «Хто доторкнувся до мене, бо я відчув, що сила вийшла з мене?»

На мить, після успішної медитації, ви стаєте нездатними продовжувати цей акт, так, ніби це був фізичний творчий акт. Ви так само безсилі після того, як успішно помолилися (заманіфестували), як і після фізичного творчого акту. Коли приходить задоволення, ви більше не відчуваєте голоду. Якщо ж голод залишається, ви не дали цій ідеї спалахнути всередині вас, вам насправді не вдалося усвідомити себе тим, ким ви хотіли бути. Коли ви вийшли з глибини, у вас все ще залишалася спрага.

Якщо я можу відчувати, що я є тим, ким ще кілька секунд тому, як я знав, я не був, але бажав бути, тоді я більше не маю голоду стати цим. Я більше не відчуваю спраги, тому що відчуваю задоволення в цьому стані. Тоді щось стискається всередині мене — не

фізично, а в моїх почуттях, у моїй свідомості, бо це і є творчість людини. Людина настільки згасає у своєму бажанні, що втрачає потяг продовжувати цю медитацію. Вона не зупиняється фізично, просто зникає бажання продовжувати цей медитативний акт.

«Коли молитесь, вірте, що ви вже отримали, і буде вам». Коли фізичний творчий акт завершено, жила на стегні чоловіка стискається, і він опиняється в стані безсилля або зупиняється. Так само, коли людина успішно молиться, вона вірить, що вже є тим, ким бажала бути, тому вона не може продовжувати бажати бути тим, ким вона себе вже усвідомлює. У момент задоволення, фізичного чи психологічного, щось виходить назовні, що з часом стає свідченням творчої сили людини.

Наша наступна історія знаходиться у 38-му розділі книги Буття. Тут є цар, на ім'я Юда, перші три літери імені якого також починаються з ЙОД ХЕ ВАУ. Тамар — його невістка.

Слово Тамар означає пальму або найкрасивішу, найпривабливішу. Вона граціозна і прекрасна на вигляд, і її називають пальмою. Висока, велична пальма цвіте навіть у пустелі — там, де вона є, там оазис. Коли ви бачите пальму в пустелі, ви знайдете те, чого найбільше шукаєте на цій випаленій землі. Немає нічого більш бажаного для людини, що йде пустелею, ніж вигляд пальми.

У нашому випадку, якщо говорити практично, нашою метою є пальма. Це те величне, прекрасне, що ми шукаємо. Те, чого ми з вами хочемо, чого ми щиро бажаємо, уособлюється в цій історії прекрасною Тамар.

Нам розповідають, що вона одягається у вбрання блудниці і сідає на публічному місці. Її свекор, цар Юда, проходить повз; і він настільки закохується в цю жінку під вуаллю, що пропонує їй козеня за близькість із нею.

Вона запитала: «Що ти даси мені як заставу, що віддаси мені козеня?»

Озирнувшись, він запитав: «Що ти хочеш, щоб я дав тобі як заставу?»

Вона відповіла: «Дай мені свій перстень, свої браслети і свій посох».

Після цього він зняв з руки перстень, браслет і віддав їх їй разом зі своїм скіпетром. І він увійшов до неї, і пізнав її, і вона народила йому сина.

Ось така історія; а тепер щодо її інтерпретації. У людини є лише один дар, який по-справжньому належить їй, щоб віддати, і це — вона сама. Вона не має іншого дару, як сказано у першому творчому акті Адама, який породив жінку з самого себе. У світі не було іншої субстанції, крім нього самого, з якої він міг би створити об'єкт свого бажання. Так само і Юда мав лише один дар, який міг дати — самого себе, що символізували перстень, браслети та посох, адже це були символи його царської влади.

Людина пропонує те, що не є нею самою, але життя вимагає, щоб вона віддала те єдине, що символізує її саму. «Дай мені свій перстень, дай свій браслет, дай свій скипетр». Саме вони роблять його Царем. Коли він віддає їх, він віддає частину себе.

Ви і є той великий цар Юда. Перш ніж ви зможете пізнати свою Тamar і змусити її народити вашу подобу у світі, ви повинні увійти до неї і віддати себе. Припустімо, я хочу безпеки. Я не можу отримати її, просто знаючи людей, які її мають. Я не можу її отримати, смикаючи за ниточки. Я повинен усвідомити себе у безпеці.

Скажімо, я хочу бути здоровим. Пігулки цього не роблять. Дієта чи клімат цього не роблять. Я повинен усвідомити себе здоровим, прийнявши відчуття того, що я здоровий.

Можливо, я хочу піднятися в цьому світі. Просто дивлячись на королів, президентів і благородних людей та живучи в їхньому відображенні, я не стану гідним. Я повинен усвідомити себе благородним і гідним, і ходити так, ніби я вже є тим, ким хочу бути зараз.

Коли я ходжу в цьому світлі, я віддаю себе образу, який не давав мені спокою, і з часом він народжує мені дитину; що означає, я об'єктивізую світ у гармонії з тим, ким я себе усвідомлюю.

Ви — цар Юда, і ви також — Тamar. Коли ви усвідомлюєте себе тим, ким хочете бути, ви стаєте Тamar. Тоді ви кристалізуєте своє бажання у світі навколо вас.

Незалежно від того, які історії ви читаєте в Біблії, незалежно від того, скільки персонажів ці стародавні оповідачі ввели в драму, є одна річ, яку ми з вами завжди повинні пам'ятати — все це відбувається в розумі окремої людини. Всі персонажі живуть у свідомості окремої людини.

Коли ви читаєте історію, приміряйте її на себе. Знайте, що ваша свідомість — єдина реальність. Потім визначте, ким ви хочете бути. Після цього прийміть відчуття того, що ви вже є тим, ким хочете бути, і залишайтеся вірними своєму припущенню, живучи і діючи на основі свого переконання. Завжди підганяйте історію під цей шаблон.

Наша третя інтерпретація — це історія Ісаака та його двох синів: Ісав та Якова. Перед нами постає картина сліпого батька, якого його другий син обманом змушує віддати йому благословення, що належало першому синові. Історія підкреслює той факт, що обман був здійснений через відчуття дотику.

«І сказав Ісаак до Якова: Підійди ж, і я обмацаю тебе, сину мій, чи ти син мій Ісав, чи ні. І підійшов Яків до Ісаака, батька свого, а той обмацав його... І сталося, як Ісаак перестав благословляти Якова, і Яків тільки-но вийшов від лиця Ісаака, батька свого, аж ось Ісав, брат його, прийшов із лову свого». Буття 27:21, 30.

Ця історія може бути дуже корисною, якщо ви відтворите її зараз. Знову пам'ятайте, що всі персонажі Біблії є уособленням абстрактних ідей і повинні втілитися в окремій людині. Ви — і сліпий батько, і обидва сини.

Ісаак старий і сліпий, і, відчуваючи наближення смерті, кличе свого першого сина Ісава, грубого, волохатого хлопця, і посилає його до лісу, щоб той приніс трохи дичини.

Другий син, Яків, хлопець із гладенькою шкірою, підслухав прохання батька. Бажаючи отримати право первородства свого брата, Яків, гладкошкірий син, зарізав козеня з батьківської отари і зняв з нього шкуру. Потім, одягнений у волохату шкуру зарізаного козеняти, він хитрощами змусив батька повірити, що він — Ісав.

Батько сказав: «Підійди ближче, сину мій, щоб я міг тебе відчути. Я не бачу, але підійди, щоб я міг доторкнутися». Зверніть увагу на те, який акцент у цій історії робиться на відчутті.

Він підійшов ближче, і батько сказав йому: «Голос — голос Якова, а руки — руки Ісавові». І відчувши цю грубість, реальність сина Ісава, він промовив благословення і віддав його Якову.

В історії сказано, щойно Ісаак промовив благословення, а Яків ледь вийшов від нього, як його брат Ісав повернувся з полювання.

Це дуже важливий вірш. Не засмучуйтесь через наш практичний підхід до нього, адже, сидячи тут, ви теж є Ісааком. Ця кімната, в якій ви сидите — це ваш теперішній Ісав. Це грубий, пізнаваний через відчуття світ, відомий вам завдяки органам вашого тіла. Усі ваші органи чуття свідчать про те, що ви знаходитесь тут, у цій кімнаті. Все говорить вам, що ви тут, але, можливо, ви не хочете тут бути.

Ви можете застосувати це до будь-якої мети. Кімната, в якій ви сидите в будь-який час — середовище, в якому ви знаходитесь, це ваш грубий або відчутний світ, або син, який уособлюється в історії як Ісав. Те, що ви хотіли б мати замість того, що маєте, або ким ви хотіли б бути — це ваш гладкошкірий стан, або Яків, той, хто витісняє.

Ви не відправляєте свій видимий світ на полювання, як це роблять багато людей, за допомогою заперечення. Кажучи, що його не існує, ви робите його ще більш реальним. Натомість ви просто забираєте свою увагу зі сфери відчуттів, якою в цей момент є кімната навколо вас, і концентруєте свою увагу на тому, що ви хочете поставити на її місце, на тому, що ви хочете зробити реальним.

При концентрації на своїй меті секрет полягає в тому, щоб перенести її сюди. Ви повинні зробити «десь» «ТУТ», а потім уявити, що ваша мета настільки близько, що ви можете її відчути.

Припустімо, в цей самий момент я хочу, щоб тут, у цій кімнаті, було фортепіано. Просто бачити фортепіано у своєму уявному зорі десь в іншому місці — не спрацює. Але візуалізувати його в цій кімнаті, ніби воно вже тут, покласти свою уявну руку на фортепіано і відчути його твердим і реальним — це означає взяти той суб'єктивний

стан, уособлений як мій другий син Яків, і наблизити його настільки близько, щоб я міг його відчувати.

Ісаака називають сліпим. Ви сліпі, тому що не бачите своєї мети своїми тілесними органами, ви не можете побачити її своїми об'єктивними органами чуття. Ви лише сприймаєте її розумом, але наближаєте її настільки близько, що можете відчувати її так, ніби вона тверда і реальна вже ЗАРАЗ. Коли це зроблено і ви губитесь у її реальності, відчуваючи, що вона справжня — відкрийте очі.

Коли ви відкриваєте очі, що відбувається? Кімната, яку ви відключили лише мить тому, повертається з полювання. Ви не встигли дати благословення — відчувати уявний стан як реальний — як об'єктивний світ, який здавався нереальним, повертається. Він не говорить до вас словами, як записано про Ісаака, але сама кімната навколо вас своєю присутністю говорить вам, що ви самі себе обманули.

Вона каже вам, що коли ви загубилися в спогляданні, відчуваючи, що ви тепер той, ким хочете бути, відчуваючи, що ви зараз володієте тим, чим хочете володіти, ви просто обманювали себе. Подивіться на цю кімнату. Вона заперечує, що ви знаходитесь деінде.

Якщо ви знаєте закон, тепер ви кажете: «Хоча твій брат прийшов з хитрістю, обдурив мене і забрав твоє право первородства, я дав йому твоє благословення, і я не можу його забрати назад».

Іншими словами, ви залишаєтеся вірними цій суб'єктивній реальності і не забираєте в неї право на народження. Ви дали їй право на народження, і вона стане об'єктивною у цьому вашому світі. У цьому вашому обмеженому просторі немає місця для двох речей, щоб вони займали однаковий простір в один і той самий час. Зробивши суб'єктивне реальним, воно воскрешає себе у вашому світі.

Візьміть ідею, яку ви хочете втілити, і припустіть, що ви вже є нею. Загубіться у відчутті, що це припущення є твердим і реальним. Коли ви надаєте йому це відчуття реальності, ви даєте йому благословення, яке належить об'єктивному світу, і вам не потрібно сприяти його народженню більше, ніж ви сприяєте народженню дитини або насіння, яке ви саджаєте в землю. Насіння, яке ви саджаєте, росте без допомоги людини, оскільки воно містить у собі всю силу і всі плани, необхідні для самовираження.

Ви можете вже цієї ночі відтворити драму Ісаака, який благословляє свого другого сина, і подивитися, що відбудеться в найближчому майбутньому у вашому світі. Ваше теперішнє оточення зникне, всі обставини життя зміняться і звільнять шлях для приходу того, чому ви дали своє життя. Коли ви йдете, знаючи, що ви є тим, ким хотіли бути, ви об'єктивізуєте це без сторонньої допомоги.

Четверта історія на сьогодні взята з останньої з книг, приписуваних Мойсею. Якщо вам потрібні докази того, що Мойсей її не писав, уважно прочитайте цю історію. Вона знаходиться у 34-му розділі книги Повторення Закону. Запитайте будь-якого

священника або рабина: «Хто автор цієї книги?», і вони дадуть вам відповідь, що її написав Мойсей.

У 34-му розділі Повторення Закону ви прочитаєте про людину, яка пише власний некролог, тобто, що цей розділ написав Мойсей. Людина може сісти і написати, що вона хотіла б, щоб розмістили на її надгробку, але тут ми бачимо людину, яка пише свій власний некролог. А потім вона помирає і настільки повністю стирає себе, що кидає виклик нащадкам знайти місце, де вона себе поховала.

«І вмер там Мойсей, раб Господній, у моавському краї за словом Господнім. І похований він у долині в моавському краї, напроти Бет-Пеору, і ніхто не знає гробу його аж до цього дня. А Мойсей був віку ста й двадцяти літ, коли він помер; око його не потьмяніло, а вологість (життєва сила) його не зменшилась». Повт. Зак. 34:5, 6, 7.

Ви повинні вже цієї ночі — не завтра — навчитися техніки написання власного некролога і настільки повністю померти для того, ким ви є, щоб жодна людина у цьому світі не могла сказати, де ви поховали «стару людину». Якщо ви зараз хворі і одужуєте, і я знаю вас через те, що ви були хворі, куди ви можете вказати і сказати мені, що ви поховали там того хворого?

Якщо ви зубожіли і позичаєте у кожного свого друга, а потім раптом купаетесь в багатстві, де ви поховали ту бідну людину? Ви настільки повністю стираєте бідність у своєму уявному зорі, що в цьому світі немає нічого, на що б ви могли вказати і заявити: «Ось де я її залишив». Повна трансформація свідомості стирає всі докази того, що у світі коли-небудь існувало щось інше, ніж є зараз.

Найкрасивіша техніка для реалізації цілі людини дана в першому вірші 34-го розділу книги Повторення Закону:

«І зійшов Мойсей із моавських степів на гору Нево, на вершину Пісгі, що напроти Єрихону. А Господь дав йому побачити всьому Краю: Гілеад аж до Дану...»

Ви читаєте цей вірш і кажете: «І що з того?» Але візьміть симфонію (словник) і подивіться на ці слова. Перше слово, Мойсей, означає витягувати, рятувати, діставати. Іншими словами, Мойсей — це уособлення сили в людині, яка може витягти з людини те, що вона шукає, бо все йде зсередини, а не ззовні. Ви витягуєте зсередини себе те, що зараз хочете виразити як щось об'єктивне для себе.

Ви — Мойсей, який виходить із моавських степів. Слово Моав (Moab) — це скорочення двох гебрайських слів: Мем (Mem) і Аб (Ab), що означає мати-батько. Ваша свідомість є матір'ю-батьком, іншої причини у світі немає. Ваше «Я Є», ваше усвідомлення — це і є цей Моав, мати-батько. Ви завжди щось із нього витягуєте.

Наступне слово — Нево. У вашому словнику Нево визначається як пророцтво. Пророцтво — це щось суб'єктивне. Якщо я кажу: «Той-то і той-то буде», це образ у розумі; це ще не факт. Ми повинні почекати і або довести, або спростувати це пророцтво.

Нашою мовою Нево — це ваше бажання, ваша мрія. Воно називається горою, тому що здається, ніби на неї важко піднятися, і тому це здається неможливим для реалізації. Гора — це щось більше за вас, вона височіє над вами. Нево уособлює те, ким ви хочете бути, на противагу тому, ким ви є зараз.

Слово Пісга за визначенням означає споглядати. Єрихон — це пахощі (приємний аромат). А Гілеад означає пагорби свідків. Останнє слово — пророк Дан.

Тепер складіть все це разом у практичному сенсі і подивіться, що древні намагалися нам сказати. Оскільки я стою тут, виявивши, що моя свідомість є Богом, і що я можу, просто відчувши себе тим, ким хочу бути, трансформувати себе в подобу того, ким я себе вважаю; я знаю тепер, що я і є всім тим, що потрібно для того, щоб піднятися на цю гору.

Я визначаю свою мету. Я не називаю її Нево, я називаю її своїм бажанням. Чого б я не хотів, це моє Нево, це моя велика гора, на яку я збираюся піднятися. Тепер я починаю споглядати її, бо я піднімуся на вершину Пісгі.

Я повинен споглядати свою мету таким чином, щоб отримати реакцію, яка приносить задоволення. Якщо я не отримую реакції, яка мене радує, тоді Єрихон не видно, бо Єрихон — цеприємний аромат. Коли я відчуваю, що я є тим, ким хочу бути, я не можу приховати радість, яка приходить з цим відчуттям.

Я повинен завжди споглядати свою мету, поки не отримаю відчуття задоволення, яке уособлює Єрихон. Потім я нічого не роблю, щоб зробити це видимим у моєму світі; бо пагорби Гілеаду, тобто чоловіки, жінки, діти, весь величезний світ навколо мене, приходять свідчити. Вони приходять, щоб засвідчити, що я є тим, ким я себе визнав і що підтримую всередині себе. Коли мій світ відповідає моєму припущенню, пророцтво (Дан) здійснюється.

Якщо я тепер знаю, ким я хочу бути, і припускаю, що я ним є, і ходжу так, ніби я ним є, я стаю цим. І ставши цим, я настільки повністю вмираю для своєї колишньої концепції себе, що не можу вказати на жодне місце в цьому світі і сказати: ось де поховане моє колишнє “я”. Я помер настільки повністю, що кидаю виклик нащадкам коли-небудь знайти місце, де я поховав своє старе “я”.

У цій кімнаті, мабуть, є хтось, хто настільки повністю змінить себе в цьому світі, що його найближче оточення друзів не впізнає його.

Десять років я був танцюристом, танцював у бродвейських шоу, у водевілях, нічних клубах та в Європі. Був час у моєму житті, коли я думав, що не зможу жити без певних друзів у своєму світі. Я щовечора після театру накривав стіл, і ми всі добре вечеряли. Я думав, що ніколи не зможу жити без них. Тепер я зізнаюся, що не міг би жити з ними. Сьогодні ми не маємо нічого спільного. Коли ми зустрічаємося, ми не переходимо навмисне на інший бік вулиці, але це майже холодна зустріч, тому що нам нічого обговорювати. Я настільки помер для того життя, що, зустрічаючи цих людей, вони навіть не можуть говорити про старі часи.

Але є люди, які живуть сьогодні, і все ще перебувають у тому старому стані, стаючи все біднішими і біднішими. Вони завжди люблять говорити про старі часи. Вони так і не поховали ту людину; вона дуже навіть жива в їхньому світі.

Мойсею було 120 років — повний, чудовий вік, як показує число 120. Один плюс два плюс нуль дорівнює три — числовий символ вираження. Я повністю усвідомлюю своє вираження. Мої очі не потьмяніли, а природні функції мого тіла не ослабли. Я повністю усвідомлюю, що є тим, ким не хочу бути.

Але, знаючи цей закон, за яким людина трансформує себе, я приймаю, що я є тим, ким хочу бути, і ходжу в припущенні, що це вже зроблено. Коли я стаю цим, стара людина вмирає, і все, що було пов'язано з цією колишньою концепцією себе, вмирає разом із нею. Ви не можете взяти жодної частини старої людини в нову. Ви не можете наливати нове вино в старі міхи або накладати нові латки на старий одяг. Ви повинні бути повністю новою істотою.

Коли ви припускаєте, що ви є тим, ким хочете бути, вам не потрібна допомога іншого, щоб це сталося. Вам також не потрібна нічия допомога, щоб поховати стару людину. Залиште мертвим ховати своїх мерців. Навіть не озирайтесь назад, бо жодна людина, яка поклала руку свою на плуг і озирається назад, не надається до Божого Царства.

Не питайте себе, як саме це станеться. Не має значення, якщо ваш розум це заперечує. Не має значення, якщо весь світ навколо вас це заперечує. Вам не потрібно ховати старе. «Залиште мертвим ховати своїх мерців». Залишаючись вірними своїй новій концепції Себе, ви настільки поховаєте минуле, що кинете виклик всьому величезному майбутньому знайти, де ви його поховали. І донині жодна людина в усьому Ізраїлі не знайшла гробниці Мойсея.

Ось чотири історії, які я обіцяв вам сьогодні ввечері. Ви повинні застосовувати їх щодня у своєму житті. Навіть якщо стілець, на якому ви зараз сидите, здається твердим і не підходить для медитації, ви можете за допомогою уяви перетворити його на найзручніший стілець у світі.

Дозвольте мені тепер визначити техніку, яку я хочу, щоб ви застосовували. Я вірю, що кожен з вас прийшов сюди сьогодні ввечері з чіткою картиною свого бажання. Не кажіть, що це неможливо. Ви цього хочете? Вам не потрібно використовувати свій моральний кодекс, щоб реалізувати його. Це взагалі поза межами вашого кодексу.

Свідомість — єдина реальність. Тому ми повинні сформувати об'єкт нашого бажання з нашої власної свідомості.

Люди мають звичку нехтувати важливістю простих речей, і пропозиція створити стан, схожий на сон (SATS), щоб допомогти вам прийняти те, що заперечують розум і ваші органи чуття, — це одна з тих простих речей, якими ви можете знехтувати.

Однак цю просту формулу зміни майбутнього, яка була відкрита стародавніми вчителями і дана нам у Біблії, може довести кожен.

Перший крок у зміні майбутнього — це Бажання. Тобто, визначте свою мету — чітко знайте, чого ви хочете.

Друге: сконструйте подію, з якою, на вашу думку, ви зіткнулися б ПІСЛЯ виконання вашого бажання — подію, яка передбачає, що бажання вже виконано — щось, у чому дія вашого “Я” буде домінантною.

Третій крок — знерухомити фізичне тіло і викликати стан, схожий на сон. Потім подумки відчуйте себе безпосередньо в цій запропонованій дії, весь час уявляючи, що ви дійсно виконуєте дію ТУТ І ЗАРАЗ. Ви повинні брати участь в уявній дії, а не просто стояти осторонь і дивитися. ВІДЧУЙТЕ, що ви насправді виконуєте дію, щоб уявні відчуття стали для вас реальними.

Важливо завжди пам’ятати, що запропонована дія повинна бути такою, яка СЛІДУЄ за виконанням вашого бажання, такою, яка має на увазі його виконання. Наприклад, припустімо, ви хотіли підвищення по службі. Тоді прийняття привітань було б подією, з якою ви б зіткнулися після виконання вашого бажання.

Вибравши цю дію як ту, яку ви будете переживати в уяві, щоб мати на увазі підвищення по службі, знерухомте своє фізичне тіло і викличте стан, що межує зі сном. Це стан сонливості, але такий, в якому ви все ще можете контролювати напрямок своїх думок; стан, в якому ви уважні без зусиль. Потім уявіть друга, який стоїть перед вами.

Покладіть свою уявну руку в його руку. Відчуйте її твердою і реальною, і ведіть уявну розмову з ним в гармонії з ВІДЧУТТЯМ ТОГО, ЩО ВАС ПІДВИЩИЛИ.

Ви не візуалізуєте себе на відстані в просторі чи на відстані в часі, коли вас вітають з вашим успіхом. Натомість ви РОБИТЕ «десь» ТУТ, а майбутнє — ЗАРАЗ. Різниця між ВІДЧУТТЯМ себе в дії тут і зараз та візуалізацією себе в дії, ніби ви на екрані кінотеатру, — це різниця між успіхом і невдачею.

Цю різницю буде легше зрозуміти, якщо ви прямо зараз візуалізуєте, як підіймаєтесь сходами. Потім, із заплющеними очима, уявіть, що сходи знаходяться прямо перед вами, і ВІДЧУЙТЕ, ЩО ВИ НАСПРАВДІ ПІДІЙМАЄТЕСЬ ПО НИХ.

Досвід навчив мене обмежувати уявну дію, яка має на увазі виконання бажання, стискати ідею в єдиний акт і відтворювати його знову і знову, поки він не набуде відчуття реальності. Інакше ваша увага почне блукати по асоціативних шляхах, і безліч пов’язаних образів постане перед вашою увагою, а за кілька секунд вони відведуть вас на сотні миль від вашої мети в просторі та на роки від неї в часі.

Якщо ви вирішили підійматися конкретними сходами, тому що це ймовірна подія, яка настане після виконання вашого бажання, то ви повинні обмежити дію лише підйомом саме цими сходами. Якщо ваша увага блукає, поверніть її до завдання підйому цими

сходами, і продовжуйте робити так, поки уявна дія не набуде всієї твердості та чіткості реальності.

Ідея повинна утримуватися в розумі без будь-яких відчутних зусиль з вашого боку. Ви повинні з мінімумом зусиль просочити розум відчуттям виконаного бажання.

Сонливість полегшує зміни, тому що сприяє увазі без зусиль, але вона не повинна доводитися до стану сну, в якому ви більше не в змозі контролювати рухи своєї уваги. Це має бути помірний ступінь сонливості, в якому ви все ще здатні спрямовувати свої думки.

Найбільш ефективний спосіб втілити бажання — це прийняти відчуття здійсненого бажання, а потім, у розслабленому і сонливому стані, повторювати знову і знову, як колискову, будь-яку коротку фразу, яка передбачає виконання вашого бажання. Наприклад: «Дякую, дякую, дякую», ніби ви звертаєтеся до вищої сили за те, що вона дала вам те, чого ви бажали.

Я знаю, що коли цей курс закінчиться в п'ятницю, багато хто з вас зможе сказати мені, що ви реалізували свої цілі. Два тижні тому я зійшов зі сцени і підійшов до дверей, щоб потиснути руки слухачам. Я можу з упевненістю сказати, що щонайменше 35 осіб із класу, що налічував 135 осіб, сказали мені, що те, чого вони бажали, коли приєдналися до цього класу, вони вже реалізували.

Це сталося лише два тижні тому. Я нічого не зробив для того, щоб це сталося, окрім того, що дав їм цю техніку молитви. Вам не потрібно нічого робити, щоб це сталося — просто застосуйте цю техніку молитви.

Із заплющеними очима і знерухомленим фізичним тілом викличте стан, схожий на сон, і увійдіть у дію так, ніби ви актор, що грає роль. Переживіть в уяві те, що ви пережили б у плоті, якби зараз володіли своєю метою. Зробіть «десь» ТУТ, а «потім» — ЗАРАЗ. І більше (величніше) ВАШЕ Я, використовуючи ширший фокус, використає всі засоби і назве їх хорошими, які ведуть до створення того, що ви собі припустили.

Ви звільнені від будь-якої відповідальності за те, як це станеться, тому що, коли ви уявляєте і відчуваєте, що це вже так, ваше вимірне більше «Я» визначає засоби. Ні на мить не думайте, що хтось постраждає для того, щоб це сталося, або що хтось буде розчарований. Це все одно не ваша турбота. Я повинен донести це до вас. Занадто багато хто з нас, вихований у різних сферах життя, так сильно стурбований іншими.

Ви запитуєте: «Якщо я отримаю те, що хочу, чи не означатиме це шкоди для іншого?» Існують шляхи, про які ви не знаєте, тому не переймайтеся цим.

Заплющіть очі зараз, тому що ми збираємося зануритися в довгу тишу. Незабаром ви настільки загубитеся в спогляданні, відчуваючи, що ви є тим, ким хочете бути, що будете повністю несвідомі того факту, що ви перебуваєте в цій кімнаті з іншими людьми.

Ви отримаєте шок, коли відкриєте очі і виявите, що ми тут. Це має бути шок, коли ви відкриваєте очі і виявляєте, що ви насправді не є тим, ким ще мить тому себе відчували або чим відчували, що володієте. А зараз ми зануримося в глибину.

ПЕРІОД ТИШІ.....

Мені не потрібно нагадувати вам, що ви зараз є тим, чим ви припустили себе бути. Не обговорюйте це ні з ким, навіть із самим собою. Ви не можете турбуватися про те, ЯК це станеться, коли ви знаєте, що ви ВЖЕ цим є.

Ваше тривимірне міркування, яке є дійсно дуже обмеженим міркуванням, не повинно бути втягнуте в цю драму. Воно не знає. Те, що ви щойно відчували як правду, Є правдою.

Нехай жодна людина не каже вам, що ви не повинні цього мати. Те, що ви відчуваєте, що маєте, ви матимете. І я обіцяю вам ось що: після того, як ви реалізуєте свою мету, поміркувавши, вам доведеться визнати, що цей ваш свідомий міркуючий розум ніколи не зміг би придумати такого шляху.

Ви є тим і маєте те, що ви привласнили собі в цю саму мить. Не обговорюйте це. Не шукайте ні в кому підбадьорення через страх, що це може не статися. Воно вже сталося. Ідіть і займайтеся справами вашого Батька, роблячи все як зазвичай, і дозвольте цим речам статися у вашому світі.

УРОК 2 – ПРИПУЩЕННЯ ПЕРЕТВОРЮЮТЬСЯ НА ФАКТ

Ця наша Біблія не має нічого спільного з історією. Дехто з вас ще може бути схильний сьогодні ввечері вірити, що, хоча ми можемо дати їй психологічну інтерпретацію, її все ще можна залишити в її нинішній формі і тлумачити буквально. Ви не можете цього зробити. Біблія взагалі не містить жодних згадок про людей чи події, як вас вчили вірити. Чим швидше ви почнете стирати цю картину, тим краще.

Сьогодні ввечері ми розберемо кілька історій, і я знову хочу нагадати вам, що ви повинні відтворити всі ці історії у власному розумі.

Майте на увазі, що хоча вони здаються історіями про людей, які повністю прокинулися, драма насправді відбувається між вами сплячим (вашим глибшим “Я”) і вами свідомим, який не спить. Вони уособлені як люди, але коли ви доходите до моменту застосування, ви повинні пам’ятати про важливість дрімотного стану.

Все творіння, як ми говорили вам минулого вечора, відбувається в стані сну, або в стані, який межує зі сном — у сонливому, дрімотному стані.

Минулими вихідними ми казали вам, що перша людина ще не прокинулася. Ви — Адам, перша людина, яка все ще перебуває в глибокому сні. Ваше творче “Я” — це ваше чотирирівне “Я”, домом якого є просто той стан, в який ви входите, коли люди кажуть, що ви спите.

Нашу першу історію на сьогодні ми знаходимо в Євангелії від Івана. Коли вона буде розгортатися перед вами, я хочу, щоб ви у своєму уявному зорі порівняли її з історією, яку ви чули вчора з книги Буття. Історики стверджують, що перша книга Біблії, книга Буття, є записом подій, які відбулися на землі приблизно за 3000 років до подій, описаних у книзі Івана. Я прошу вас підійти до цього раціонально і подивитися, чи не здається вам, що один і той самий автор міг написати обидві історії. Судіть самі, чи могла одна й та сама натхненна людина розповісти одну й ту саму історію, але зробити це по-різному.

Це дуже знайома історія, історія суду над Ісусом. У Євангелії від Івана записано, що Ісуса привели до Понтія Пилата, і натовп вимагав його життя, вони хотіли Ісуса. Пилат повернувся до них і сказав:

«Та є в вас звичай, щоб я випустив вам одного на Пасху. Чи хочете отже, щоб я Царя Юдейського вам відпустив? Тоді знову всі стали кричати й казати: Не Його, а Варавву! А Варавва розбійником був». Івана 18:39, 40

Вам кажуть, що Пилат не мав вибору в цьому питанні, він був лише суддею, який тлумачив закон, і таким був закон. Людям потрібно було дати те, чого вони просили. Пилат не міг відпустити Ісуса всупереч бажанню натовпу, тому він відпустив Варавву і віддав їм Ісуса на розп’яття.

Тепер пам'ятайте, що ваша свідомість — це Бог. Іншого Бога немає. І вам кажуть, що Бог має сина, ім'я якому Ісус. Якщо ви візьмете на себе працю пошукати слово “Варавва” (Barabbas) у вашому словнику (симфонії), ви побачите, що це скорочення двох гебрійських слів: BAR, що означає дочка, син або дитина, і ABBA, що означає батько. Варавва — це син великого батька. А Ісуса в історії називають Спасителем, Сином Батька.

У цій історії ми маємо двох синів. І ми маємо двох синів в історії Ісава та Якова. Пам'ятайте, що Ісаак був сліпим, а правосуддя, щоб бути істинним, має бути із зав'язаними очима. Хоча в цьому випадку Пилат не є фізично сліпим, роль, відведена Пилату, має на увазі, що він сліпий, тому що він суддя. На всіх великих будівлях суду у світі ми бачимо жінку або чоловіка, які уособлюють правосуддя із зав'язаними очима.

«Не судіть за обличчям (за зовнішністю), але судіть судом справедливим!» Івана 7:24.

Тут ми бачимо, що Пилат грає ту саму роль, що й Ісаак. Є два сини. Всі персонажі, які з'являються в цій історії, можуть бути застосовані до вашого власного життя. У вас є син, який грабує вас у цю саму мить, забираючи те, чим ви могли б бути.

Якщо ви прийшли на цю зустріч сьогодні ввечері, усвідомлюючи, що чогось хочете, чогось бажаєте, ви йшли в компанії Варавви.

Бо бажати — це визнавати, що ви зараз не володієте тим, чого бажаєте, і оскільки все належить вам, ви обкрадаєте себе, живучи в стані бажання. Мій спаситель — це моє бажання. Коли я чогось хочу, я дивлюся в очі своєму спасителю. Але якщо я продовжую цього хотіти, я відрікаюся від свого Ісуса, свого спасителя, бо поки я бажаю, я визнаю, що я цим НЕ Є, а «якщо не віруєте, що Я Є Той, то помрете у ваших гріхах». Я не можу одночасно мати і продовжувати бажати те, що маю. Я можу насолоджуватися цим, але я не можу продовжувати хотіти цього.

Ось у чому історія. Це свято Пасхи (Passover – Переходу). Щось має змінитися прямо зараз, щось має “перейти”. Людина не здатна перейти з одного стану свідомості в інший, якщо вона не вивільнить зі свідомості те, що вона зараз у ній утримує, бо це якорить її там, де вона є.

Ми з вами можемо відвідувати фізичні свята рік за роком, коли сонце входить у великий знак Овна, але це нічого не означає для справжньої містичної Пасхи (Переходу). Щоб дотримати свято Пасхи, психологічне свято, я переходжу з одного стану свідомості в інший. Я роблю це, відпускаючи Варавву — злодія і грабіжника, який позбавляє мене того стану, який я міг би втілити у своєму світі.

Стан, який я прагну втілити, уособлюється в історії як Ісус Спаситель. Якщо я стаю тим, ким хочу бути, тоді я врятований від того, ким я був. Якщо я ним не стаю, я продовжую тримати під замком всередині себе злодія, який грабує мене, не даючи мені бути тим, ким я міг би бути.

Ці історії не мають жодного відношення до будь-яких людей, що жили, чи до будь-якої події, яка коли-небудь відбувалася на землі. Ці персонажі — вічні персонажі в розумі кожної людини у світі. Ми з вами постійно підтримуємо життя або Варавви, або Ісуса. Ви знаєте кожної миті часу, кого ви приймаєте у себе в гостях.

Не засуджуйте натовп за те, що він вимагав відпустити Варавву і розп'яти Ісуса. Це не натовп людей, яких називають євреями. Вони не мають до цього ніякого відношення.

Якщо ми мудрі, ми також повинні вимагати звільнення від того стану розуму, який обмежує нас у тому, щоб бути тими, ким ми хочемо бути, який стримує нас, який не дозволяє нам стати тим ідеалом, якого ми шукаємо і прагнемо досягти в цьому світі.

Я не кажу, що ви сьогодні ввечері не втілюєте Ісуса. Я лише нагадую вам, що якщо в цей самий момент у вас є нереалізована амбіція, тоді ви підтримуєте те, що заперечує здійснення цієї амбіції, і те, що її заперечує — це Варавва.

Щоб пояснити містичну, психологічну трансформацію, відому як Пасха, або “перехід”, ви повинні зараз ідентифікувати себе з ідеалом, якому ви б служили, і ви повинні залишатися вірними цьому ідеалу. Якщо ви залишаєтеся йому вірними, ви не тільки розпинаєте його своєю вірністю, але й воскрешаєте його без допомоги жодної людини.

Як розповідає історія, жоден чоловік не зміг би встати досить рано, щоб відкотити камінь. Без допомоги людини камінь був відсунутий, і те, що здавалося мертвим і похованим, було воскрешене без допомоги людини.

Ви ходите в усвідомленні того, що ви вже є тим, ким хочете бути, ніхто ще цього не бачить, але вам не потрібна людина, щоб “відкотити” проблеми і перешкоди життя для того, щоб виразити те, ким ви себе усвідомлюєте. Цей стан має свій власний унікальний спосіб втілитися в цьому світі, стати плоттю, щоб весь світ міг до нього доторкнутися.

Тепер ви можете побачити зв'язок між історією Ісуса та історією Ісаака та його двох синів, де один витіснив іншого, де одного назвали Витіснювачем (Тим, що займає місце іншого). Як ви думаєте, чому ті, хто укладав понад шістдесят книг нашої Біблії, зробили Якова прабатьком Ісуса?

Вони взяли Якова, якого називали Витіснювачем, і зробили його батьком дванадцятьох, потім вони взяли Юду (що означає “хвала”), п'ятого сина, і зробили його прабатьком Йосипа, який, як передбачається, якимось дивним чином став батьком того, кого звали Ісус. Ісус повинен витіснити Варавву, так само як Яків повинен був витіснити і зайняти місце Ісава.

Сьогодні ввечері ви можете сидіти прямо тут і проводити суд над вашими двома синами, одного з яких ви хочете звільнити. Ви можете стати тим натовпом, який вимагає звільнення злодія, і тим суддею, який охоче відпускає Варавву і засуджує Ісуса зайняти його місце. Його розп'яли на Голгофі, місці черепа, що є місцем перебування уяви.

Щоб пережити Пасху (Перехід) від старого до нового розуміння себе, ви повинні відпустити Варавву — вашу теперішню концепцію себе, яка обкрадає вас, не даючи бути тим, ким ви могли б бути, і ви повинні прийняти нову концепцію, яку бажаєте виразити.

Найкращий спосіб зробити це — сконцентрувати свою увагу на ідеї ідентифікації себе з вашим ідеалом. Припустіть, що ви вже є тим, кого шукаєте, і ваше припущення, хоч воно й хибне зараз, якщо його підтримувати, перетвориться на факт.

Ви дізнаєтесь, коли вам вдасться відпустити Варавву, вашу стару концепцію себе, і коли ви успішно розіпнете Ісуса, тобто зафіксуєте нову концепцію себе, просто поглянувши ПОДУМКИ на людей, яких ви знаєте. Якщо ви бачите їх такими, якими бачили раніше, ви не змінили свою концепцію себе, бо всі зміни концепції себе призводять до зміни ставлення до вашого світу.

Ми завжди здаємося іншим втіленням того ідеалу, який ми надихаємо. Тому в медитації ми повинні уявляти, що інші бачать нас такими, якими вони бачили б нас, якби ми були тими, ким бажаємо бути.

Ви можете відпустити Варавву, розіп'яти і воскресити Ісуса, якщо спочатку визначите свій ідеал. Потім розслабтеся в зручному кріслі, викличте стан свідомості, схожий на сон, і відчуйте в уяві те, що ви б відчули в реальності, якби вже були тим, ким бажаєте бути.

За допомогою цього простого методу переживання в уяві того, що ви відчули б у плоті, якби були втіленням ідеалу, якому служите, ви відпускаєте Варавву, який грабував вашу велич, і розпинаєте та воскрешаєте свого спасителя — ідеал, який ви хотіли виразити.

А тепер звернімося до історії про Ісуса в Гетсиманському саду. Пам'ятайте, що сад — це належним чином підготовлена ділянка землі, це не пустка. Ви готуєте цю землю, яка називається Гетсиманією, приходячи сюди, навчаючись і роблячи щось зі своїм розумом. Щодня приділяйте час підготовці свого розуму: читайте хорошу літературу, слухайте хорошу музику і вступайте в бесіди, які облагороджують.

У Посланнях нам сказано: «Що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!» Фил. 4:8

Продовжуючи нашу історію, розказану у 18-му розділі Івана, Ісус знаходиться в саду, і раптом його починає шукати натовп. Він стоїть там у темряві і каже: «Кого ви шукаєте?»

Речник, якого звуть Юда, відповідає і каже: «Ми шукаємо Ісуса Назарянина».

Голос відповідає: «Це Я».

У цю саму мить усі вони падають на землю, тисячі з них повалилися. Вже одне це мало б вас зупинити і дати зрозуміти, що це не могла бути фізична драма, тому що ніхто не міг бути настільки сміливим у своїй заяві про те, що він є тим, кого шукають, щоб змусити тисячі людей, які його шукають, впасти на землю.

Але історія каже нам, що всі вони впали на землю. Потім, коли вони прийшли до тям, вони задали те саме питання.

«Ісус відповів: Я ж сказав вам, що це Я. Отже, якщо Мене ви шукаєте, то дайте цим іти своїм шляхом». Івана 18:8.

«Тоді Ісус сказав йому: Що робиш, роби швидше». Івана 13:27

Юда, який повинен зробити це швидко, йде і вчиняє самогубство.

Тепер до драми. Ви знаходитесь у своєму Гетсиманському саду (або підготовленому розумі), якщо ви можете, перебуваючи в стані, схожому на сон, контролювати свою увагу і не дозволяти їй відхилятися від своєї мети. Якщо ви можете це зробити, ви безумовно перебуваєте в саду.

Дуже мало людей можуть сидіти спокійно і не впадати в мрії або стан неконтрольованого мислення. Коли ви можете обмежити ментальну дію і залишатися вірними своїй варті, не дозволяючи своїй увазі блукати скрізь, а утримуючи її без зусиль у межах обмеженого поля представлення стану, який ви споглядаєте, тоді ви безперечно є цією дисциплінованою присутністю в Гетсиманському саду.

Самогубство Юди — це не що інше, як зміна вашої концепції себе. Коли ви знаєте, ким хочете бути, ви знайшли свого Ісуса або спасителя. Коли ви припускаєте, що ви є тим, ким хочете бути, ви помираєте для своєї колишньої концепції себе (Юда вчиняє самогубство) і тепер живете як Ісус. Ви можете за власним бажанням від'єднатися від світу навколо вас і приєднатися до того, що ви хочете втілити у своєму світі.

Тепер, коли ви знайшли мене, тепер, коли ви знайшли те, що врятувало б вас від того, ким ви є, відпустіть те, ким ви є зараз і все, що воно представляє у світі. Повністю від'єднайтеся від цього. Іншими словами, підіть і вчиніть самогубство.

Ви повністю помираєте для того, що раніше виражали в цьому світі, і тепер повністю живете для того, що ніхто раніше не вважав правдою про вас. Ви ніби померли від власної руки, ніби вчинили самогубство. Ви позбавили себе життя, від'єднавшись у свідомості від того, що раніше підтримували живим, і починаєте жити для того, що відкрили у своєму саду. Ви знайшли свого спасителя.

Це не люди падають, не людина зраджує іншу, це ви відключаєте свою увагу і перефокусуєте її в абсолютно новому напрямку. З цієї миті ви ходите так, ніби ви є тим, ким раніше хотіли бути. Залишаючись вірними своїй новій концепції себе, ви помираєте або здійснюєте самогубство. Ніхто не відібрав ваше життя, ви самі його віддали.

Ви повинні побачити зв'язок цього зі смертю Мойсея, де він помер настільки повністю, що ніхто не міг знайти, де він був похований. Ви повинні побачити зв'язок зі смертю Юди. Він не є людиною, яка зрадила чоловіка на ім'я Ісус.

Слово Юда означає “хвала”; це Юда — хвалити, дякувати, вибухати від радості. Ви не вибухнете від радості, якщо не ототожнитеся з ідеалом, якого шукаєте і хочете втілити в цьому світі. Коли ви ототожнюєтеся зі станом, який споглядаєте, ви не можете приховати свою радість. Вона підіймається, як пахощі, описані як Єрихон у Старому Заповіті.

Я намагаюся показати вам, що древні розповідали одну й ту саму історію в усіх біблійних оповідях. Все, що вони намагаються нам сказати — це як стати тим, ким ми хочемо бути. І в кожній історії вони мають на увазі, що нам не потрібна допомога іншого. Вам не потрібен хтось інший, щоб прямо зараз стати тим, ким ви дійсно хочете бути.

Тепер ми звернемося до дивної історії в Старому Заповіті; такої, про яку дуже мало священників і рабинів наважались згадати зі своїх кафедр. Ось той, хто збирається отримати обітницю так само, як ви отримуєте її зараз. Його ім'я Ісус (Joshua), тільки древні називали його Іегошуа Бен Нун, або спаситель, син риби, Спаситель великої глибини. Нун означає риба, а риба — це стихія глибини, глибокого океану. Іегошуа означає “Єгова рятує”, а Бен означає “нащадок” або “син”. Отже, його називали тим, хто приніс епоху риб.

Ця історія знаходиться в 6-й книзі Біблії, книзі Ісуса Навина (Книга Джошуа). Обітниця дається Ісусу Навину так само, як вона дається Ісусу в англізованій формі в Євангеліях від Матвія, Марка, Луки та Івана.

У Євангелії від Івана Ісус каже: «Все, що Ти дав Мені, від Тебе воно». Івана 17:7. «І все Моє — Твоє, і Твоє — Моє». Івана 17:10.

У Старому Заповіті в книзі Ісуса Навина це сказано такими словами: «Кожне місце, на яке ступить стопа ноги вашої, Я дав його вам». Ісуса Навина 1:3

Не має значення, де це; проаналізуйте обітницю і подивіться, чи можете ви сприйняти її буквально. Це фізично неправда, але це психологічно правда. Де б ви не могли встати в цьому світі подумки, це ви можете реалізувати.

Ісуса Навина переслідує ця обіцянка, що куди б він не поставив свою ногу (нога — це розуміння), куди б не ступила підошва його ноги, це буде йому дано. Він хоче найбільш бажаного стану у світі, пахучого міста, чудового стану, який називається Єрихоном.

Він виявляє, що йому перегороджують шлях непрохідні стіни Єрихону. Він знаходиться зовні, як і ви зараз знаходитесь зовні. Ви функціонуєте в трьох вимірах і вам здається, що ви не можете досягти чотиривимірного світу, де ваше теперішнє бажання вже є конкретною об'єктивною реальністю. Здається, що ви не можете досягти його, тому що

ваші органи чуття відгороджують вас від нього. Розум каже вам, що це неможливо, все навколо каже вам, що це неправда.

Тепер ви наймаєте блудницю і шпигунку, і її звати Рахав. Слово Рахав просто означає дух батька. RA (RACE) означає дихання або дух, а AB — батько. Отже, ми бачимо, що ця блудниця є духом батька, а батько — це усвідомлення людиною свого усвідомлення, її “Я Є”, свідомість людини.

Ваша здатність відчувати — це великий дух батька, і ця здатність є Рахав у цій історії. Вона має дві професії: шпигунки та блудниці.

Професія шпигуна полягає в наступному: подорожувати таємно, подорожувати настільки тихо, щоб вас не помітили. У світі немає жодного фізичного шпигуна, який міг би пересуватися настільки тихо, щоб його взагалі не помітили інші. Він може бути дуже мудрим у приховуванні своїх шляхів, і його можуть ніколи не спіймати, але кожної миті він ризикує бути викритим.

Коли ви сидите тихо зі своїми думками, у світі немає настільки мудрої людини, яка могла б подивитися на вас і сказати, де ви зараз перебуваєте подумки.

Я можу стояти тут і помістити себе в Лондон. Знаючи Лондон досить добре, я можу закрити очі і припустити, що я насправді стою в Лондоні. Якщо я буду залишатися в цьому стані досить довго, я зможу оточити себе середовищем Лондона так, ніби це був солідний, конкретний об'єктивний факт.

Фізично я все ще тут, але подумки я за тисячі миль звідси, і я зробив “десь” ТУТ і “потім” ЗАРАЗ. Ви не можете бачити, як я там перебуваю, тому ви думаєте, що я просто заснув і все ще знаходжуся тут, у цьому світі, у цьому тривимірному світі, який зараз є Сан-Франциско. Що стосується мене фізично, я тут, але ніхто не може сказати мені, де я знаходжуся, коли входжу в момент медитації.

Наступна професія Рахав була професією блудниці, яка полягає в тому, щоб давати чоловікам те, що вони від неї просять, не питаючи про право чоловіка просити. Якщо вона є абсолютною блудницею, як впливає з її імені, тоді вона володіє всім і може дати все, що чоловік від неї просить. Вона існує для того, щоб служити, а не для того, щоб піддавати сумніву право людини шукати те, що вона шукає в неї.

У вас є здатність привласнити стан, не знаючи засобів, які будуть використані для досягнення цієї мети, і ви приймаєте відчуття виконаного бажання, не маючи жодних талантів, якими, як стверджують люди, ви повинні володіти, щоб зробити це. Коли ви привласнюєте його у свідомості, ви наймаєте шпигунку, і оскільки ви можете втілити цей стан у собі, фактично віддавши його собі, ви є блудницею, бо блудниця задовольняє чоловіка, який її шукає.

Ви можете задовольнити себе, привласнивши відчуття того, що ви вже є тим, ким хочете бути. І це припущення, хоч воно й хибне (тобто, хоча розум і органи чуття його заперечують), якщо бути в ньому наполегливим, перетвориться на факт. Фактично втілюючи те, чим, як ви припустили, ви є, ви маєте здатність стати повністю

задоволеними. Поки це не стане відчутною, конкретно реальністю, ви не будете задоволені; ви будете розчаровані.

У цій історії вам розповідають, що коли Рахав пішла в місто, щоб завоювати його, їй був даний наказ увійти в саме серце міста, в саму його суть, в самий центр, і залишатися там, поки я не прийду. Не ходити від хати до хати, не виходити з верхньої кімнати будинку, в який ти увійдеш. Якщо ти вийдеш з дому і на твоїй голові буде кров — вона буде на твоїй голові. Але якщо ти не вийдеш із дому, а кров буде, вона буде на моїй голові.

Рахав заходить у будинок, піднімається на верхній поверх і залишається там, поки стіни не руйнуються. Тобто ми повинні зберігати високий настрій, якщо хочемо йти з найвищим. У дуже завуальованій формі історія каже вам, що коли стіни впали і ввійшов Ісус Навин, єдиною, хто врятувався в місті, була шпигунка і блудниця, яку звали Рахав.

Ця історія розповідає про те, що ви можете робити в цьому світі. Ви ніколи не втратите здатності переміщати себе кудись в інше місце і робити його ТУТ. Ви ніколи не втратите здатності давати собі те, що ви мали сміливість привласнити собі як істину. Це не має нічого спільного з жінкою, яка грала цю роль.

Пояснення руйнування стін просте. Вам кажуть, що він сурмив у сурму сім разів, і після сьомого звуку стіни впали, і він переможно увійшов до стану, якого шукав.

Сім — це тиша, відпочинок, Субота. Це стан, коли людина абсолютно непохитна у своїй переконаності в тому, що річ Є. Коли я можу прийняти відчуття мого виконаного бажання і заснути, не переймаючись, не турбуючись, я перебуваю в стані спокою подумки, і я дотримуюся Суботи або сурмлю в сурму сім разів. І коли я досягаю цієї точки, стіни руйнуються. Обставини змінюються, а потім перебудовуються в гармонії з моїм припущенням. Поки вони руйнуються, я воскрешаю те, що я привласнив усередині. Стіни, перешкоди, проблеми руйнуються під власною вагою, якщо я можу досягти точки тиші всередині себе.

Людина, яка може зафіксувати у своєму уявному зорі ідею, навіть якщо світ її заперечуватиме, якщо вона залишиться вірною цій ідеї, вона побачить її проявленою. Є велика різниця між тим, щоб просто утримувати ідею, і тим, щоб ідея утримувала вас. Станьте настільки підвладними ідеї, щоб вона оволоділа вашим розумом так, ніби ви самі нею є. Тоді, незалежно від того, що кажуть інші, ви йдете в напрямку вашого зафіксованого ставлення розуму. Ви йдете в напрямку ідеї, яка домінує в розумі.

Як ми вже говорили вам минулого вечора, у вас є лише один дар, який справді є вашим, щоб віддати, і це ви самі. Іншого дару не існує; ви повинні вичавити його із себе через привласнення. Воно вже є всередині вас зараз, бо творіння завершене. Немає нічого, що повинно статись і чого немає ЗАРАЗ. Немає нічого, що потрібно було б створювати, бо всі речі вже ваші, вони всі завершені.

Хоча людина може бути не в змозі фізично стати на якийсь стан, вона завжди може подумки стати на будь-який бажаний стан. Кажучи “подумки стати”, я маю на увазі, що ви можете зараз, у цю саму мить, заплющити очі, уявити місце, відмінне від вашого

теперішнього, і припустити, що ви насправді там знаходитесь. Ви можете ВІДЧУТИ, що це настільки реально, що, розплющивши очі, ви будете вражені, виявивши, що фізично вас там немає.

Ця ментальна подорож у бажаний стан із подальшим відчуттям його реальності — це все, що потрібно для досягнення його виконання. Ваше вимірно більше “Я” має шляхи, про які не знає менше, або тривимірне “ви”. Крім того, для більшого “вас” усі засоби, які сприяють здійсненню вашого припущення, є хорошими.

Залишайтеся в ментальному стані, визначеному як ваша мета, поки він не набуде відчуття реальності, і всі сили неба та землі поспішать на допомогу його втіленню. Ваше більше “Я” впливатиме на дії та слова всіх, кого можна використати для сприяння вираженню вашого зафіксованого ментального ставлення.

Тепер ми звернемося до книги Чисел і тут знайдемо дивну історію. Сподіваюся, деякі з вас мали цей досвід, описаний у книзі Чисел. Вони говорять про будівництво скинії за наказом Бога; що Бог наказав Ізраїлю побудувати йому місце для поклоніння.

Він дав їм усі специфікації скинії. Вона повинна була бути видовженим, пересувним місцем поклоніння, і вона повинна була бути покрита шкірою. Чи потрібно вам говорити щось іще? Хіба це не людина?

«Чи не знаєте ви, що ви храм Божий, і Дух Божий у вас пробуває?» 1 Кор. 3:16

Іншого храму немає. Не храм, побудований руками, а храм вічний на небесах. Цей храм має видовжену форму, покритий шкірою і пересувається по пустелі.

«А того дня, коли поставлено скинію, хмара покрила скинію над наметом свідцтва. А ввечері було над скинією ніби вид огню аж до ранку. Так було завжди: хмара покривала її вдень, а вид огню — уночі». Числа 9:15, 16

Наказ, даний Ізраїлю, полягав у тому, щоб чекати, поки хмара не підніметься вдень і вогонь вночі. «Чи то два дні, чи місяць, чи довгий час, коли хмара довго була над скинією, щоб перебувати над нею, Ізраїлеві сини таборували, і не рушали. А коли вона підіймалася, вони рушали». Числа 9:22

Ви знаєте, що ви і є ця скинія, але ви можете дивуватися, що ж таке ця хмара. У медитації багато хто з вас, напевно, її бачив. У медитації ця хмара, як підземні води артезіанської свердловини, спонтанно піднімається до вашої голови і формує пульсуючі золоті кільця. Потім, немов ніжна річка, вони течуть від вашої голови потоком живих золотих кілець.

У медитативному настрої, що межує зі сном, хмара піднімається. Саме в цьому дрімотному стані ви повинні припустити, що ви є тим, ким бажаєте бути, і що ви маєте те, чого шукаєте, бо хмара прийме форму вашого припущення і сформує світ у гармонії

з самим собою. Хмара — це просто одяг вашої свідомості, і там, куди поміщена ваша свідомість, там ви будете і в плоті.

Ця золота хмара приходить під час медитації. Є певний момент, коли ви наближаєтеся до сну, коли вона дуже-дуже густа, дуже рідка, дуже жива і пульсуюча. Вона починає підніматися, коли ви досягаєте дрімотного, медитативного стану, що межує зі сном. Ви не згортаєте шкіню і не пересуваєте її, поки хмара не почне підніматися.

Хмара завжди піднімається, коли людина наближається до сонливості. Бо коли людина засинає, незалежно від того, знає вона про це чи ні, вона зісковзує з тривимірного світу в чотиривимірний, і те, що піднімається, є свідомістю цієї людини в більшому фокусі; це чотиривимірний фокус.

Те, що ви зараз бачите, як воно піднімається — це ваше більше “Я”. Коли воно починає підніматися, ви входите у фактичний стан ВІДЧУТТЯ, що ви є тим, ким хочете бути. Це час, коли ви заколисуєте себе настроєм того, що ви є тим, ким хочете бути, або переживаючи в уяві те, що ви б пережили в реальності, якби вже були тим, ким хочете бути, або повторюючи знову і знову фразу, яка означає, що ви вже зробили те, що хочете зробити. Фразу на кшталт: «Хіба це не чудово, хіба це не чудово», так, ніби з вами щойно сталося щось чудове.

«У сні, у нічному видінні, коли глибокий сон падає на людей, в дрімоті на ложі, тоді Він відкриває вуха людини й печаттю стверджує Своє повчання». Йов 33:15, 16

Мудро використовуйте інтервал перед сном. Прийміть відчуття здійсненого бажання і засинайте в цьому настрої. Вночі, у вимірно більшому світі, коли глибокий сон опускається на людей, вони бачать і грають ролі, які пізніше зіграють на землі. І драма завжди гармоніює з тим, що їх вимірно більші “Я” читають і відіграють через них. Наша ілюзія вільної волі — це лише незнання причин, які змушують нас діяти.

Відчуття, яке домінує в розумі людини під час засинання, хоч воно і хибне зараз, перетворюється на факт. Прийняття відчуття здійсненого бажання під час засинання — це наказ цьому процесу втілення, який говорить нашому настрою: «Стань реальним». Таким чином ми через природний процес стаємо тим, ким бажаємо бути.

Я можу розповісти вам десятки особистих історій, коли здавалося неможливим вирушити кудись в інше місце, але, подумки розміщуючи себе там безпосередньо перед сном, обставини швидко змінювалися, змушуючи мене здійснити цю подорож. Я робив це через океан, поміщаючи себе вночі на своєму ліжку так, ніби спав там, де хотів бути. По мірі того, як йшли дні, речі почали формуватися в гармонії з цим припущенням, і всі події, які повинні були статися, щоб змусити мене вирушити в подорож, дійсно відбулися. І я, незважаючи ні на що, змушений був готуватися до поїздки в те місце, де, як я припускав, я знаходився, коли занурювався в глибокий сон.

Коли моя хмара піднімається, я припускаю, що я зараз є тією людиною, якою я хочу бути, або що я ВЖЕ знаходжуся в тому місці, яке я хочу відвідати. Я засинаю в цьому місці прямо зараз. Тоді життя згортає шкіню, завдає удару моєму оточенню і перезбирає моє середовище через моря чи континенти, і знову формує його за

подобою мого припущення. Це не має нічого спільного з людьми, що йдуть через фізичну пустелю. Весь величезний світ навколо вас — це пустеля.

Від колиски до могили ми з вами ходимо так, ніби йдемо по пустелі. Але ми маємо живу шкіну, в якій живе Бог, і вона покрита хмарою, яка може підніматися і піднімається, коли ми засинаємо або перебуваємо в стані, схожому на сон. Не обов'язково через два дні, вона може піднятися за дві хвилини. Чому вони дали вам два дні? Якщо я сьогодні стану людиною, якою хочу бути, завтра я можу стати незадоволеним. Я маю дати собі принаймні один день, перш ніж вирішу рухатися далі.

У Біблії сказано “через два дні, місяць або рік”: коли б ви не вирішили рухатися далі з цією шкіною, дозвольте хмарі піднятися. Як тільки вона піднімається, ви починаєте рухатися туди, де знаходиться хмара. Хмара — це просто одяг вашої свідомості, ваше припущення. Туди, куди поміщена свідомість, вам не потрібно переносити фізичне тіло свідомим зусиллям; воно притягується туди незалежно від вас. Події відбуваються так, щоб змусити вас рухатися в тому напрямку, де ви свідомо перебуваєте.

«У домі Отця Мого багато осель: якби не так, Я б вам сказав. Я йду приготувати місце для вас. А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я, там і ви були». Івана 14:2, 3

Багато осель — це незліченні стани у вашому розумі, бо ви і є дім Божий. У домі мого Отця є незліченна кількість концепцій себе. Ви б і цілої вічності не вистачило, щоб вичерпати те, ким ви здатні бути.

Якщо я сиджу тут тихо і припускаю, що знаходжуся деінде, я пішов і приготував місце. Але якщо я розплющу очі, білокація (одночасне перебування в двох місцях), яку я створив, зникає, і я повертаюся сюди, у фізичну форму, яку я залишив позаду, коли йшов готувати місце. Але я все одно приготував місце і з часом буду жити там фізично.

Вам не потрібно турбуватися про шляхи та засоби, які будуть використані, щоб перемістити вас через простір у те місце, куди ви вирушили і подумки приготували його. Просто сидіть тихо, незалежно від того, де ви знаходитесь, і подумки актуалізуйте це.

Але я вас попереджаю, не ставтеся до цього легковажно, бо я свідомий того, що це може зробити з людьми, які ставляться до цього легковажно. Якось я поставився до цього легковажно, тому що просто хотів утекти, керуючись лише температурою того дня. Це було посеред суворої зими в Нью-Йорку, і я так хотів опинитися в теплому кліматі Західної Індії (Карибів), що спав тієї ночі так, ніби спав під пальмами. Наступного ранку, коли я прокинувся, була все та ж дуже сувора зима.

Я не мав жодних намірів їхати в Індію того року, але прийшли сумні новини, які змусили мене здійснити подорож. Це було в розпал війни, коли кораблі топили направо і наліво, але я відплив з Нью-Йорка на кораблі через 48 годин після отримання цієї новини. Це був єдиний спосіб, яким я міг дістатися до Барбадосу, і я прибув якраз вчасно, щоб побачити свою матір і сказати їй тривимірне «Прощай».

Незважаючи на той факт, що я не мав намірів їхати, глибше “Я” стежило за тим, куди опустилася велика хмара. Я помістив її на Барбадосі, і ця шкіня (моє тіло) мала піти і здійснити подорож, щоб виконати наказ: «Кожне місце, на яке ступить стопа ноги вашої, Я дав його вам». Там, де хмара опускається в пустелі, там ви знову збираєте свою шкіню.

Я відплив з Нью-Йорка опівночі на кораблі, не думаючи ні про підводні човни, ні про будь-що інше. Я мусив їхати. Речі відбулися таким чином, який я б ніколи не зміг придумати.

Попереджаю вас, не ставтеся до цього легковажно. Не кажіть: «Я поекспериментую і поміщу себе на Лабрадор, просто щоб подивитися, чи це спрацює». Ви поїдете на свій Лабрадор, а потім будете дивуватися, навіщо ви взагалі прийшли на цей курс. Це спрацює, якщо ви наважитесь прийняти відчуття здійсненого бажання перед сном.

Контролюйте свої настрої, коли лягаєте спати. Я не можу знайти кращого способу описати цю техніку, ніж назвати її “контрольованим сном наяву”. Уві сні ви втрачаєте контроль, але спробуйте перед засинанням зануритися в повністю контрольований сон наяву, входячи в нього так само, як ви це робите уві сні, адже уві сні ви завжди домінуєте, ви завжди граєте роль. Ви завжди актор уві сні, і ніколи не глядач. Коли у вас є контрольований сон наяву, ви актор, і ви входите в дію контрольованого сну. Але не робіть цього легковажно, бо потім вам доведеться фізично відтворити його в тривимірному світі.

Тепер, перш ніж ми перейдемо до нашої хвилини тиші, є дещо, що я маю прояснити дуже чітко, і це стосується зусиль, про які ми говорили вчора. Якщо і є одна єдина причина у всьому цьому величезному світі, чому люди зазнають невдачі, то це тому, що вони не знають про закон, відомий сьогодні психологам як “закон зворотного зусилля”.

Коли ви приймаєте відчуття свого виконаного бажання, це відбувається з мінімумом зусиль. Ви повинні контролювати напрямок рухів вашої уваги. Але ви повинні робити це з найменшим зусиллям. Якщо в контролі є зусилля, і ви примушуєте його певним чином, ви не отримаєте бажаних результатів. Ви отримаєте протилежні результати, якими б вони не були.

Ось чому ми наполягаємо на тому, щоб встановити основу Біблії на тому, що Адам заснув. Це перший творчий акт, і немає жодного запису про те, що він коли-небудь прокидався від цього глибокого сну. Поки він спить, творіння зупиняється.

Ви найкраще змінюєте своє майбутнє, коли контролюєте свої думки, перебуваючи в стані, схожому на сон, бо тоді зусилля зводиться до мінімуму. Ваша увага, здається, повністю розслабляється, і тоді ви повинні практикувати утримання уваги всередині цього відчуття, без застосування сили і без зусиль.

Ні на мить не думайте, що це робить сила волі. Коли ви відпускаєте Варавву і ототожнюєтеся з Ісусом, ви не примушуєте себе волею бути ним, ви уявляєте, що ви вже ним є. Це все, що ви робите.

А тепер, коли ми підходимо до найважливішої частини вечора, інтервалу, присвяченого молитві, дозвольте мені ще раз прояснити техніку. Знайте, чого ви хочете. Потім сконструйте єдину подію, подію, яка передбачає виконання вашого бажання. Обмежте подію однією дією.

Наприклад, якщо я вибираю як подію потискання руки чоловікові, то це єдине, що я роблю. Я не тисну її, потім закурюю сигарету і не роблю тисячі інших речей. Я просто уявляю, що насправді тисну руку, і повторюю цю дію знову, і знову, і знову, поки уявна дія не набуде повного відчуття реальності.

Подія завжди повинна передбачати виконання бажання. Завжди створюйте подію, з якою, на вашу думку, ви б природним чином зіткнулися ПІСЛЯ виконання вашого бажання. Ви самі суддя тому, яку саме подію ви дійсно хочете реалізувати.

Є ще одна техніка, яку я дав вам минулого вечора. Якщо ви не можете сконцентруватися на дії, якщо ви не можете вмотивуватися у кріслі і повірити, що крісло знаходиться деінде, так, ніби “деінде” знаходиться “тут”, тоді зробіть наступне: Скоротіть ідею, згустіть її до однієї простої фрази, як-от: «Хіба це не чудово», або «Дякую», або «Це зроблено», або «Це завершено».

Фраза не повинна складатися більше ніж з трьох-чотирьох слів. Щось, що означає, що бажання вже реалізовано. «Хіба це не чудово» або «Дякую», безумовно, це означають. Це не всі фрази, які ви можете використовувати. Створіть зі свого власного словникового запасу фразу, яка найкраще вам підходить. Але зробіть її дуже-дуже короткою і завжди використовуйте фразу, яка передбачає виконання ідеї.

Коли ви тримаєте свою фразу в розумі, підніміть хмару. Дозвольте хмарі піднятися, просто викликавши стан, що межує зі сном. Просто почніть уявляти і відчувати, що ви хочете спати, і в цьому стані прийміть відчуття виконаного бажання. Потім повторюйте фразу знову і знову, як колискову. Якою б не була фраза, нехай вона має на увазі, що припущення є істиною, що воно конкретне, що воно ВЖЕ є фактом, і ви це знаєте.

Просто розслабтеся і увійдіть у відчуття того, що ви насправді є тим, ким хочете бути. Коли ви це робите, ви входите в Єрихон зі своєю шпигункою, яка має силу дати вам це. Ви відпускаєте Варавву і засуджуєте Ісуса до розп'яття і воскресіння. Всі ці історії ви відтворюєте, якщо зараз почнете відпускати все і входити у відчуття того, що ви дійсно є тим, ким хочете бути. А тепер ми можемо йти.....

ПЕРІОД ТИШІ

Якщо в кінці цієї медитації ваші руки сухі, і якщо в роті пересохло — це позитивний доказ того, що вам дійсно вдалося підняти хмару. Що саме ви робили, коли хмара була піднята, це виключно ваша справа. Але ви точно підняли хмару, якщо ваші руки сухі.

Я розповім вам ще про один феномен, який є дуже дивним і який я не можу проаналізувати. Він трапляється, якщо ви дійсно занурюєтеся в глибину.

Прокинувшись, ви виявите, що у вас найактивніші нирки у світі. Я обговорював це з лікарями, і вони не можуть цього пояснити.

Ще одна річ, яку ви можете спостерігати під час медитації — це прекрасне рідке блакитне світло. Найближча річ на землі, з якою я можу його порівняти, це палаючий спирт. Ви знаєте, коли на Різдво ви поливаєте пудинг спиртом і підпалюєте його, прекрасне рідке блакитне полум'я огортає пудинг, поки ви його не задуєте. Це полум'я — найближче до блакитного світла, яке з'являється на лобі людини під час медитації.

Не лякайтеся. Ви впізнаєте його, коли побачите. Воно виглядає як два відтінки синього: темніший і світліший синій у постійному русі, як палаючий спирт, що не схоже на постійне полум'я газового пальника. Це полум'я живе, так само як був би живим дух.

Ще одна річ, яка може прийти до вас, як це було зі мною. Ви побачите цятки перед очима. Це не плями на печінці, як скажуть вам деякі люди, які нічого про це не знають. Це маленькі речі, які плавають у просторі як сітка, маленькі кола, пов'язані разом. Вони починаються з однієї клітини і приходять групами в різних геометричних візерунках, як черв'ячки, як стрічки, і вони плавають всюди перед вашим обличчям. Коли ви заплющуєте очі, ви все ще бачите їх, що доводить, що вони не ззовні, вони зсередини.

Коли ви починаєте розширювати свідомість, всі ці речі приходять. Це може бути ваш кровотік, об'єктивізований якимось дивним трюком людини, якого вона сама ще не зовсім розуміє. Я не заперечую, що це ваш кровотік стає видимим, але не переймайтеся думками, що це плями на печінці або ще якась дурниця, про яку вам будуть розповідати люди.

Якщо до вас приходять ці різноманітні феномени, не думайте, що ви робите щось не так. Це нормальне, природне розширення, яке приходить до всіх людей, які беруть себе в руки і намагаються розвивати свій Гетсиманський сад.

У ту саму хвилину, коли ви починаєте дисциплінувати свій розум, спостерігаючи за своїми думками і стежачи за ними протягом дня, ви стаєте поліцейським для своїх думок. Відмовляйтеся від вступу в неприємні розмови, відмовляйтеся уважно слухати все те, що руйнує.

Почніть будувати у своєму уявному зорі образ досконалої (мудрої) діви, а не образ діви нерозумної. Слухайте лише ті речі, які приносять радість, коли ви їх чуєте. Не підставляйте охоче вухо тому, що є неприємним, про що, почувши, ви б хотіли, щоб ви цього не чули. Бо це означає слухати і бачити речі без олії у вашому світильнику, або без радості у вашому розумі.

У Біблії є два види дів: п'ять нерозумних і п'ять мудрих. У ту саму хвилину, коли ви станете мудрою дівою, або хоча б спробуєте це зробити, ви побачите, як усі ці речі відбуваються. Ви будете бачити ці речі (феномени), і вони зацікавлять вас настільки, що у вас не буде часу розвивати зір для нерозумного, як це робить багато людей. Я сподіваюся, що тут таких немає. Тому що ніхто, хто може знаходити велику радість в обговоренні когось іншого в негативному світлі, не повинен ідентифікуватися з цією великою роботою.

УРОК 3 – ЧОТИРИВИМІРНЕ МИСЛЕННЯ

Існують два реальні погляди на світ, якими володіє кожна людина, і стародавні оповідачі були повністю свідомі цих двох поглядів. Один з них вони називали “плотським розумом”, а інший — “розумом Христовим”.

Ми розпізнаємо ці два центри мислення у твердженні: “А тілесна людина не приймає того, що від Божого Духа, бо їй це глупота; і вона не може зрозуміти, бо це духовно розсуджується”. 1 Кор. 2:14

Для природного (тілесного) розуму реальність обмежується миттю, яка називається “зараз”; здається, що ця сама мить вміщує всю реальність, все інше — нереальне. Для природного розуму минуле і майбутнє є суто уявними. Іншими словами, моє минуле, коли я використовую природний розум, — це лише образ у пам’яті про речі, які були. І для обмеженого фокуса плотського або природного розуму майбутнього не існує. Природний розум не вірить, що він може відвідати минуле і побачити його як щось теперішнє, щось об’єктивне і конкретне для себе, так само він не вірить, що існує майбутнє.

Для розуму Христового, духовного розуму, який нашою мовою ми будемо називати чотиривимірним фокусом, минуле, теперішнє і майбутнє природного розуму є єдиним цілим у теперішньому часі. Він охоплює весь масив чуттєвих вражень, з якими людина стикалася, стикається і буде стикатися.

Єдина причина, чому ми з вами сьогодні функціонуємо саме так, і не усвідомлюємо ширшого погляду, полягає просто в тому, що ми є створіннями звички, а звичка робить нас абсолютно сліпими до того, що інакше ми мали б бачити; але звичка — це не закон. Вона діє так, ніби є найпереконливішою силою у світі, проте вона не є законом.

Ми можемо створити новий підхід до життя. Якби ми з вами витрачали кілька хвилин щодня на те, щоб відвести нашу увагу від сфери відчуттів і сконцентрувати її на невидимому стані, і залишалися вірними цьому спогляданню, відчуваючи реальність невидимого стану, ми з часом усвідомили б цей більший світ, цей вимірно більший світ. Спогляданий стан — це вже конкретна реальність, зміщена в часі.

Сьогодні ввечері, коли ми звертаємося до нашої Біблії, ви самі судіть, на якому етапі свого розвитку ви зараз знаходитесь.

Наша перша історія на сьогодні взята з 5-го розділу Євангелія від Марка. У цьому розділі розповідаються три історії, ніби це були окремі переживання головних героїв.

У першій історії нам розповідають, що Ісус натрапив на божевільного, голого чоловіка, який жив на цвинтарі і ховався за могилами. Цей чоловік благав Ісуса не виганяти демонів, які мучили його.

Але Ісус сказав йому: “Вийди, душе нечистий, із людини”. Марка 5:8.

Таким чином Ісус вигнав демонів, щоб вони тепер могли знищити самі себе, і ми бачимо цього чоловіка, вперше, одягненим, у здоровому глузді, який сидить біля ніг Учителя. Ми зрозуміємо психологічний сенс цього розділу, змінивши ім'я Ісус на “просвітлений розум” або “чотиривимірне мислення”.

Далі в цьому розділі нам розповідають, що Ісус зустрічає первосвященника, якого звали Яір, і Яір, первосвященник синагоги, має дитину, яка помирає. Їй 12 років, і він бажає Ісуса прийти і зцілити дитину.

Ісус погоджується, і коли він вирушає до дому первосвященника, жінка на ринковому майдані торкається його одягу.

“І зараз Ісус відчув у Собі, що вийшла з Нього сила, і, обернувшись у народі, спитав: Хто доторкнувся до Моєї одежі?” Марка 5:30.

Жінка, яка зцілилася від кровотечі, від якої страждала 12 років, зізналася, що це вона доторкнулася до нього. “А Він їй сказав: Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром”. Марка 5:34

Коли він продовжує йти до дому первосвященника, йому кажуть, що дитина мертва і немає потреби йти, щоб воскресити її. Вона вже не спить, вона мертва.

“А Ісус, як почув слово, що сказано, промовляє до старшого синагоги: Не лякайся, тільки віруй.” Марка 5:36

“І ввійшовши, говорить до них: Чого метушитесь та плачете? Дівча не вмерло, але спить!” Марка 5:39

На це весь натовп почав глузувати і сміятися, але Ісус, зачинивши двері перед натовпом, що глузував, взяв із собою в дім Яіра своїх учнів і батька та матір мертвої дитини.

Вони увійшли до кімнати, де лежала дівчина. “І Він узяв дівча за руку, та й каже до неї: ...Дівчатко, кажу тобі встань!” Марка 5:41

“І з цього глибокого сну вона прокинулася, встала і пішла, а первосвященник і всі інші були вражені. А Він суворо наказав їм, щоб ніхто не знав про це; і наказав, щоб їй дали їсти”. Марка 5:43

Ви саме цієї ночі, сидячи тут, зображені в цьому 5-му розділі Марка. Цвинтар має лише одне призначення: це просто запис про мертвих. Чи живете ви в мертвому минулому?

Якщо ви живете серед мертвих, ваші упередження, ваші заобов'язування і ваші хибні переконання, які ви підтримуєте живими, — це могильні плити, за якими ви ховаєтеся. Якщо ви відмовляєтеся відпустити їх, ви такі ж божевільні, як і той божевільний з Біблії,

який благав просвітлений розум не виганяти їх. Немає жодної різниці. Але просвітлений розум не здатний захищати упередження та забобони від вторгнення розуму.

Немає у світі людини, яка має упередження, незалежно від його природи, і яка могла б витримати його під світлом розуму. Скажіть мені, що ви проти певної нації, певної раси, певного “ізму”, чого завгодно — мені байдуже, що це — ви не зможете виставити це ваше переконання на світло розуму і зберегти його живим. Для того, щоб воно залишалося живим у вашому світі, ви повинні ховати його від розуму. Ви не можете проаналізувати його у світлі розуму і дозволити йому жити. Коли приходить цей чотиривимірний фокус і показує вам новий підхід до життя, і виганяє з вашого розуму всі ці речі, які вас мучили, ви очищаєтесь і одягаєтесь у свій здоровий глузд. І ви сідаєте біля ніг розуміння, які називаються ногами Учителя.

Тепер, одягнені і в здоровому глузді, ви можете воскрешати мертвих. Що померло? Дитина в цій історії — це не дитина. Дитина — це ваша амбіція, ваше бажання, нездійснені мрії вашого серця. Це дитина, яка живе в розумі людини. Бо, як я вже казав раніше, вся драма Біблії є психологічною. Біблія взагалі не містить жодних згадок про будь-яку особу, яка коли-небудь існувала, чи про будь-яку подію, яка коли-небудь відбувалася на землі. Всі історії з Біблії розгортаються у свідомості окремої людини.

У цій історії Ісус — це пробуджений інтелект людини. Коли ваш розум функціонує за межами діапазону ваших теперішніх органів чуття, коли ваш розум зцілюється від усіх колишніх обмежень, тоді ви більше не божевільний; ви є цією присутністю, уособленою як Ісус, силою, яка може воскресити прагнення серця людини.

Тепер ви — жінка з кровотечею. Що це за кровотеча? Лоно, що постійно кровоточить, не є репродуктивним лоном. Вона страждала від цього 12 років, вона була нездатна зачати. Вона не могла надати форму своєму прагненню через цю кровотечу. Вам сказано, що її віра зупинила її. Коли лоно закривається, воно може надати форму насінню або ідеї.

Коли ваш розум очищується від колишньої концепції Себе, ви припускаєте, що ви є тим, ким хочете бути, і, залишаючись вірними цьому припущенню, ви надаєте форму своєму припущенню або воскрешаєте свою дитину. Ви — жінка, очищена від кровотечі, і ви рухаєтесь до дому мертвої дитини.

Дитина, або стан, якого ви бажали, тепер є вашою зафіксованою концепцією себе. Але тепер, прийнявши те, ким я раніше бажав бути, я не можу продовжувати бажати того, ким я себе усвідомлюю. Тому я це не обговорюю. Я нікому не розповідаю про те, ким я є. Для мене настільки очевидно, що я є тим, ким хотів бути, що я ходжу так, ніби я ВЖЕ ним є.

Коли я ходжу так, ніби я є тим, ким я раніше хотів бути, мій світ обмеженого фокусу не бачить цього і думає, що я більше цього не бажаю. Дитина мертва в їхньому світі; але я, хто знає закон, кажу: “Дитина не мертва”. Дівча не вмерло, вона лише спить. Тепер я її розбуджу. Я своїм припущенням пробуджую і роблю видимим у своєму світі те, що я припускаю, бо припущення, якщо їх підтримувати, незмінно пробуджують те, що вони стверджують.

Я зачиняю двері. Які двері? Двері моїх відчуттів. Я просто повністю відключаю все, що відкривають мої органи чуття. Я заперечую свідчення моїх відчуттів. Я призупиняю обмежений розум природної людини і йду в цьому сміливому твердженні, що я є тим, що мої відчуття заперечують.

Зачинивши двері своїх відчуттів, кого я беру в цей дисциплінований стан? Я не беру в цей стан нікого, крім батьків дитини та моїх учнів. Я зачиняю двері перед натовпом, що насміхається і глузує. Я більше не шукаю підтвердження. Я повністю відкидаю свідчення моїх органів чуття, які висміюють моє припущення, і не обговорюю з іншими, чи можливе моє припущення, чи ні.

Хто такі батьки? Ми виявили, що батько-мати всього творіння — це “Я Є” (I AMness) людини. Свідомість людини — це Бог. Я усвідомлюю цей стан. Я батько-мати всіх моїх ідей, і мій розум залишається вірним цій новій концепції себе. Мій розум дисциплінований. Я беру в цей стан учнів, і я закриваю доступ до цього стану всьому, що могло б його заперечити.

Тепер дитина, без допомоги людини, воскресає. Стан, якого я бажав і щодо якого я припустив, що він у мене є, об’єктивізується в моєму світі і свідчить про силу мого припущення.

Ви самі собі суддя, я не можу вас судити. Ви або живете зараз у мертвому минулому, або ви живете як жінка, у якої зупинилася кровотеча. Чи могли б ви насправді відповісти мені, якби я поставив вам запитання:

“Чи вірите ви тепер, що вам, без сторонньої допомоги, потрібно лише припустити, що ви є тим, ким ви хочете бути, щоб зробити це припущення реальним у вашому світі? Або ви вірите, що ви повинні спочатку виконати певну умову, нав’язану вам минулим, що ви повинні належати до певного ордену, або бути кимось особливим?”

Я не критикую певні церкви чи групи, але є ті, хто вірить, що будь-хто поза їхньою церквою чи групою ще не спасений. Я народився протестантом. Ви говорите з протестантом — для нього є лише один християнин, протестант. Ви говорите з католиком — у світі немає жодного християнина, крім католика. Ви говорите з юдеєм — християни для нього язичники, а юдеї — обрані. Ви говорите з мусульманином — юдеї та християни невірні. Ви говорите з кимось іншим, і всі вищезгадані — недоторканні. Не має значення, з ким ви говорите, вони завжди обрані.

Якщо ви вірите, що повинні бути одним із них, щоб спастися, ви все ще є тією божевільною людиною, яка ховається за цими забобонами та упередженнями минулого, і ви благаєте не очищати вас.

Дехто з вас каже мені: “Не проси мене відмовитися від моєї віри в Ісуса як людину, або в Мойсея як людину, або в Петра як людину. Коли ти просиш мене відмовитися від віри в цих персонажів, ти просиш занадто багато. Залиш мені ці переконання, бо вони мене втішають. Я можу вірити, що вони жили на землі, і водночас слідувати твоїй психологічній інтерпретації їхніх історій”.

Я кажу: Вийдіть із мертвого минулого. Вийдіть із цього цвинтаря і йдіть, знаючи, що ви і ваш Батько — єдині, і ваш Батько, якого люди називають БОГОМ, — це ваша власна свідомість. Це єдиний творчий закон у світі.

Ким ви себе усвідомлюєте? Хоча ви не можете побачити свою мету обмеженим фокусом вашого тривимірного розуму, ви вже зараз є тим, ким, за вашим припущенням, ви є. Ходіть у цьому припущенні і залишайтеся йому вірними.

Час у цьому вимірі вашого буття б'ється повільно, і ви можете, навіть після об'єктивізації вашого припущення, не пам'ятати, що був час, коли ця нинішня реальність була лише ставленням розуму. Через повільний ритм часу тут, ви часто не можете побачити зв'язок між вашою внутрішньою природою та зовнішнім світом, який свідчить про неї.

Ви самі судіть про позицію, яку ви зараз займаєте в цьому 5-му розділі Євангелія від Марка. Чи воскрешаєте ви мертву дитину? Чи все ще є потреба закрити це лоно вашого розуму? Воно все ще кровоточить і тому не може бути родючим? Чи ви зараз той божевільний, що живе в мертвому минулому? Тільки ви можете бути суддею і відповісти на ці запитання.

А тепер ми звернемося до історії з 5-го розділу Євангелія від Івана. Вона покаже вам, як красиво стародавні оповідачі розповідали про два різних погляди на цей світ — один, обмежений тривимірний фокус, і інший, чотиривимірний фокус.

У цій історії розповідається про безсилового чоловіка, який швидко зцілюється. Ісус приходить до місця, яке називається Віфезда, що за визначенням означає Дім П'яти Ґанків. На цих п'яти ґанках лежить незліченна кількість хворих — сліпих, кривих, сухих та інших. За переказами, у певний час року ангел сховався і збурював воду в купальні, що була біля цих П'яти Ґанків. Коли ангел збурював воду, той, хто входив першим, завжди зцілювався. Але тільки перший, не другий.

Ісус, побачивши чоловіка, який був кривим від утробы матері, сказав йому: “Хочеш бути здоровим?” Івана 5:6

“Відповів Йому хворий: Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушиться вода, до купальні вкинула мене. А коли я приходжу, то передо мною сходить інший”. Івана 5:7

“Говорить до нього Ісус: Уставай, візьми ложе своє та й ходи!” Івана 5:8

“І зараз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє та й ходив. Того ж дня була субота”. Івана 5:9

Ви читаєте цю історію і думаєте, що якийсь дивний чоловік, який володів чудодійною силою, раптом сказав кривому: “Вставай і йди”. Я не можу повторювати занадто часто,

що ця історія, навіть коли вона вводить незліченну кількість індивідуальностей, розгортається у свідомості окремої людини.

Купальня — це ваша свідомість. Ангел — це ідея, яку називають посланцем БОГА. Оскільки свідомість є Богом, коли у вас з'являється ідея, ви приймаєте ангела. Тієї хвилини, коли ви усвідомлюєте бажання, ваша купальня збурюється. Бажання збурює розум людини. Хотіти чогось — означає бути стурбованим.

В ту саму мить, коли у вас з'являється амбіція або чітко визначена мета, купальню збурює ангел, який і був цим бажанням. Вам сказано, що той, хто першим увійде в збурену купальню, завжди зцілюється.

Мої найближчі супутники в цьому світі, моя дружина і моя маленька донька, для мене, коли я звертаюся до них, є другими. Я повинен звертатися до дружини “ти є”. Я повинен звертатися до будь-кого, незалежно від того, наскільки він близький, як “ти є”. А після цього йде третя особа — “він є”. У цьому світі є лише одна людина, з якою я можу використати першу особу теперішнього часу, і це — я сам. “Я Є” (I AM) можна сказати тільки про себе, це не можна сказати про когось іншого.

Тому, коли я усвідомлюю якесь бажання, ким я хочу бути, але, здавалося б, не є ним — купальня збурена, то хто ж може увійти в цю купальню переді мною? Тільки я один володію силою першої особи. Я є тим, ким я хочу бути. Якщо я не повірю, що я є тим, ким хочу бути, я залишуся таким, яким був раніше, і помру в цьому обмеженні.

У цій історії вам не потрібна людина, яка б кинула вас у купальню, коли ваша свідомість збурена бажанням. Все, що вам потрібно зробити, — це припустити, що ви вже є тим, ким ви раніше хотіли бути, і ви вже в ній, і жодна людина не зможе увійти переді мною. Яка людина може увійти перед вами, коли ви усвідомлюєте себе тим, ким хочете бути? Ніхто не може бути перед вами, коли ви самі володієте силою сказати “Я Є”.

Ось ці два погляди. Ви зараз є тим, що заперечують ваші органи чуття. Чи достатньо у вас сміливості припустити, що ви вже є тим, ким хочете бути? Якщо ви наважитесь припустити, що ви вже є тим, що зараз заперечують ваш розум і ваші відчуття, тоді ви в купальні і, без допомоги людини, ви також встанете, візьмете своє ложе і підете.

Вам кажуть, що це сталося в суботу. Субота — це лише містичне відчуття тиші, коли ви не стурбовані, коли ви не тривожитесь, коли ви не шукаєте результатів, знаючи, що знаки йдуть слідом, а не передують.

Субота — це день тиші, в якому немає роботи. Коли ви не працюєте над тим, щоб це сталося, ви в Суботі. Коли вас зовсім не хвилює думка інших, коли ви ходите так, ніби ви ВЖЕ є цим, ви не можете поворухнути і пальцем, щоб це сталося — ви в Суботі. Я не можу перейматися тим, ЯК це станеться, і при цьому казати, що я усвідомлюю себе цим. Якщо я усвідомлюю себе вільним, у безпеці, здоровим і щасливим, я підтримую ці стани свідомості без зусиль чи праці зі свого боку. Отже, я в Суботі; і оскільки це була Субота, він встав і пішов.

Наша наступна історія взята з 4-го розділу Євангелія від Івана, і це та історія, яку ви чули знову і знову. Ісус приходить до криниці, і там є жінка, яку називають самарянкою, і він сказав їй: “Дай Мені напиться”. Івана 4:7

“Каже ж Йому самарянка: Як Ти, юдей буди, та просиш напиться від мене, самарянки? Бо юдеї не сходяться із самарянами”. Івана 4:9

“Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напиться Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води”. Івана 4:10

Жінка, бачачи, що йому нічим зачерпнути воду, і знаючи, що криниця глибока, каже: “Чи Ти більший за нашого батька Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його?” Івана 4:12

“Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п’є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік; але вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне”. Івана 4:13,14

Потім він розповідає їй все про неї саму і просить піти і покликати чоловіка. “Відповіла жінка та й сказала: Не маю я чоловіка”. Івана 4:17

“Ісус каже до неї: Добре сказала ти: Чоловіка не маю. Бо п’ятьох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, не чоловік він тобі”. Івана 4:17, 18

Жінка, знаючи, що це правда, йде на ринок і розповідає іншим: “Я зустріла Месію”.

Вони запитують її: “Звідки ти знаєш, що зустріла Месію?”

“Бо він розповів мені все, що я коли-небудь робила”, — відповідає вона. Ось фокус, який охоплює принаймні все минуле і розповідає їй тепер про майбутнє.

Продовжуючи історію, учні приходять до Ісуса і кажуть: “Учителю, їж!” Івана 4:31

“А Він їм відказав: Я маю їжу на їжу, якої не знаєте ви”. Івана 4:32

Коли вони говорять про жнива через чотири місяці, Ісус відповідає: “Чи не кажете ви: Ще чотири місяці, і настануть жнива? А Я вам кажу: Підійміть свої очі, і погляньте на ниви, як для жнив уже поповівали вони!” Івана 4:35

Він бачить речі, на які люди чекають чотири місяці або чекають чотири роки; він бачить їх зараз у вимірно більшому світі, як такі, що існують зараз, відбуваються зараз.

Повернімося до першої частини історії. Жінка-самарянка — це тривимірний ви, а Ісус біля криниці — це чотиривимірний ви. Суперечка починається між тим, ким ви хочете бути, і тим, що, як каже вам розум, ви є зараз. Більший ви каже вам, що якби ви наважилися припустити, що ви вже є тим, ким хочете бути, ви б ним стали.

Менший ви, зі своїм обмеженим фокусом, каже вам: “Але ж у тебе немає ні відра, ні мотузки, а криниця глибока. Як би ти міг коли-небудь досягти глибини цього стану без засобів для досягнення цієї мети?”

Ви відповідаєте і кажете: “Якби ти тільки знала, хто просить у тебе напиться, ти б сама просила в нього”. Якби ви тільки знали, що всередині вас спонукає вас до втілення стану, якого ви зараз шукаєте, ви б відсторонили свій вузький погляд і дозволили йому зробити це за вас.

Потім він каже вам, що у вас є п'ять чоловіків, і ви заперечуєте це. Але він знає набагато краще за вас, що ваші п'ять органів чуття запліднюють вас вранці, вдень і вночі своїми обмеженнями. Вони кажуть вам, яких дітей ви народите сьогодні ввечері, завтра і в прийдешні дні. Адже ваші п'ять органів чуття діють як п'ять чоловіків, які постійно запліднюють вашу свідомість, яка є великим лоном БОГА; і вранці, вдень і вночі вони навіюють вам і диктують вам те, що ви повинні прийняти як правду.

Він каже вам, що той, кого ви хотіли б мати своїм чоловіком, не є вашим чоловіком. Іншими словами, шостий ще не запліднив вас. Те, ким ви хотіли б бути, заперечується цією п'ятіркою, і вони тримають владу, вони диктують, що ви приймете за істину. Те, що ви хотіли б прийняти, ще не проникло у ваш розум і не запліднило його своєю реальністю. Той, кого ви називаєте чоловіком, насправді не ваш чоловік. Ви не виношуєте його подобу. Виношувати його подобу — це доказ того, що ви його дружина, принаймні, що ви знали його близько. Ви не виношуєте подобу шостого; ви виношуєте лише подобу п'ятьох.

Тоді хтось звертається до мене і розповідає мені все, що я коли-небудь знав. Я повертаюся у свій уявний зір, і розум каже мені, що протягом усього свого життя я завжди приймав обмеження своїх органів чуття, я завжди дивився на них як на факт; і вранці, вдень і вночі я свідчив про це прийняття.

Розум каже мені, що я знав лише цих п'ятьох відтоді, як народився. Тепер я хотів би вийти за межі обмежень своїх відчуттів, але я ще не знайшов у собі сміливості припустити, що я є тим, що ці п'ятеро заперечують. Тож я залишаюся тут, свідомий свого завдання, але без сміливості зробити крок за межі обмежень моїх відчуттів і того, що мій розум заперечує.

Він каже їм: “Я маю їжу, якої ви не знаєте. Я є хліб, що сходить з небес. Я є вино”. Я знаю, ким хочу бути, і оскільки я є тим хлібом, я бенкетую ним. Я припускаю, що я ним Є, і замість того, щоб бенкетувати фактом, що я перебуваю в цій кімнаті, розмовляю з вами, а ви слухаєте мене, і що я в Лос-Анджелесі, я бенкетую фактом, що я знаходжуся деінде, і я ходжу тут так, ніби я знаходжуся деінде. І поступово я стаю тим, чим я бенкетую.

Дозвольте мені розповісти вам дві особисті історії. Коли я був хлопчиком, я жив у дуже обмеженому середовищі, на маленькому острові під назвою Барбадос. Корм для

тварин був дуже, дуже рідкісним і дуже дорогим, тому що ми мусили його імпортувати. Я — один із 10 дітей у сім'ї, і моя бабуся жила з нами, тож за столом нас було 13.

Раз у раз я пригадую, як моя мати на початку тижня казала куховарці: “Я хочу, щоб ти відклала трьох качок на недільну вечерю”. Це означало, що вона брала зі зграї у дворі трьох качок, закривала їх у дуже маленькій клітці і годувала їх, напихала вранці, вдень і вночі кукурудзою та всім тим, чим вона хотіла, щоб качки бенкетували.

Це була абсолютно інша дієта порівняно з тим, чим ми регулярно годували качок, тому що ми підтримували життя цих птахів, годуючи їх рибою. Ми тримали їх живими і жирними на рибі, тому що риба була дуже дешевою і її було вдосталь; але ви не могли їсти птаха, який харчувався рибою, принаймні, так, як ми з вами любимо їсти птаха.

Куховарка брала трьох качок, садила їх у клітку і протягом семи днів напихала кукурудзою, кислим молоком і всім тим, смак чого ми хотіли відчути в птахах. Потім, коли через сім днів їх забивали і подавали на вечерю, це були смачні птахи, вигодовані на молоці та кукурудзі.

Але іноді куховарка забувала відкласти птахів, і мій батько, знаючи, що у нас будуть качки, і вірячи, що вона виконала наказ, не посилав нічого іншого на вечерю, і на стіл подавали трьох “рибних” птахів. До цих птахів неможливо було доторкнутися, бо вони були абсолютним втіленням того, чим вони харчувалися.

Людина — істота психологічна, мислитель. Вона стає не тим, чим харчується фізично, а тим, чим вона харчується ментально. Ми стаємо втіленням того, чим ми харчуємося подумки.

А тих качок не можна було годувати кукурудзою вранці, рибою вдень і чимось іншим увечері. Це мала бути повна зміна дієти. У нашому випадку ми не можемо трохи помедитувати вранці, лаятися вдень і робити щось інше ввечері. Ми повинні сісти на ментальну дієту, на тиждень ми повинні повністю змінити нашу ментальну їжу.

“Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!” Фил. 4:8

Які думки в душі людини, така й вона. Якби я міг зараз виокремити той вид ментальної їжі, яку я хочу виразити у своєму світі, і бенкетувати нею, я б став нею.

Дозвольте розповісти вам, чому я роблю те, що роблю сьогодні. Це було ще у 1933 році в Нью-Йорку, і мій старий друг Абдулла, з яким я вивчав іврит протягом п'яти років, став справжнім початком “поїдання” всіх моїх забобонів. Коли я прийшов до нього, я був сповнений забобонів. Я не міг їсти м'ясо, не міг їсти рибу, не міг їсти курку, не міг їсти нічого з того, що жило у світі. Я не пив, не палив і докладав величезних зусиль, щоб жити в цілібаті.

Абдулла сказав мені: “Я не скажу тобі: «ти божевільний», Невілліе, але ти сам розумієш. Усі ці речі — дурість”. Але я не міг повірити, що вони дурні.

У листопаді 1933 року я попрощався зі своїми батьками в Нью-Йорку, коли вони відпливали на Барбадос. Я прожив у цій країні 12 років і не мав жодного бажання бачити Барбадос. Я не був успішним і мені було соромно їхати додому до успішних членів моєї родини. Після 12 років в Америці я був невдахою у власних очах. Я працював у театрі: один рік заробляв гроші, а наступного місяця витрачав їх.

Я не був тим, кого за їхніми чи моїми стандартами можна було б назвати успішною людиною.

Зверніть увагу: коли я прощався з батьками в листопаді, у мене не було жодного бажання їхати на Барбадос. Корабель відчалив, і коли я йшов вулицею, мене раптом охопило непереборне бажання поїхати на Барбадос.

Це був 1933 рік, я був безробітним і не мав куди йти, окрім маленької кімнатки на 75-й вулиці. Я пішов прямо до свого старого друга Абдулли і сказав йому: “Аб, мене охопило найдивніше відчуття.

Вперше за 12 років я хочу поїхати на Барбадос”.

“Якщо ти хочеш поїхати, Невілле, ти вже поїхав”, — відповів він.

Для мене це була дуже дивна мова. Я знаходжуся в Нью-Йорку на 72-й вулиці, а він каже мені, що я ВЖЕ поїхав на Барбадос. Я запитав його: “Що ти маєш на увазі під «я вже поїхав», Абдулло?”

Він спитав: “Ти дійсно хочеш поїхати?”

Я відповів: “Так”.

Тоді він сказав мені: “Коли ти зараз вийдеш через ці двері, ти йтимеш не по 72-й вулиці, ти йтимеш вулицями, обсадженими пальмами, кокосовими деревами; це Барбадос. Не питай мене, ЯК ти збираєшся туди поїхати. Ти ВЖЕ на Барбадосі. Ти не питаєш «як», коли ти ВЖЕ «там». Ти там. Тепер іди так, ніби ти там”.

Я вийшов від нього, як у тумані. Я на Барбадосі. У мене немає грошей, немає роботи, я навіть не дуже добре одягнений, і тим не менш, я на Барбадосі.

Він не був з тих людей, з якими можна було сперечатися, тільки не Абдулла. Через два тижні я був не ближче до своєї мети, ніж у той день, коли вперше сказав йому, що хочу поїхати на Барбадос. Я сказав йому: “Аб, я безмежно довіряю тобі, але цього разу я не розумію, як це спрацює. У мене немає жодної копійки на подорож”, — почав я пояснювати.

Знаєте, що він зробив? Він був чорним, як піковий туз, мій старий друг Абдулла з тюрбаном на голові. Коли я сидів у його вітальні, він встав з крісла, пішов до свого кабінету і грюкнув дверима, що не було запрошенням піти за ним. Проходячи через двері, він кинув мені: “Я сказав усе, що мав сказати”.

3 грудня я стояв перед Абдуллою і знову сказав йому, що так і не наблизився до своєї подорожі. Він повторив своє твердження: “Ти на Барбадосі”.

Останній корабель, що відпливав на Барбадос і міг би доставити мене туди для тієї мети, з якою я хотів поїхати (я хотів бути там на Різдво), відпливав опівдні 6 грудня, це була стара “Нерісса”.

Вранці 4 грудня, не маючи ні роботи, ні місця, куди б піти, я спав допізна. Коли я встав, під моїми дверима лежав авіалист із Барбадосу. Коли я відкрив листа, на підлогу випав маленький папірець. Я підняв його, і це виявився чек на 50 доларів.

Лист був від мого брата Віктора і там було написано: “Я не прошу тебе приїхати, Невілле, це наказ. У нас ніколи не було Різдва, коли б усі члени нашої сім’ї були присутні одночасно. Цього Різдва це могло б статися, якби ти приїхав”.

Мій старший брат Сесіл пішов з дому ще до того, як народився наймолодший, а потім ми почали роз’їжджатися з дому в різний час, тому ще ніколи в історії нашої сім’ї ми не збиралися всі разом.

Лист продовжувався: “Ти не працюєш, я знаю, що немає жодних причин, чому б ти не міг приїхати, тому ти повинен бути тут до Різдва. Ці 50 доларів — щоб ти міг купити кілька сорочок або пару взуття, які можуть знадобитися для подорожі. Тобі не знадобляться гроші на чайові; використовуй бар, якщо п’єш. Я зустріну корабель і оплачу всі твої чайові та витрати. Я надіслав телеграму до Furness, Withy & Co. в Нью-Йорку і сказав їм видати тобі квиток, коли ти з’явишся в їхньому офісі. Ці 50 доларів — просто для дрібних витрат. Ти можеш замовляти все на свій рахунок на борту корабля. Я зустріну його і сплачу всі рахунки”.

Я пішов у Furness, Withy & Co. зі своїм листом і дав їм його прочитати. Вони сказали: “Ми отримали телеграму, містере Годдард, але, на жаль, у нас не залишилося вільних місць на рейс 6 грудня. Єдине, що доступно — це 3-й клас між Нью-Йорком і Сент-Томасом. Коли ми прибудемо до Сент-Томаса, кілька пасажирів зійдуть. Тоді ви зможете поїхати 1-м класом від Сент-Томаса до Барбадосу. Але від Нью-Йорка до Сент-Томаса ви маєте подорожувати 3-м класом, хоча ви можете користуватися привілеями їдальні 1-го класу та гуляти палубами 1-го класу”.

Я сказав: “Я згоден”.

Я повернувся до свого друга Абдулли вдень 4 грудня і сказав: “Це спрацювало, як сон”. Я розповів йому, що я зробив, думаючи, що він зрадіє.

Знаєте, що він мені сказав? Він відповів: “Хто тобі сказав, що ти їдеш 3-м класом? Хіба я бачив тебе на Барбадосі — ТАКУ людину, як ти — тим, хто подорожує 3-м класом? Ти на Барбадосі, і ти поїхав туди 1-м класом”.

Я не мав ані хвилини, щоб побачитися з ним знову до того, як відплив опівдні 6 грудня. Коли я прибув у док зі своїм паспортом і паперами, щоб сісти на корабель, агент сказав

мені: “У нас для вас гарна новина, містере Годдард. Відбулося скасування, і ви їдете 1-м класом”.

Абдулла навчив мене важливості залишатися вірним ідеї і не йти на компроміси. Я вагався, але він залишався вірним припущенню, що я був на Барбадосі і подорожував 1-м класом.

А тепер повернімося до значення наших двох біблійних історій. Криниця глибока, а у вас немає ні відра, ні мотузки. До жнив чотири місяці, а Ісус каже: “Я маю їжу, якої ви не знаєте. Я є хліб небесний”.

Бенкетуйте ідеєю, ототожніться з нею, так, ніби ви вже є цим втіленим станом. Ходіть у припущенні, що ви є тим, ким хочете бути. Якщо ви будете бенкетувати цим і залишатися вірними цій ментальній дієті, ви кристалізуєте це. Ви станете цим у цьому світі.

Коли я повернувся до Нью-Йорка в 1934 році, після трьох райських місяців на Барбадосі, я пив, палив і робив усе, чого не робив роками.

Я пам’ятав, що сказав мені Абдулла: “Коли ти доведеш цей закон, ти станеш нормальним, Невілліе. Ти вийдеш із того цвинтаря, ти вийдеш із того мертвого минулого, де ти думаєш, що ти святий. Бо все, що ти насправді робиш (ти ж знаєш, ти такий “хороший”, Невілліе) — ти ні на що не придатний”.

Я повернувся, ходячи по цій землі абсолютно новою людиною. З того дня, який був у лютому 1934 року, я почав жити все більше і більше. Я не можу чесно сказати вам, що я завжди досягав успіху. Мої численні помилки в цьому світі, мої численні невдачі засудили б мене, якби я сказав вам, що настільки досконало опанував рухи своєї уваги, що можу в будь-який час залишатися вірним ідеї, яку хочу втілити.

Але я можу сказати разом із стародавнім вчителем: хоча здається, що в минулому я зазнавав невдачі, я рухаюся далі і день за днем прагну стати тим, що я хочу втілити в цьому світі. Призупиніть судження, відмовтеся приймати те, що зараз диктують розум і почуття, і якщо ви залишитеся вірними новій дієті, ви станете втіленням ідеалу, якому залишаєтеся вірними.

Якщо і є місце у світі, яке абсолютно не схоже на мій маленький острів Барбадос, то це Нью-Йорк. На Барбадосі найвища будівля має три поверхи, а вулиці обсаджені пальмами, кокосовими деревами та всілякими тропічними рослинами. У Нью-Йорку, щоб знайти дерево, потрібно йти в парк.

І все ж я мав ходити вулицями Нью-Йорка так, ніби гуляв вулицями Барбадосу. Для уяви людини все можливо. Я гуляв, ВІДЧУВАЮЧИ, що я насправді йду вулицями Барбадосу, і в цьому припущенні я міг майже вловити запах алей, обсаджених кокосовими деревами. Я почав створювати у своєму уявному зорі атмосферу, з якою фізично зіткнувся б, якби був на Барбадосі.

Поки я залишався вірним цьому припущенню, хтось скасував свій квиток, і я отримав його. Мій брат на Барбадосі, який ніколи не думав про мій приїзд додому, відчув непереборне бажання написати мені дивного листа. Він ніколи не наказував мені, але цього разу він наказав і думав, що це він був ініціатором ідеї мого візиту.

Я поїхав додому і провів там три райських місяці, повернувся 1-м класом і привіз із собою в кишені непогану суму готівкою — подарунок. Моя подорож, якби я за неї платив, обійшлася б у 3000 доларів, проте я здійснив її без жодного цента в кишені.

“Мої шляхи — не ваші шляхи, вони незбагненні”. Вимірно більше “Я” сприйняло моє припущення як наказ і вплинуло на поведінку мого брата, щоб він написав того листа, вплинуло на поведінку когось, щоб він скасував той квиток 1-го класу, і зробило все необхідне, що сприяло б втіленню ідеї, з якою я себе ототожнив.

Я ототожнив себе з ВІДЧУТТЯМ перебування там. Я спав так, ніби був там, і вся поведінка людей була сформована в гармонії з моїм припущенням. Мені не потрібно було йти до Furness, Withy & Co. і благати їх про квиток, просячи їх скасувати бронювання когось, хто мав квиток 1-го класу. Мені не потрібно було писати братові і благати його надіслати мені грошей або купити квиток. Він думав, що він є ініціатором цієї дії. Насправді, і донині він вірить, що це він ініціював бажання привезти мене додому.

Мій старий друг Абдулла просто сказав мені: “Ти на Барбадосі, Невіллі. Ти хочеш бути там; де б ти не хотів бути, ти вже там. Живи так, ніби ти є, і так воно й буде”.

Ось ці два погляди на світ, якими володіє кожна людина. Мені байдуже, хто ви. Кожна дитина, народжена жінкою, незалежно від раси, нації чи віросповідання, має два чітких погляди на світ.

Ви або природна (тілесна) людина, яка не приймає того, що від Духа Божого, тому що для вас у природному фокусі вони є дурістю. Або ви духовна людина, яка сприймає речі за межами обмежень ваших відчуттів, тому що всі речі зараз є реальністю у вимірно більшому світі. Немає необхідності чекати чотири місяці до жнив.

Ви або жінка-самарянка, або Ісус біля криниці. Ви — людина, що чекає на П’яти Ганках збурення води і того, хто вас підштовхне; або ви той, хто може наказати собі встати і йти, незважаючи на інших, хто чекає.

Чи ви — та людина за могильними плитами на цвинтарі, що чекає і благає не очищати її, тому що ви не хочете очищатися від своїх упереджень? Одна з найважчих речей, від якої людині важко відмовитися — це її забобони, її упередження. Вона тримається за них так, ніби це найцінніший скарб.

Коли ви очищаєтеся і стаєте вільними, тоді лоно — ваш власний розум — автоматично зцілюється. Він стає підготовленим ґрунтом, де насіння, ваші бажання, можуть пустити коріння і прорости у прояв. Дитина, яку ви зараз виношуєте у своєму серці, є вашою теперішньою метою. Ваше теперішнє прагнення — це дитина, яка ніби хворіє. Якщо ви

припускаєте, що зараз ви є тим, ким хотіли б бути, дитина на мить стає мертвою, тому що більше немає ніякого збурення (бажання).

Ви не можете бути стурбовані, коли відчуваєте, що ви вже є тим, ким хочете бути, бо якщо ви відчуваєте себе тим, ким хотіли бути, ви задоволені в цьому припущенні. Для інших, хто судить поверхово, здається, що ви більше нічого не бажаєте, тому для них бажання або дівчина — мертва. Вони думають, що ви втратили свої амбіції, тому що ви більше не обговорюєте свої таємні плани. Ви повністю адаптувалися до ідеї. Ви припустили, що ви є тим, ким хочете бути. Ви знаєте: “Вона не померла, вона лише спить”. “Я йду розбудити її”.

Я ходжу в припущенні, що я НИМ Є, і ходячи, я тихо розбуджую її. Потім, коли вона прокинеться, я зроблю нормальну, природну річ — я дам їй їсти. Я не буду хвалитися цим і розповідати іншим, я просто йду і нікому не кажу. Я годую цей стан, який мені тепер подобається, своєю увагою. Я підтримую його живим у своєму світі, стаючи уважним до нього.

Речі, до яких я не уважний, тьмяніють і в’януть у моєму світі, незалежно від того, чим вони є. Вони не просто народжуються, а потім залишаються негодованими. Я дав їм життя завдяки тому, що усвідомив себе ними. Коли я втілюю їх у своєму світі, це не кінець. Це лише початок. Тепер я мати, яка повинна підтримувати цей стан живим, приділяючи йому увагу. В той день, коли я не уважний, я забираю від нього своє молоко, і він тьмяніє з мого світу, бо я стаю уважним до чогось іншого у своєму світі.

Ви можете або приділяти увагу обмеженням, годувати їх і робити з них гори, або ви можете бути уважними до своїх бажань; але щоб стати уважними, ви повинні припустити, що ви ВЖЕ є тим, ким ви хотіли бути.

Хоча сьогодні ми говоримо про тривимірний і чотиривимірний фокус, не думайте ні на мить, що ці стародавні вчителі не усвідомлювали повністю цих двох різних центрів мислення в розумі всіх людей. Вони уособили їх, і намагалися показати людині, що єдине, що краде у неї людину, якою вона могла б бути, — це звичка. Хоча це не закон, будь-який психолог скаже вам, що звичка є найбільш гальмівною силою у світі. Вона повністю обмежує людину, зв’язує її і робить її абсолютно сліпою до того, ким інакше вона мала б бути.

Почніть зараз подумки бачити і відчувати себе тим, ким ви хочете бути, і бенкетуйте цим відчуттям вранці, вдень і вночі. Я обшукав усю Біблію в пошуках часового інтервалу, довшого за три дні, і не знайшов його.

“Ісус відповів і промовив до них: Зруйнують цей храм, і за три дні Я його відбудую”.
Івана 2:19

“Заготуйте собі поживу, бо по трьох днях ви перейдете цей Йордан, щоб увійти посісти Край, що Господь, Бог ваш, дає вам, щоб ви посіли його”. Ісуса Навина 1:11

Якщо я зможу повністю наситити свій розум одним відчуттям і ходити так, ніби це вже факт, мені обіцяно (і я не можу знайти жодного спростування цьому в цій великій книзі),

що мені не знадобиться більше ніж триденна дієта, якщо я залишатимуся їй вірним. Але я повинен бути чесним щодо цього. Якщо я змінюю свою дієту протягом дня, я подовжую цей часовий інтервал.

Ви питаєте мене: “Але як мені дізнатися про цей інтервал?” Ви самі визначаєте інтервал.

Сьогодні в нашому сучасному світі є одне маленьке слово, яке збиває з пантелику більшість із нас. Я знаю, воно збивало і мене, поки я не копнув глибше. Це слово — “дія” (action). Вважається, що дія — це найфундаментальніша річ у світі. Це не атом, дія є більш фундаментальною. Це не частина атома, як електрон, це ще фундаментальніше. Вони називають це чотиривимірною одиницею. Найфундаментальніша річ у світі — це дія.

Ви запитаете: “Що таке дія?” Наші фізики кажуть нам, що це енергія, помножена на час. Ми ще більше плутаємося і кажемо: “Енергія, помножена на час, що це означає?”. Вони відповідають: “Немає реакції на стимул, незалежно від того, наскільки інтенсивним є стимул, якщо він не триває певний проміжок часу”. Повинна бути мінімальна витривалість до стимулу, інакше реакції не буде. З іншого боку, немає жодної реакції на час, якщо немає мінімального ступеня інтенсивності. Сьогодні найфундаментальніша річ у світі називається дією, або просто — енергією, помноженою на час.

Біблія визначає його як три дні; тривалість реакції в цьому світі становить три дні. Якби я зараз припустив, що я є тим, ким хочу бути, і якби я був вірним цьому і ходив так, ніби я ним є, найдовший термін, відведений на його реалізацію, — це три дні.

Якщо є щось сьогодні ввечері, чого ви дійсно хочете в цьому світі, тоді відчуйте в уяві те, що ви відчули б у плоті, якби досягли своєї мети, і зробіть свої вуха глухими, а очі сліпими до всього, що заперечує реальність вашого припущення.

Якщо ви це зробите, ви зможете сказати мені до того, як я покину Лос-Анджелес, що ви реалізували те, що було лише бажанням, коли ви прийшли сюди. Для мене буде радістю радіти разом з вами, знаючи, що дитина, яка здавалася мертвою, тепер жива. Це дівча насправді не померло, воно лише спало. Ви годували її в цій тиші, тому що у вас є їжа, якої ніхто інший не знає. Ви дали їй їжу, і вона стала воскреслою, живою реальністю у вашому світі. Тоді ви зможете поділитися своєю радістю зі мною, і я зможу радіти вашій радості.

Мета цих уроків — нагадати вам про закон вашого власного буття, закон свідомості; ви і є цей закон. Ви просто не усвідомлювали його дії. Ви годували і підтримували живими ті речі, які не хотіли виражати в цьому світі.

Прийміть мій виклик і випробуйте цю філософію на практиці. Якщо вона не працює, ви не повинні використовувати її як втіху. Якщо це неправда, ви повинні повністю відкинути її. Я знаю, що це правда. Але ви не дізнаєтесь цього, поки не спробуєте або довести, або спростувати її.

Занадто багато з нас приєдналися до різних “ізмів”, і ми боїмося випробовувати їх, тому що відчуваємо, що можемо зазнати невдачі; і що тоді з нами буде? Не бажаючи насправді знати правду про це, ми не наважуємося бути настільки сміливими, щоб піддати це випробуванню. Ви кажете: “Я знаю, що це спрацювало б якось інакше. Я не хочу насправді випробовувати це. Поки я ще не спростував це, я все ще можу знаходити в цьому розраду”.

Тепер не обманюйте себе, не думайте ні на секунду, що ви мудрі.

Доведіть або спростуйте цей закон. Я знаю, що якщо ви спробуєте спростувати його, ви його доведете, і я стану багатшим завдяки вашому доказу — не в доларах, не в речах, а тому, що ви станете живим плодом того, чому, я вірю, я навчаю у цьому світі. Набагато краще бачити вас успішною, задоволеною людиною після п’яти днів навчання, ніж відпустити вас незадоволеними. Я сподіваюся, що ви будете достатньо сміливими, щоб кинути виклик цим настановам і або довести, або спростувати їх.

Тепер, перш ніж ми перейдемо до періоду тиші, я коротко поясню техніку ще раз. У нас є дві техніки застосування цього закону. Кожен тут повинен зараз точно знати, чого він хоче. Ви повинні знати, що якщо ви не отримаєте цього сьогодні ввечері, ви все одно будете так само бажати цієї мети завтра.

Коли ви точно знаєте, чого хочете, сконструйте у своєму уявному зорі єдину, просту подію, яка передбачає виконання вашого бажання, подію, в якій домінує ваше “Я”. Замість того, щоб сидіти і дивитися на себе, ніби ви на екрані, будьте актором у цій драмі.

Обмежте подію однією дією. Якщо ви збираєтеся потиснути руку, тому що це означає виконання вашого бажання, то робіть це і тільки це. Не тисніть руку, а потім не блукайте у своїй уяві на звану вечерю чи ще кудись. Обмежте свою дію просто потисканням руки і робіть це знову і знову, поки це рукостискання не набуде твердості та чіткості реальності.

Якщо ви відчуваєте, що не можете залишатися вірними якійсь дії, я хочу, щоб ви зараз визначили свою мету, а потім стиснули ідею, якою є ваше бажання, в єдину фразу, фразу, яка передбачає виконання вашого бажання, наприклад: “Хіба це не чудово?”

Або, якщо я відчував вдячність, бо вважав, що хтось допоміг у здійсненні мого бажання, я міг би сказати “Дякую” і повторювати це з почуттям знову і знову, як колискову, поки мій розум не буде домінувати над єдиним відчуттям вдячності.

Тепер ми спокійно посидимо в цих кріслах з ідеєю, яка передбачає виконання нашого бажання, стиснутою в єдину фразу або в єдину дію. Ми розслабимося і знерухомимо наші фізичні тіла. Потім давайте відчуємо в уяві те відчуття, яке стверджує наша стисла фраза або дія.

Якщо ви уявляєте, як тиснете руку іншій людині, не використовуйте свою фізичну руку, нехай вона залишається нерухомою. Але уявіть, що у вашій руці знаходиться більш тонка, більш реальна рука, яку ви можете витягти у своїй уяві. Вкладіть свою уявну

руку в уявну руку вашого друга, який стоїть перед вами, і відчуйте рукостискання.
Тримайте своє фізичне тіло нерухомим, навіть якщо ви стаєте ментально активними в тому, що збираєтеся зараз зробити.

А тепер ми перейдемо до тиші...

УРОК 4 – НІКОГО ЗМІНЮВАТИ, ОКРІМ СЕБЕ

Дозвольте мені взяти лише хвилину, щоб прояснити те, що було сказано минулого вечора. Одна жінка з моїх вчорашніх слів зробила висновок, що я налаштований проти певної нації. Я дуже сподіваюся, що не маю упереджень проти жодної нації, раси чи віросповідання. Якщо я випадково згадав якусь націю, то це було лише для ілюстрації моєї думки.

Те, що я намагався вам сказати, полягало в наступному: ми стаємо тим, що ми споглядаємо. Бо природа любові, як і природа ненависті, полягає в тому, щоб перетворювати нас на подобу того, на що спрямована наша увага. Минулого вечора я просто прочитав новину, щоб показати вам: коли ми думаємо, що можемо знищити свій образ, розбивши дзеркало, ми лише обманюємо самих себе.

Коли через війну чи революцію ми знищуємо титули, які для нас уособлюють зарозумілість і жадібність, з часом ми самі стаємо втіленням того, що, як нам здавалося, ми знищили. Тож сьогодні люди, які думали, що знищили тиранів, самі є тим, що вони начебто знищили.

Щоб мене правильно зрозуміли, дозвольте ще раз закласти фундамент цього принципу. Свідомість — єдина реальність. Ми не здатні бачити нічого іншого, окрім вмісту нашої власної свідомості.

Тому ненависть зраджує нас у годину перемоги і прирікає нас бути тим, що ми засуджуємо. Усі завоювання призводять до обміну характеристиками, тож переможці стають схожими на переможеного ворога. Ми ненавидимо інших за те зло, яке є в нас самих. Раси, нації та релігійні групи століттями жили в тісній ворожнечі, і природа ненависті, як і природа любові, змінює нас, роблячи схожими на те, що ми споглядаємо.

Нації поведуться з іншими націями так, як їхні власні громадяни поведуться одне з одним. Коли в державі існує рабство, і ця нація нападає на іншу, це робиться з наміром поневолити. Коли між громадянами існує жорстока економічна конкуренція, тоді у війні з іншою нацією метою війни є знищення торгівлі ворога. Війни за панування викликані волею тих, хто всередині держави панує над долею решти.

Ми випромінюємо у світ, що нас оточує, інтенсивність нашої уяви та почуттів. Але в цьому нашому тривимірному світі час тече повільно. І тому ми не завжди помічаємо зв'язок між видимим світом і нашою внутрішньою природою.

Ось що я насправді мав на увазі. Я думав, що чітко це висловив. Щоб мене не зрозуміли неправильно: це мій принцип. Ми з вами можемо споглядати ідеал і стати ним, закохавшись у нього.

З іншого боку, ми можемо споглядати щось, що нам щиро не подобається, і, засуджуючи це, ми станемо ним. Але через повільність часу в цьому тривимірному

світі, коли ми дійсно стаємо тим, що споглядали, ми вже забуваємо, що раніше мали намір поклонятися цьому або знищити це.

Сьогоднішній урок є наріжним каменем Біблії, тому прошу вашої уваги. Найважливіше питання, поставлене в Біблії, міститься в 16-му розділі Євангелія від Матвія.

Як ви знаєте, всі біблійні історії — це ваші історії; її персонажі живуть лише в розумі людини. Вони не мають жодного стосунку до жодної особи, яка жила в часі та просторі, або до жодної події, яка коли-небудь відбувалася на землі.

Драма, описана у Матвія, розгортається таким чином. Ісус звертається до своїх учнів і запитує їх: «За кого люди вважають Мене, Сина Людського?» Матвія 16:13

«Вони ж сказали: Одні за Івана Хрестителя, одні за Ілля, інші ж за Єремію або за одного з пророків».

«Він каже до них: А ви за кого Мене маєте?»

«А Симон Петро відповів і сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого!»

«А Ісус відповів і промовив до нього: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець».

«І кажу Я тобі, що ти скеля (Петро), і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою». Матвія 16:14-18

Ісус, який звертається до своїх учнів, — це людина, яка звертається до свого дисциплінованого розуму в самоспогляданні. Ви ставите собі питання: «За кого люди вважають мене?». Нашою мовою: «Цікаво, що люди про мене думають?»

Ви відповідаєте: «Дехто каже, що ти — новий Іван, дехто — Ілля, інші — Єремія, а ще хтось — що ти один із давніх пророків, який повернувся».

Дуже лестить, коли тобі кажуть, що ти є великою людиною минулого або схожий на неї, але просвітлений розум не поневолений громадською думкою. Його хвилює лише істина, тому він ставить собі інше питання: «Але за кого ви Мене маєте?» Іншими словами: «Хто я?»

Якщо у мене вистачить сміливості припустити, що я — Христос Ісус, відповідь повернеться: «Ти — Христос Ісус».

Коли я зможу прийняти це, відчути і сміливо жити цим, я скажу собі: «Плоть і кров не могли б сказати мені цього. Але мій Батько, що на Небесах, відкрив мені це». Тоді я роблю цю концепцію Себе скелею, на якій я буду свою церкву, свій світ.

«Бо якщо не ввіруєте, що Я Є Той, то помрете у ваших гріхах». Івана 8:24

Оскільки свідомість — єдина реальність, я повинен припустити, що я вже є тим, ким бажаю бути. Якщо я не повірю, що я ВЖЕ є тим, ким хочу бути, тоді я залишуся таким, яким є, і помру в цьому обмеженні.

Людина завжди шукає якусь опору, на яку можна спертися. Вона завжди шукає виправдання своїм невдачам. Це одкровення не дає людині жодного виправдання для невдач. Її концепція самої себе є причиною всіх обставин її життя. Всі зміни повинні спочатку відбутися всередині неї; і якщо вона не змінюється зовні, то це тому, що вона не змінилася всередині. Але людині не подобається відчувати, що вона несе одноосібну відповідальність за умови свого життя.

«Із того часу багато учнів Його відійшли, і не ходили вже з Ним».

«І сказав Ісус Дванадцятьом: Чи не хочете й ви відійти?»

«А Симон Петро відповів Йому: До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного». Івана 6:66-68

Мені може не сподобатися те, що я щойно почув: що я повинен звернутися до власної свідомості як до єдиної реальності, єдиного фундаменту, на якому можна пояснити всі явища. Було легше жити, коли я міг звинуватити іншого. Було набагато легше жити, коли я міг звинувачувати суспільство у своїх бідах або вказувати пальцем за океан і звинувачувати іншу націю. Було легше жити, коли я міг звинувачувати погоду в тому, як я відчуваюся.

Але сказати мені, що Я Є причиною всього, що зі мною відбувається, що я постійно формую свій світ у гармонії зі своєю внутрішньою природою — це більше, ніж людина готова прийняти. Якщо це правда, до кого я піду? Якщо це слова вічного життя, я повинен повернутися до них, навіть якщо їх так важко перетравити.

Коли людина повністю розуміє це, вона знає, що громадська думка не має значення, бо люди лише вказують їй на те, ким вона є. Поведінка людей постійно говорить мені про те, ким я себе вважаю.

Якщо я приймаю цей виклик і починаю жити за ним, я врешті-решт досягаю точки, яка називається великою молитвою Біблії. Вона викладена в 17-му розділі Євангелія від Івана: «Я виконав діло, що Ти дав Мені зробити». Івана 17:4

«І тепер прослав Мене, Отче, у Себе тією славою, яку Я мав у Тебе ще перед заснуванням світу». Івана 17:5

«Коли Я був із ними у світі, Я беріг їх у Ймення Твоє, тих, кого Ти дав Мені, Я зберіг, і ніхто з них не загинув, окрім сина погибелі». Івана 17:12

Неможливо, щоб щось було втрачено. У цій божественній економіці ніщо не може бути втрачено, воно навіть не може зникнути. Маленька квітка, яка розцвіла одного разу,

цвіте вічно. Вона невидима для вас тут, з вашим обмеженим фокусом, але вона вічно цвіте в більшому вимірі вашого буття, і завтра ви зустрінете її знову.

Усе, що Ти дав Мені, Я зберіг у Твоє ім'я, і нікого Я не втратив, окрім сина погибелі. Син погибелі означає просто віру у втрату. Син — це концепція, ідея. Погибель (perdition) — це втрата. Я по-справжньому втратив лише концепцію втрати, бо ніщо не може бути втрачено.

Я можу спуститися зі сфери, де ця річ зараз живе, і в міру того, як я спускаюся у свідомості на нижчий рівень всередині себе, вона зникає з мого світу. Я кажу: «Я втратив здоров'я. Я втратив багатство. Я втратив своє становище в суспільстві. Я втратив віру. Я втратив тисячу речей». Але самі речі, будучи колись реальними в моєму світі, ніколи не можуть перестати існувати. З плином часу вони не стають нереальними.

Це я, своїм спуском у свідомості на нижчий рівень, змушую ці речі зникати з мого поля зору і кажу: «Вони зникли; з ними покінчено, наскільки це стосується мого світу». Все, що мені потрібно зробити, — це піднятися на рівень, де вони вічні, і вони знову об'єктивізуються та з'являються як реальність у моєму світі.

Суть усього 17-го розділу Євангелія від Івана розкривається в 19-му вірші: «І за них Я посвячую Себе, щоб і вони були освячені істиною».

До цього моменту я думав, що можу змінювати інших зусиллям волі. Тепер я знаю, що не можу змінити іншого, поки спершу не зміню себе. Щоб змінити іншого у своєму світі, я повинен спершу змінити свою концепцію цього іншого; і найкращий спосіб зробити це — змінити свою концепцію самого себе. Бо саме та концепція Себе, яку я тримав, змушувала мене бачити інших такими, якими я їх бачив.

Якби я мав благородну, гідну концепцію себе, я б ніколи не зміг побачити непривабливе в інших.

Замість того, щоб намагатися змінити інших через суперечки і силу, дозвольте мені просто піднятися у свідомості на вищий рівень, і я автоматично зміню інших, змінивши себе. «Нікого змінювати, окрім себе»; це “себе” — просто ваше усвідомлення, ваша свідомість, а світ, у якому вона живе, визначається тією концепцією себе, яку ви утримуєте. Саме до свідомості ми повинні звертатися як до єдиної реальності. Адже не існує чіткого уявлення про походження явищ, окрім того, що свідомість — це все, а все — це свідомість.

Вам не потрібен помічник, щоб принести вам те, що ви шукаєте. Ні на секунду не думайте, що я пропагую втечу від реальності, коли прошу вас просто припустити, що ви вже є тим чоловіком чи жінкою, якими хочете бути.

Якби ми з вами могли відчувати, як би це було, якби ми вже були тими, ким хочемо бути, і жити в цій ментальній атмосфері так, ніби вона реальна, тоді, невідомим нам шляхом, наше припущення перетворилося б на факт. Це все, що нам потрібно зробити, щоб піднятися на рівень, де наше припущення вже є об'єктивною, конкретною реальністю.

Мені не потрібно нікого змінювати, я освячую себе, і роблячи це, я освячую інших. Для чистих все чисте. «Немає нічого нечистого самого по собі, але тому, хто вважає щось нечистим, для нього воно нечисте». Римлян 14:14. Сама по собі жодна річ не є брудною; але ви, через свою концепцію себе, бачите речі або чистими, або нечистими.

«Я і Отець — одне». Івана 10:30.

«Коли Я не роблю діл Отця Мого, — не вірте Мені».

«А коли Я роблю, то, хоч би Мені ви й не вірили, повірте ділам, щоб ви пізнали й увірували, що Отець у Мені, а Я — в Отці». Івана 10:37, 38

Він зробив Себе одним цілим з Богом і не вважав чимось дивним чи крадіжкою робити справи Бога. Ви завжди приносите плоди в гармонії з тим, ким ви є. Найприродніша річ у світі — це коли грушеве дерево родить груші, яблуня — яблука, а людина формує обставини свого життя в гармонії зі своєю внутрішньою природою.

«Я — виноградина, ви — гілки». Івана 15:5. Гілка не має життя, якщо вона не вкорінена у виноградині. Все, що мені потрібно зробити, щоб змінити плід, — це змінити виноградину.

Ви не маєте життя в моєму світі, хіба що я вас усвідомлюю. Ви вкорінені в мені і, як плоди, свідчите про те, якою виноградиною я є. У світі немає іншої реальності, окрім вашої свідомості. Хоча зараз вам може здаватися, що ви є тим, ким не хочете бути, все, що вам потрібно зробити, щоб це змінити і довести цю зміну обставинами у вашому світі — це спокійно припустити, що ви вже є тим, ким хочете бути, і невідомим вам шляхом ви станете цим.

Немає іншого шляху змінити цей світ. «Я є шлях». Моє «Я Є» (I AMness), моя свідомість — це шлях, яким я змінюю свій світ. Змінюючи свою концепцію себе, я змінюю свій світ. Коли чоловіки та жінки допомагають або заважають нам, вони лише грають ту роль, яку ми, через свою концепцію себе, написали для них, і вони грають її автоматично. Вони мусять грати ті ролі, які грають, тому що ми є тими, ким ми є.

Ви зміните світ лише тоді, коли станете втіленням того, яким ви хочете бачити світ. У вас є лише один дар у цьому світі, який ви справді можете віддати, і це ви самі. Якщо ви самі не є тим, яким хочете бачити світ, ви ніколи цього не побачите. «Бо якщо не ввіруєте, що Я Є Той, то помрете у ваших гріхах». Івана 8:24

Чи знаєте ви, що жодні двоє людей у цій кімнаті не живуть в одному й тому ж світі? Ми всі повернемося додому в різні світи сьогодні ввечері. Ми закриємо двері в абсолютно різні світи. Завтра ми прокинемося і підемо на роботу, де зустрінемося одне з одним та з іншими, але ми живемо в різних ментальних світах, у різних фізичних світах.

Я можу віддати лише те, чим я є; я не маю іншого дару. Якщо я хочу, щоб світ був досконалим (а хто ж цього не хоче?), я зазнавав невдачі лише тому, що не знав, що ніколи не зможу побачити його досконалим, доки сам не стану досконалим. Якщо я не досконалий, я не можу побачити досконалості, але в той день, коли я стаю нею, я

прикрашаю свій світ, тому що дивлюся на нього своїми власними очима. «Для чистих все чисте». Тита 1:15

Жодні двоє людей тут не зможуть сказати мені, що ви почули одне й те саме послання в будь-який вечір. Єдине, що ви змушені робити, — це чути те, що я кажу, через призму того, ким ви є. Це має бути відфільтровано через ваші упередження, ваші забобони та вашу концепцію себе. Ким би ви не були, мої слова проходять крізь це і забарвлюються тим, ким ви є.

Якщо ви стурбовані і хотіли б, щоб я був кимось іншим, ніж я здаюся, тоді ви повинні бути тим, ким хочете бачити мене. Ми повинні стати тим, чим хочемо бачити інших, або ми ніколи не побачимо їх такими.

Ваша свідомість, моя свідомість — це єдиний істинний фундамент у світі. Саме це в Біблії називається Петром (не людина), ця вірність, яка не може повернутися ні до кого іншого, якій не можна полестити, коли люди кажуть, що ти — новий Іван. Звісно, дуже лестить чути, що ти — Іван Хреститель, який повернувся, або великий пророк Ілля, чи Єремія.

Тоді я закриваю вуха на ці дуже улесливі новини, які люди мені приносять, і запитую себе:

«Але чесно, хто я такий?»

Якщо я зможу відкинути обмеження свого народження, свого середовища та віру в те, що я є лише продовженням свого генеалогічного дерева, і відчути всередині себе, що я — Христос, і підтримувати це припущення, поки воно не займе центральне місце і не стане звичним центром моєї енергії, я буду творити діла, які приписують Ісусу. Без думок чи зусиль я сформую світ у гармонії з тією досконалістю, яку я прийняв і відчуваю, як вона пульсує в мені.

Коли я відкрию очі сліпим, відкоркую вуха глухим, дам радість замість смутку і красу замість попелу, тоді і тільки тоді я по-справжньому вкоріню цю виноградину глибоко всередині. Це те, що я автоматично робив би, якби по-справжньому усвідомлював себе Христом. Про цю присутність сказано: Він довів, що Він — Христос, своїми ділами.

Наші звичайні зміни свідомості, коли ми переходимо від одного стану до іншого, не є трансформаціями, тому що кожен із них так швидко змінюється іншим у зворотному напрямку.

Але коли наше припущення стає настільки стабільним, що остаточно витісняє своїх конкурентів, тоді ця центральна звична концепція визначає наш характер і є справжньою трансформацією.

Ісус, або просвітлений розум, не побачив нічого нечистого в жінці, звинуваченій у перелюбі. Він сказав їй: «Чи ніхто не засудив тебе?» Івана 8:10

«Вона ж відказала: Ніхто, Господи. І сказав їй Ісус: Не засуджую й Я тебе; іди, і відтепер більше не гріши». Івана 8:11

Що б не постало перед присутністю краси, вона бачить лише красу. Ісус був настільки повністю ототожнений з прекрасним, що був нездатний бачити потворне.

Коли ми з вами дійсно усвідомимо себе Христом, ми також випрямимо руки паралізованим і воскресимо мертві надії людей. Ми зробимо всі ті речі, які не могли зробити, коли відчували себе обмеженими нашим генеалогічним деревом. Це сміливий крок, і його не слід робити легковажно, бо зробити його — означає померти. Іван, людина трьох вимірів, обезголовлений, або втрачає свій тривимірний фокус, щоб міг жити Ісус, чотиривимірне «Я».

Будь-яке розширення нашої концепції Себе передбачає дещо болісне прощання з глибоко вкоріненими спадковими уявленнями. Зв'язки, які тримають нас в утробі загальноприйнятих обмежень, дуже міцні. Все, у що ви раніше вірили, ви більше не вірите. Ви знаєте тепер, що не існує сили поза вашою власною свідомістю. Тому ви не можете звертатися ні до кого поза собою.

Ви глухі до навіювань, що щось інше має силу. Ви знаєте, що єдина реальність — це Бог, а Бог — це ваша власна свідомість. Іншого Бога немає. Тому на цій скелі ви будете вічну церкву і сміливо припускаєте, що ви є цим Божественним Буттям, яке породило саме себе, тому що ви наважилися привласнити те, що не було дано вам у колисці, концепцію Себе, не сформовану в материнській утробі, концепцію Себе, зачату без участі людини.

Ця історія чудово розказана нам у Біблії на прикладі двох синів Авраама: один — благословенний, Ісаак, народжений без участі людини (диво віри), а інший — Ізмаїл, народжений у рабстві.

Сарра була надто старою, щоб народити дитину, тому її чоловік Авраам увійшов до рабині Аґарі, і вона зачала від старого і народила йому сина, якого назвали Ізмаїлом. Рука Ізмаїла була проти кожного чоловіка, і рука кожного чоловіка — проти нього.

Кожна дитина, народжена від жінки, народжується в рабстві, народжується в усьому тому, що представляє її оточення, незалежно від того, чи це трон Англії, чи Білий Дім, чи будь-яке інше видатне місце у світі. Кожна дитина, народжена жінкою, уособлюється цим Ізмаїлом, сином Аґарі.

Але в кожній дитині спить благословенний Ісаак, який народжується без участі людини, і народжується виключно через віру. Ця друга дитина не має земного батька. Вона породжена самою собою.

Що таке друге народження? Я виявляю, що я людина, я не можу повернутися в утробу матері, і все ж я повинен народитися вдруге. «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». Івана 3:3

Я спокійно привласнюю те, чого не може дати мені жоден чоловік, жодна жінка. Я наважуюся припустити, що Я є Бог. Це має бути за вірою, це має бути за обітницею. Тоді я стаю благословенним, я стаю Ісааком.

Коли я починаю робити речі, які могла б робити лише ця присутність, я знаю, що я народжений поза межами обмежень Ізмаїла, і я став спадкоємцем царства. Ізмаїл не міг нічого успадкувати, хоча його батьком був Авраам, або Бог. Ізмаїл не мав обох благочестивих батьків; його матір'ю була Аґар-рабиня, і тому він не міг брати участі у спадщині свого батька.

Ви є Авраамом і Саррою, і всередині вашої власної свідомості є хтось, хто чекає на визнання. У Старому Заповіті його називають Ісааком, а в Новому Заповіті — Ісусом, і він народжується без допомоги людини.

Жодна людина не може сказати вам, що ви — Христос Ісус, жодна людина не може сказати вам і переконати вас у тому, що ви — Бог. Ви повинні погратися з цією ідеєю і задуматися: а як би це було — бути Богом?

Жодне чітке уявлення про походження явищ неможливе, окрім того, що свідомість є всім, і все є свідомістю. З людини не може розвинути нічого, що не було б потенційно закладено в її природі. Ідеал, якому ми служимо і якого сподіваємося досягти, ніколи не міг би виникнути з нас, якби він не був потенційно закладений у нашій природі.

Дозвольте мені тепер переповісти і підкреслити один мій досвід, опублікований мною два роки тому під назвою “ПОШУК” (The Search). Я думаю, він допоможе вам зрозуміти цей закон свідомості і покаже вам, що вам немає кого змінювати, окрім себе, адже ви нездатні бачити нічого іншого, окрім вмісту власної свідомості.

Якось під час вільного часу в морі я розмірковував про “досконалий стан” і думав про те, яким би я був, якби мої очі були занадто чистими, щоб бачити беззаконня, якби для мене всі речі були чистими і я нікого не засуджував. Коли я загубився в цих палких роздумах, я відчув, що піднявся над темним середовищем почуттів. Відчуття було настільки інтенсивним, що я відчув себе істотою з вогню, яка живе в тілі з повітря. Голоси, ніби з небесного хору, з піднесенням тих, хто був переможцем у битві зі смертю, співали: «Він воскрес — Він воскрес», і я інтуїтивно знав, що вони мають на увазі мене.

Потім мені здалося, що я йду вночі. Незабаром я натрапив на сцену, яка могла б бути стародавньою купальнею Віфезда, бо в цьому місці лежала велика кількість немічних людей — сліпих, кривих, сухих — які чекали не на збурення води, як за традицією, а чекали на мене.

Коли я наблизився, без думок чи зусиль з мого боку, вони один за одним формувалися ніби Магом Прекрасного. Очі, руки, ноги — усі відсутні члени — витягувалися з якогось невидимого резервуара і формувалися в гармонії з тією досконалістю, яку я відчував, як вона пульсує в мені. Коли всі стали досконалими, хор вигукнув: «Звершилось!»

Я знаю, що це видіння було результатом моєї інтенсивної медитації на ідею досконалості, бо мої медитації незмінно призводять до злиття зі споглядуваним станом. Я настільки повністю поринув в ідею, що на деякий час став тим, що споглядав; і висока мета, з якою я в ту мить себе ототожнив, притягнула товариство високих речей і сформувала видіння в гармонії з моєю внутрішньою природою.

Ідеал, з яким ми об'єднані, діє через асоціацію ідей, пробуджуючи тисячі настроїв для створення драми, яка відповідає центральній ідеї.

Мій містичний досвід переконав мене, що немає іншого способу досягти бажаної досконалості, окрім як через трансформацію самих себе. Щойно нам вдасться трансформувати себе, світ магічним чином розтане перед нашими очима і змінить свою форму в гармонії з тим, що стверджує наша трансформація.

Ми створюємо світ, що нас оточує, інтенсивністю нашої уяви та почуттів, і ми освітлюємо або затемнюємо наше життя тими концепціями себе, яких ми дотримуємося. Немає нічого важливішого для нас, ніж наша концепція себе, і особливо це стосується нашої концепції глибокого, вимірно більшого «Я» всередині нас.

Ті, хто допомагає нам або заважає, незалежно від того, знають вони про це чи ні, є слугами того закону, який формує зовнішні обставини в гармонії з нашою внутрішньою природою. Саме наша концепція самих себе звільняє або сковує нас, хоча вона може використовувати матеріальні засоби для досягнення своєї мети.

Оскільки життя формує зовнішній світ так, щоб він відображав внутрішній устрій нашого розуму, немає іншого способу досягти зовнішньої досконалості, якої ми прагнемо, окрім як через трансформацію самих себе. Допомога не приходить ззовні: пагорби, до яких ми підіймаємо наші очі, знаходяться у внутрішньому діапазоні.

Отже, саме до нашої власної свідомості ми повинні звернутися як до єдиної реальності, єдиного фундаменту, на якому можна пояснити всі явища. Ми можемо абсолютно покладатися на справедливість цього закону, який дає нам лише те, що відповідає нашій власній природі.

Спроба змінити світ до того, як ми змінимо свою концепцію себе — це боротьба проти природи речей. Зовнішні зміни неможливі, поки не відбудуться зміни внутрішні.

Як всередині, так і зовні.

Я не пропагую філософську байдужість, коли пропоную уявляти себе ВЖЕ тими, ким ми хочемо бути, живучи в ментальній атмосфері величі, замість того, щоб використовувати фізичні засоби та аргументи для досягнення бажаних змін.

Все, що ми робимо без супроводу зміни свідомості, є лише марною перебудовою поверхонь. Як би ми не трудилися і не боролися, ми не можемо отримати більше, ніж стверджують наші концепції Себе. Протестувати проти будь-чого, що з нами відбувається, означає протестувати проти закону нашого буття та нашого панування над власною долею.

Обставини мого життя занадто тісно пов'язані з моєю концепцією самого себе, щоб вони не були сформовані моїм власним духом з якогось вимірно більшого сховища мого буття. Якщо ці події завдають мені болю, я повинен шукати причину всередині себе, бо я переміщаюся сюди-туди і змушений жити у світі, що гармоніює з моєю концепцією себе.

Якби ми могли так само емоційно запалюватися нашими ідеалами, як ми запалюємося тим, що нам не подобається, ми піднялися б на рівень нашого ідеалу так само легко, як зараз опускаємося до рівня нашої ненависті.

Любов і ненависть мають магічну силу трансформації, і через їх застосування ми виростаємо на подобу того, що споглядаємо. Силою ненависті ми створюємо в собі той характер, який уявляємо в наших ворогах. Якості вмирають через брак уваги, тому найкращий спосіб позбутися непривабливих станів — уявляти «красу замість попелу і радість замість смутку», аніж йти в пряму атаку на стан, від якого ми хочемо звільнитися.

«Що тільки любе, що тільки гідне хвали... думайте про це!», бо ми стаємо тим, з чим ми перебуваємо в гармонії (*en rapport*).

Немає чого змінювати, окрім нашої концепції себе. Як тільки нам вдасться трансформувати себе, наш світ розчиниться і змінить форму в гармонії з тим, що стверджує наша зміна.

Я, спустившись у свідомості, породив недосконалість, яку бачу. У божественній економіці ніщо не втрачається. Ми не можемо втратити нічого, окрім як через спуск у свідомості зі сфери, де ця річ має своє природне життя.

«І тепер прослав Мене, Отче, у Себе тією славою, яку Я мав у Тебе ще перед заснуванням світу». Івана 17:5

Коли я піднімаюся у свідомості, сила і слава, які належали мені, повертаються до мене, і я також скажу: «Я виконав діло, що Ти дав Мені зробити». Ця робота полягає в тому, щоб повернутися з мого спуску у свідомості, з рівня, де я вірив, що я — син людський, до сфери, де я знаю, що я і мій Отець — одне ціле, і мій Отець є Богом.

Я знаю поза всяким сумнівом, що людині не залишається нічого іншого, як змінити свою власну концепцію себе, припустити велич і підтримувати це припущення. Якщо ми ходитимемо так, ніби ми вже є тим ідеалом, якому служимо, ми піднімемося на рівень нашого припущення і знайдемо світ у гармонії з ним. Нам не доведеться поворухнути і пальцем, щоб це стало так, бо це ВЖЕ так. Так було завжди.

Ми з вами спустилися у свідомості до рівня, на якому зараз перебуваємо, і ми бачимо недосконалість, бо ми спустилися! Коли ми починаємо підніматися, перебуваючи тут, у цьому тривимірному світі, ми виявляємо, що рухаємося в зовсім іншому оточенні, у нас зовсім інше коло друзів і зовсім інший світ, хоча ми все ще живемо тут. Ми пізнаємо велику таємницю твердження: «Я у світі, але не від світу цього».

Замість того, щоб намагатися змінювати речі, я б порадив усім ототожнити себе з ідеалом, який вони споглядають. Що б ви відчули, якби ваші очі були надто чистими, щоб бачити беззаконня, якби для вас усі речі були чистими і ви нікого не засуджували? Споглядайте ідеальний стан, ототожнюйте себе з ним, і ви підніметеся до сфери, де ви як Христос маєте своє природне життя.

Ви все ще перебуваєте в тому стані, де ви були до того, як світ існував. Єдине, що впало, — це ваша концепція себе. Ви бачите розбиті частини, які насправді не розбиті. Ви дивитесь на них через спотворені очі, ніби ви опинилися в одній з тих кімнат сміху (галерей кривих дзеркал), де людина стає перед дзеркалом і бачить себе витягнутою, хоча вона — та сама людина. Або вона дивиться в інше дзеркало і бачить себе величезною і товстою. Ці речі бачаться сьогодні такими, тому що людина є тим, ким вона є.

Пограйтеся з ідеєю досконалості. Не просіть жодну людину допомогти вам, але нехай молитва з 17-го розділу Євангелія від Івана стане вашою молитвою. Привласніть стан, який був вашим до існування світу.

Пізнайте істину твердження: «Нікого Я не втратив, окрім сина погибелі». На всій моїй святій горі ніщо не втрачено. Єдине, що ви втрачаєте, — це віру у втрату, або сина погибелі.

«І за них Я посвячую Себе, щоб і вони були освячені істиною». Івана 17:19

Нікого змінювати, окрім себе. Все, що вам потрібно зробити, щоб чоловіки і жінки в цьому світі стали святими, — це самому стати святим. Ви не здатні побачити нічого непривабливого, коли у своєму уявному зорі утвердите факт, що ви прекрасні.

Набагато краще знати це, ніж будь-що інше у світі. Це вимагає мужності, безмежної мужності, бо багато хто з вас сьогодні ввечері, почувши цю істину, все ще буде схильний звинувачувати інших у своєму скрутному становищі. Людині так важко звернутися до самої себе, до своєї власної свідомості як до єдиної реальності. Послухайте ці слова:

«Ніхто не може прийти до Мене, якщо Отець, Який послав Мене, не притягне його». Івана 6:44

«Я і Отець — одне». Івана 10:30

«Людина нічого приймати не може, як їй з неба не дасться». Івана 3:27

«Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його».

«Ніхто не бере його від Мене, але Я сам від Себе кладу його». Івана 10:17,18.

«Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас». Моя концепція мене самого формує світ у гармонії з самою собою і притягує людей, щоб вони своєю поведінкою постійно говорили мені про те, ким я є.

Найважливіша річ у цьому світі для вас — це ваша концепція себе. Коли вам не подобається ваше оточення, обставини життя чи поведінка людей, запитайте себе: «Хто я?». Ваша відповідь на це питання і є причиною того, що вам не подобається.

Якщо ви не засуджуєте себе, у вашому світі не знайдеться людини, яка б засудила вас. Якщо ви живете у свідомості свого ідеалу, ви не побачите нічого, що можна було б засудити. «Для чистих все чисте».

Тепер я хотів би приділити трохи часу, щоб якомога зрозуміліше пояснити, що я особисто роблю, коли молюся, що я роблю, коли хочу внести зміни у свій світ. Вам це буде цікаво, і ви переконаєтесь, що це працює. Ніхто тут не може сказати мені, що не здатний цього зробити. Це настільки просто, що може зробити кожен. Ми є тим, що ми про себе уявляємо.

Цій техніці не складно слідувати, але ви повинні ХОТІТИ це зробити. Ви не можете підходити до цього з настроєм: «Ну що ж, я спробую». Ви повинні хотіти цього, тому що рушійною силою дії є бажання.

Бажання — це пружина будь-якої дії. Тож чого я хочу? Я повинен визначити свою мету. Наприклад, припустимо, я хочу опинитися деінде. У цю саму мить я дійсно хочу бути в іншому місці. Мені не потрібно виходити за двері, мені не потрібно сидати. Мені не потрібно робити нічого, окрім як стояти саме там, де я є, і з заплющеними очима припустити, що я ВЖЕ стою там, де бажаю бути. Потім я залишаюся в цьому стані, поки він не набуде відчуття реальності. Якби я зараз був деінде, я не міг би бачити світ так, як я його бачу звідси. Світ змінюється по відношенню до мене, коли я змінюю своє положення в просторі.

Тож я стою прямо тут, заплющую очі і уявляю, що бачу те, що бачив би, якби був там. Я залишаюся в цьому досить довго, щоб відчути, що це реально. Я не можу торкнутися стін цієї кімнати звідси (з уявного місця), але коли ви заплющуєте очі і заспокоюєтесь, ви можете уявити і відчути, що торкаєтесь її. Ви можете стояти там, де стоїте, і уявляти, що кладете руку на ту (уявну) стіну. Щоб довести, що ви справді там, покладіть її туди, проведіть рукою вгору і відчуйте дерево. Ви можете уявити, що робите це, не встаючи зі свого місця. Ви можете це зробити і дійсно відчуєте це, якщо станете достатньо спокійними і зосередженими.

Я стою там, де є, і дозволяю світу, який я хочу побачити і в який хочу увійти фізично, постати переді мною, ніби я ВЖЕ там. Іншими словами, я роблю «десь» «ТУТ», припускаючи, що я знаходжусь там.

Чи це зрозуміло? Я ДОЗВОЛЯЮ цьому піднятися, я не ПРИМУШУЮ його підніматися. Я просто уявляю, що я там, і дозволяю цьому статися.

Якщо я хочу чіткої фізичної присутності, я уявляю, що він стоїть тут, і я торкаюся його. По всій Біблії я знаходжу ці натяки: «Він поклав на них руки. Він торкнувся їх».

Якщо ви хочете когось втішити, яке автоматичне почуття виникає? Покласти на них руку, ви не можете втриматися. Ви зустрічаєте друга, і рука автоматично тягнеться, ви або тиснете руку, або кладете руку йому на плече.

Припустімо, ви зараз збираєтеся зустріти друга, якого не бачили рік, і ви його дуже любите. Що б ви зробили? Ви б обійняли його, чи не так? Або ви б поклали на нього руку.

У своїй уяві наблизьте його настільки, щоб покласти на нього руку і відчути його твердим і реальним. Обмежте дію лише цим. Ви будете вражені тим, що станеться. З того моменту все почне рухатися. Ваше вимірно більше “Я” надихне у всіх ідеї та дії, необхідні для того, щоб звести вас у фізичному контакті. Це працює саме так.

Кожного дня я вводжу себе в дрімотний стан; це дуже легко зробити. Але звичка — дивна річ у світі людини. Це не закон, але звичка діє так, ніби вона є найнепереборнішим законом у світі. Ми — істоти звички.

Якщо ви створите щоденний інтервал, під час якого будете вводити себе в дрімотний стан, наприклад, о 3-й годині дня, чи знаєте ви, що в цей момент щодня ви будете відчувати сонливість? Спробуйте це робити протягом тижня і побачите, чи я не маю рації.

Ви сідаєте з метою створити стан, схожий на сон, ніби ви хочете спати, але не доводьте сонливість занадто далеко — лише настільки, щоб розслабитися і залишити за собою контроль над напрямком своїх думок. Спробуйте це протягом тижня, і кожного дня о цій годині, чим би ви не займалися, ви ледве зможете тримати очі відкритими. Якщо ви знаєте годину, коли будете вільні, ви можете її створити. Я б не радив робити це легковажно, тому що ви відчуєте себе дуже, дуже сонними, і вам може цього не хотітися.

У мене є інший спосіб молитися. У цьому випадку я завжди сідаю і знаходжу найзручніше крісло, яке тільки можна уявити, або лягаю на спину і повністю розслабляюся. Влаштуйтеся зручно. Ви не повинні перебувати в положенні, де тіло відчуває дискомфорт. Завжди займайте положення, в якому вам найзручніше. Це перший етап.

Знати, чого ви хочете — це початок молитви. По-друге, ви конструюєте у своєму уявному зорі одну єдину маленьку подію, яка має на увазі, що ви реалізували своє бажання. Я завжди дозволяю своєму розуму блукати серед багатьох речей, які могли б послідувати за відповіддю на молитву, і виокремлюю одну, яка з найбільшою ймовірністю настане після виконання мого бажання. Одна проста маленька річ, наприклад, потискання руки, обійми людини, отримання листа, виписування чека або будь-що, що означало б здійснення вашого бажання.

Після того, як ви визначилися з дією, яка має на увазі, що ваше бажання реалізовано, тоді сядьте у своє гарне зручне крісло або ляжте на спину і заплющте очі з тієї простої причини, що це допомагає викликати стан, що межує зі сном.

Тієї миті, коли ви відчуваєте цей прекрасний дрімотний стан, або відчуття зібраної цілісності, коли ви відчуваєте — я міг би рухатися, якби захотів, але я не хочу; я міг би відкрити очі, якби захотів, але я не хочу. Коли ви отримуєте це відчуття, ви можете бути цілком впевнені, що знаходитесь в ідеальному стані для успішної молитви.

У цьому відчутті легко торкнутися будь-чого в цьому світі. Ви берете просту, маленьку, обмежену дію, яка має на увазі виконання вашої молитви, і ВІДЧУВАЄТЕ її або відтворюєте. Що б це не було, ви входите в дію так, ніби ви актор у цій ролі. Ви не сидите відсторонено і не візуалізуєте, як ви це робите. Ви це РОБИТЕ.

З нерухомим тілом ви уявляєте, що більший ви всередині фізичного тіла виходить з нього і що ви дійсно виконуєте запропоновану дію. Якщо ви збираєтеся йти, ви уявляєте, що ви йдете. Не БАЧТЕ себе таким, що йде, ВІДЧУЙТЕ, що ви йдете.

Якщо ви збираєтеся підніматися сходами, ВІДЧУЙТЕ, що ви піднімаєтеся сходами. Не візуалізуйте себе за цією справою, відчуйте, що ВИ її робите. Якщо ви збираєтеся потиснути чоловікові руку, не візуалізуйте себе таким, що тисне йому руку, уявіть, що ваш друг стоїть перед вами, і потисніть йому руку. Але залиште свої фізичні руки нерухомими і уявіть, що ваша більша рука, яка є вашою уявною рукою, ДІЙСНО тисне йому руку.

Все, що вам потрібно зробити — це уявити, що ви РОБИТЕ це. Ви розтягнуті в часі, і те, що ви робите, що здається контрольованим сном наяву, є фактичним актом у більшому вимірі вашого буття. Ви фактично стикаєтеся з подією чотиривимірно до того, як зіткнетеся з нею тут, у трьох вимірах простору, і вам не потрібно поворухнути і пальцем, щоб цей стан здійснився.

Мій третій спосіб молитися полягає просто в тому, щоб відчувати вдячність. Якщо я чогось хочу, для себе чи для іншого, я знерухомлюю фізичне тіло, потім викликаю стан, схожий на сон, і в цьому стані просто відчуваю щастя, відчуваю вдячність; ця вдячність означає реалізацію того, чого я хочу. Я приймаю відчуття виконаного бажання і з розумом, у якому домінує це єдине відчуття, я засинаю. Мені не потрібно нічого робити, щоб це стало так, тому що це ВЖЕ так. Моє відчуття виконаного бажання має на увазі, що воно вже здійснене.

Всі ці техніки ви можете використовувати і змінювати їх відповідно до свого темпераменту. Але я повинен наголосити на необхідності викликання дрімотного стану, в якому ви можете бути уважними без зусиль.

Єдине відчуття домінує над розумом, якщо ви молитесь успішно.

Що б я відчував зараз, якби я був тим, ким хочу бути? Коли я знаю, яким було б це відчуття, я заплющую очі і гублюся в цьому єдиному відчутті, а моє вимірно більше “Я” потім будує міст подій (міст інцидентів), щоб перевести мене від цього теперішнього

моменту до виконання мого настрою. Це все, що вам потрібно зробити. Але люди мають звичку нехтувати важливістю простих речей.

Ми істоти звички, і ми повільно вчимося відмовлятися від наших попередніх концепцій, але речі, за якими ми жили раніше, все ще якимось чином впливають на нашу поведінку. Ось історія з Біблії, яка ілюструє мою думку.

Записано, що Ісус сказав своїм учням піти на роздоріжжя і там вони знайдуть осли, молоде осли, на яке ще ніхто не сідав. Приведіть осли до нього, і якщо хтось запитає: «Нащо відв'язуєте?», скажіть: «Господь потребує його».

Вони пішли на роздоріжжя, знайшли осли і зробили все точно так, як їм було сказано. Вони привели неприборканого осла до Ісуса, і Він тріумфально в'їхав на ньому в Єрусалим.

Ця історія не має нічого спільного з чоловіком, який їде на маленькому віслюку. Ви — Ісус у цій історії. Осли — це настрої, який ви збираєтеся прийняти. Це жива тварина, на якій ви ще ніколи не їздили. Яким би було відчуття, якби ви реалізували своє бажання? Нове відчуття, як і молоде Осли, — це дуже складна річ для їзди, якщо ви не їдете на ньому з дисциплінованим розумом. Якщо я не залишаюся вірним цьому настрою, молоде осли скидає мене. Кожного разу, коли ви усвідомлюєте, що ви не вірні цьому настрою, вас було скинуто з осли.

Дисциплінують свій розум, щоб залишатися вірними високому настрою і тріумфально в'їхати на ньому в Єрусалим, який є здійсненням, або містом миру.

Ця історія передуює святу Пасхи (Переходу). Якщо ми хочемо перейти від нашого теперішнього стану до стану нашого ідеалу, ми повинні припустити, що ми вже є тим, ким бажаємо бути, і залишатися вірними нашому припущенню, бо ми повинні підтримувати високий настрій, якщо хочемо йти разом із Найвищим.

Фіксоване ставлення розуму, відчуття, що це ЗРОБЛЕНО, зробить це реальним. Якщо я ходжу так, ніби це вже є, але час від часу поглядаю, чи це дійсно так, тоді я падаю зі свого настрою, або осли.

Якби я міг призупинити судження, як Петро, я міг би ходити по воді. Петро починає йти по воді, а потім він починає покладатися на власне розуміння і починає тонути. Голос сказав: «Подивись угору, Петре». Петро дивиться вгору, і він знову піднімається і продовжує йти по воді.

Замість того, щоб дивитися вниз, перевіряючи, чи дійсно ця річ перетворюється на факт, ви просто знаєте, що це ВЖЕ так, підтримуєте цей настрій, і ви в'їдете на неприборканому осли до міста Єрусалима. Усі ми повинні навчитися їхати на цій тварині прямо в Єрусалим без допомоги інших людей. Вам не потрібен інший, щоб допомогти вам.

Дивно те, що коли ми підтримуємо високий настрій і не падаємо, інші пом'якшують наші удари. Вони розстеляють пальмове гілля переді мною, щоб пом'якшити мою подорож.

Мені не потрібно перейматися. Поштовхи будуть пом'якшені в міру того, як я рухаюся до здійснення свого бажання. Мій високий настрій пробуджує в інших ідеї та дії, які сприяють втіленню мого настрою. Якщо ви ходите, залишаючись вірними високому настрою, не буде ніякої опозиції і ніякої конкуренції.

Перевірка вчителя або вчення полягає у вірності тих, кого навчають. Я їду звідси в неділю ввечері. Залишайтеся вірними цій інструкції. Якщо ви шукаєте причини поза свідомістю людини, значить, я не переконав вас у реальності свідомості.

Якщо ви шукаєте виправдання для невдач, ви завжди їх знайдете, бо ви знаходите те, що шукаєте. Якщо ви шукаєте виправдання для невдачі, ви знайдете його в зірках, у числах, у чайній чашці або ще де-небудь. Виправдання там не буде, але ви знайдете його, щоб виправдати свою невдачу.

Успішні люди у бізнесі та професіонали знають, що цей закон працює. Ви не знайдете його серед тих, хто любить пліткувати, але ви знайдете його в сміливих серцях.

Вічна подорож людини має лише одну мету: явити Отця. Вона приходить, щоб зробити видимим свого Батька. А її Батько стає видимим у всіх прекрасних речах цього світу. Всі речі, які є прекрасними, які гідні хвали, — їздять на цих речах і не мають часу на потворне в цьому світі, незалежно від того, що це.

Залишайтеся вірними знанням про те, що ваша свідомість, ваше “Я Є”, ваше усвідомлення того, що ви усвідомлюєте, — це єдина реальність. Це скеля, на якій можна пояснити всі явища. Поза цим немає жодного пояснення. Я не знаю жодного чіткого уявлення про походження явищ, окрім того, що свідомість — це все, а все — це свідомість.

Те, що ви шукаєте, вже знаходиться всередині вас. Якби цього зараз не було всередині вас, вічність не змогла б цього розвинути. Жодного відрізка часу не вистачило б, щоб розвинути те, що потенційно не закладено у вас.

Ви просто дозволяєте цьому проявитися, припускаючи, що воно вже видиме у вашому світі, і, залишаючись вірними своєму припущенню, воно перетвориться на факт. Ваш Батько має незліченні способи розкрити ваше припущення. Зафіксуйте це у своєму розумі і завжди пам'ятайте: «Припущення, хоч воно і хибне, якщо його підтримувати, перетвориться на факт».

Ви і ваш Батько — одне ціле, і ваш Батько є всім, що було, є і буде. Тому те, що ви шукаєте, ви вже маєте в собі, воно ніколи не може бути настільки далеко, щоб бути навіть «поруч», бо «поруч» передбачає розділення.

Великий Паскаль сказав: «Ти ніколи б не шукав мене, якби вже не знайшов мене». Те, чого ви зараз бажаєте, у вас уже є, і ви шукаєте його лише тому, що вже знайшли. Ви знайшли його у формі бажання. Воно настільки ж реальне у формі бажання, наскільки реальним воно стане для ваших тілесних органів.

Ви вже є тим, що ви шукаєте, і вам немає кого змінювати, окрім Себе, щоб це виразити.

УРОК 5 – ЗАЛИШАЙТЕСЯ ВІРНИМИ СВОЇЙ ІДЕЇ

Сьогодні ввечері у нас п'яте і останнє заняття цього курсу. Спочатку я дам вам свого роду підсумок того, що було раніше. Потім, оскільки багато хто з вас просив мене детальніше зупинитися на Уроці 3, я дам вам ще кілька ідей щодо чотиривимірного мислення.

Я знаю, що коли людина бачить річ чітко, вона може про неї розповісти, вона може її пояснити. Минулої зими на Барбадосі рибалка, чий словниковий запас не перевищував би тисячі слів, розповів мені за п'ять хвилин про поведінку дельфіна більше, ніж міг би розповісти Шекспір зі своїм величезним словниковим запасом, якби він не знав звичок дельфіна.

Цей рибалка розповів мені, як дельфін любить гратися на шматку дрейфуючого дерева, і щоб зловити його, ви кидаєте дерево і приманюєте його, як дитину, тому що він любить прикидатися, ніби виходить з води. Як я вже казав, словниковий запас цього чоловіка був дуже обмежений, але він знав свою рибу і знав море. Оскільки він знав свого дельфіна, він міг розповісти мені все про їхні звички і про те, як їх ловити.

Коли ви кажете, що знаєте річ, але не можете її пояснити, я кажу, що ви її не знаєте, бо коли ви справді знаєте її, ви природним чином її виражаєте.

Якби я попросив вас зараз дати визначення молитви і сказав би: «Як би ви за допомогою молитви реалізували мету, будь-яку мету?». Якщо ви можете мені розповісти, значить, ви це знаєте; але якщо ви не можете мені розповісти, значить, ви цього не знаєте. Коли ви чітко бачите це в уявному зорі, ваше більше «Я» надихне вас на слова, необхідні для того, щоб одягнути ідею в шати і красиво її висловити, і ви висловите ідею набагато краще, ніж людина з величезним словниковим запасом, яка не бачить її так чітко, як ви.

Якщо ви уважно слухали протягом останніх чотирьох днів, ви вже знаєте, що Біблія взагалі не містить жодних згадок про будь-яких людей, які коли-небудь існували, чи про будь-які події, що коли-небудь відбувалися на землі.

Автори Біблії писали не історію, вони писали велику драму розуму, яку одягли в шати історії, а потім адаптували її до обмежених здібностей некритичних, немислячих мас.

Ви знаєте, що кожна історія в Біблії — це ваша історія, що коли автори вводять десятки персонажів в одну і ту саму історію, вони намагаються представити вам різні атрибути розуму, які ви можете використовувати. Ви бачили це, коли я взяв, можливо, десяток чи більше історій та інтерпретував їх для вас.

Наприклад, багато хто дивується, як Ісус, наймилостивіша, найлюбляча людина у світі, якби він був людиною, міг сказати своїй матері те, що він нібито сказав їй, як записано в другому розділі Євангелія від Івана. Ісуса змушують сказати матері: «Що Мені до тебе, жінко?» Івана 2:4.

Ми з вами, хто ще не ототожнює себе з ідеалом, якому служимо, не зробили б такої заяви своїй матері. Проте тут саме втілення любові каже своїй матері: «Що Мені до тебе, жінко?»

Ви — Ісус, а ваша матір — ваша власна свідомість. Бо свідомість є причиною всього, отже, вона є великим батьком-матір'ю всіх явищ.

Ми з вами — істоти звички. Ми звикаємо приймати свідчення наших почуттів як остаточні. Гостям потрібне вино, а мої органи чуття кажуть мені, що вина немає, і я за звичкою готовий прийняти цей брак як остаточний. Коли я пам'ятаю, що моя свідомість — єдина реальність, тому, якщо я заперечую свідчення моїх відчуттів і приймаю свідомість наявності достатньої кількості вина, я в певному сенсі докоряю своїй матері, або свідомості, яка навіяла мені брак; і, приймаючи свідомість наявності того, чого я бажаю для своїх гостей, вино з'являється шляхом, якого ми не знаємо.

Я щойно прочитав тут записку від одного мого дорогого друга з аудиторії. Минулої неділі у нього була зустріч у церкві на весіллі; годинник казав йому, що він запізнюється, все казало йому, що він запізнюється.

Він стояв на розі вулиці, чекаючи на трамвай. Його не було видно. Він уявив собі, що замість того, щоб бути на розі вулиці, він знаходиться в церкві. В ту саму мить перед ним зупинилася машина. Мій друг розповів водієві про свою скрутну ситуацію, і водій сказав йому: «Я їду не в той бік, але я підвезу вас туди». Мій друг сів у машину і був у церкві вчасно до початку служби. Це правильне застосування закону — неприйняття навіювання про запізнення. Ніколи не приймайте навіювання про брак.

У цьому випадку я кажу собі: «Що мені до тебе?». Що мені до свідчень моїх відчуттів? Принесіть мені всі посудини і наповніть їх. Іншими словами, я припускаю, що у мене є вино і все, чого я бажаю. Тоді моє вимірно більше «Я» надихає у всіх думки та дії, які допомагають втілити моє припущення.

Це не людина каже матері: «Жінко, що мені до тебе?». Це кожна людина, яка знає цей закон, скаже собі, коли її органи чуття навіюють брак: «Що мені до тебе. Відійди від мене». Я ніколи більше не буду слухати такий голос, бо якщо я це зроблю, то буду запліднений цим навіюванням і принесу плоди браку.

Ми звертаємося до іншої історії в Євангелії від Марка, де Ісус голодний.

«І, побачивши здалека смоковницю, що мала листя, він підійшов, чи не знайде на ній чого; і, підійшовши до неї, нічого не знайшов, крім листя; бо ще не час був на смокви».

«І відповів Ісус і сказав їй: Щоб ніхто ніколи не їв плоду з тебе повік! І чули це учні Його». Марка 11:13, 14.

«А вранці, проходячи повз неї, побачили, що смоковниця всохла від коріння». Марка 11:20.

Яке дерево я знищую? Не дерево зовні. Це моя власна свідомість. «Я — виноградина». Івана 15:1. Моя свідомість, моє «Я Є» — це велике дерево, і звичка знову навіює порожнечу, вона навіює безплідність, вона навіює чотири місяці очікування, перш ніж я зможу бенкетувати. Але я не можу чекати чотири місяці. Я даю собі це потужне навіювання, що ніколи більше, навіть на мить, не повірю, що для реалізації мого бажання знадобиться чотири місяці. Віра в брак від цього дня має бути безплідною і ніколи більше не відтворюватися в моєму розумі.

Це не людина нищить дерево. Все в Біблії відбувається в розумі людини: дерево, місто, люди, все. В Біблії немає жодного твердження, яке б не представляло якийсь атрибут людського розуму. Всі вони — персоніфікації розуму, а не речі у світі.

Свідомість — єдина реальність. Немає нікого, до кого ми могли б звернутися після того, як виявимо, що наше власне усвідомлення — це Бог. Бо Бог є причиною всього, і немає нічого, крім Бога. Ви не можете сказати, що диявол спричиняє одні речі, а Бог — інші. Послухайте ці слова.

«Так говорить Господь до Свого помазанця Кіра, якого Я тримаю за правицю, щоб підкорити перед ним народи; і Я розв'яжу стегна царів, щоб відчинити перед ним двері, і брами не будуть зачинені».

«Я піду перед тобою, і вирівняю кривизни; мідні двері розіб'ю, і залізні засуви зламаю».

«І дам тобі скарби темряви і приховані багатства таємних місць, щоб ти знав, що Я, Господь, Який називаю тебе на ім'я Твоє, є Бог Ізраїлів». Ісаї 45:1, 2, 3.

«Я створюю світло і створюю темряву; Я роблю мир і творю зло; Я, Господь, роблю все це». Ісаї 45:7.

«Я створив землю і створив на ній людину; Я, Мої руки розпростерли небеса, і всьому воїнству їхньому Я дав наказ».

«Я підняв його в правді, і вирівняю всі дороги його; він збудує моє місто, і відпустить моїх полонених, не за ціну і не за дари, каже Господь Саваот». Ісаї 45:12, 13.

«Я Господь, і немає іншого; немає Бога крім Мене». Ісаї 45:5.

Прочитайте ці слова уважно. Це не мої слова, це натхненні слова людей, які виявили, що свідомість — єдина реальність. Якщо мені боляче, я сам собі завдав болю. Якщо в моєму світі темрява, я створив темряву, і морок, і депресію. Якщо є світло і радість, я створив світло і радість. Немає нікого, крім цього «Я Є», хто робить все.

Ви не можете знайти причину поза власною свідомістю. Ваш світ — це велике дзеркало, яке постійно говорить вам, хто ви є. Коли ви зустрічаєте людей, вони своєю поведінкою розповідають вам, хто ви є.

Ваші молитви не стануть менш побожними від того, що ви звернетесь по допомогу до власної свідомості. Я не думаю, що будь-яка людина в молитві відчуває більше

радості, благочестя і почуття обожнювання, ніж я, коли відчуваю вдячність, коли я приймаю відчуття мого виконаного бажання, знаючи водночас, що це до самого себе я звернувся.

У молитві ви покликані вірити в те, що ви володієте тим, що заперечують ваш розум і ваші почуття. Коли ви молитеся, вірте, що ви вже маєте, і отримаєте. Біблія стверджує це так:

«Тому кажу вам: Усе, чого ви просите в молитві, вірте, що отримаєте, — і буде вам».

«І коли стоїте на молитві, прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний простив вам прогріхи ваші».

«Коли ж не простите, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших».
Марка 11:24, 25, 26.

Ось що ми повинні робити, коли молимося. Якщо я маю щось проти іншого, будь то переконання в його хворобі, бідності чи чомусь іншому, я повинен відпустити це, не використовуючи слів заперечення, а вірячи, що він уже є тим, ким хоче бути. Таким чином я повністю прощаю йому. Я змінив свою концепцію про нього. Я мав щось проти нього і я простив йому. Повне забуття — це і є прощення. Якщо я не забуваю, значить, я не простив.

Я прощаю щось лише тоді, коли справді забуваю. Я можу говорити вам до кінця часів: «Я прощаю тебе». Але якщо кожного разу, коли я бачу вас або думаю про вас, мені нагадують про те, що я мав проти вас, я вас зовсім не простив. Прощення — це повне забуття. Ви йдете до лікаря, і він дає вам щось від хвороби. Він намагається забрати її у вас, тому дає вам щось замість неї.

Дайте собі нову концепцію себе замість старої. Повністю відмовтеся від старої концепції.

Виконана молитва означає, що щось було зроблено внаслідок цієї молитви, що інакше не було б зроблено. Отже, я сам є джерелом дії, спрямовуючим розумом і тим, хто виконує молитву.

Кожен, хто успішно молиться, звертається всередину і привласнює бажаний стан. У вас немає жодної жертви, яку ви могли б принести. Не дозволяйте нікому говорити вам, що ви повинні боротися і страждати. Вам не потрібно боротися за реалізацію вашого бажання. Прочитайте, що про це сказано в Біблії.

«Нащо Мені безліч ваших жертв? — каже Господь. Я пересичений цілопаленнями баранів і жиром годованої худоби; крові биків, ягнят і козлів Я не хочу».

«Коли ви приходите, щоб з'явитися перед обличчям Моїм, хто вимагає цього від рук ваших, щоб ви топтали двори Мої?»

«Не приносьте більше марних дарів; кадило — огида для Мене; новомісяччя і суботи, скликання зборів — Я не можу терпіти беззаконня та урочистих зборів».

«Ваші новомісяччя та призначені свята душа Моя ненавидить: вони стали для Мене тягарем, Я втомився нести їх». Ісаї 1:11-14.

«Буде у вас пісня, як у ніч священного свята, і радість серця, як у того, хто йде зі сопількою, щоб зійти на гору Господню, до Склі Ізраїлевої». Ісаї 30:29.

«Співайте Господеві нову пісню, хвалу Його від кінця землі». Ісаї 42:10.

«Співайте, небеса, бо Господь це вчинив; викликуйте, глибини землі; вибухайте співом, гори, ліс і кожне дерево в ньому; бо Господь викупив Якова і прославився в Ізраїлі». Ісаї 44:23.

«Тому визволені Господом повернуться і прийдуть зі співом на Сіон, і вічна радість буде на голові їхній. Вони знайдуть радість і втіху, а смуток і зітхання втечуть». Ісаї 51:11.

Єдиний прийнятний дар — це радісне серце. Приходьте зі співом і хвалою. Ось як треба приходити перед Господа — вашу власну свідомість. Прийміть відчуття виконаного бажання, і ви принесли єдиний прийнятний дар. Всі стани розуму, окрім стану виконаного бажання, є огидою; вони є забобонами і нічого не значать.

Коли ви приходите переді Мною, радійте, бо радість означає, що сталося те, чого ви бажали. Приходьте переді Мною зі співом, віддаючи хвалу і подяку, бо ці стани розуму означають прийняття бажаного стану. Приведіть себе в належний настрій, і ваша власна свідомість втілить його.

Якби я міг дати визначення молитві для будь-кого і висловити це якомога ясніше, я б просто сказав: «Це відчуття виконаного бажання». Якщо ви запитаете: «Що ви маєте на увазі під цим?», я б сказав: «Я б відчув себе в ситуації виконаної молитви, а потім жив би і діяв на основі цього переконання». Я намагався б підтримувати його без зусиль, тобто жив би і діяв так, ніби це вже факт, знаючи, що коли я ходжу в такому зафіксованому стані, моє припущення перетвориться на факт.

Час не дозволяє мені заглиблюватися в аргументи про те, що Біблія не є історією. Але якщо ви уважно слухали моє послання останні чотири ночі, я не думаю, що вам потрібні ще докази того, що Біблія не є історією. Застосуйте те, що ви почули, і ви реалізуєте свої бажання.

«І тепер Я сказав вам про це, перш ніж воно станеться, щоб ви повірили, коли воно станеться». Івана 14:29.

Багато людей, і я в тому числі, спостерігали події до того, як вони сталися; тобто до того, як вони сталися в цьому світі трьох вимірів. Оскільки людина може спостерігати подію до того, як вона відбудеться в трьох вимірах простору, значить, життя на землі

йде за планом; і цей план повинен існувати десь в іншому вимірі і повільно рухатися через наш простір.

Якщо події, що відбуваються, не були в цьому світі, коли їх спостерігали, то, за логікою речей, вони повинні були бути поза цим світом. І те, що можна побачити ТАМ до того, як воно станеться ТУТ, має бути «зумовленим» з точки зору людини, що не спить у тривимірному світі. Проте стародавні вчителі навчали нас, що ми можемо змінювати майбутнє, і мій власний досвід підтверджує істинність їхнього вчення.

Тому мета цього курсу — вказати на можливості, закладені в людині, показати, що людина може змінювати своє майбутнє; але, змінене таким чином, воно знову формує детерміновану послідовність, починаючи з моменту втручання — майбутнє, яке буде узгоджуватися зі зміною.

Найвизначнішою особливістю майбутнього людини є його гнучкість. Майбутнє, хоч і підготовлене заздалегідь у всіх деталях, має кілька варіантів розвитку. У кожному мить нашого життя перед нами стоїть вибір, яке з кількох майбутніх ми матимемо.

У кожного є два реальних погляди на світ — природний фокус і духовний фокус. Стародавні вчителі називали один «плотським розумом», а інший — «розумом Христовим». Ми можемо розрізнати їх як звичайну свідомість, керовану нашими почуттями, і керовану уяву, керовану бажанням.

Ми розпізнаємо ці два чіткі центри мислення у твердженні: «Природна людина не приймає того, що від Духа Божого, бо це для неї глупота; і не може зрозуміти, бо це духовно розсуджується». 1 Кор. 2:14.

Природний погляд обмежує реальність моментом під назвою ЗАРАЗ. Для природного погляду минуле і майбутнє є суто уявними. Духовний же погляд бачить зміст часу. Минуле і майбутнє є теперішнім цілим для духовного погляду. Те, що є ментальним і суб'єктивним для природної людини, є конкретним і об'єктивним для духовної людини.

Звичка бачити лише те, що дозволяють наші органи чуття, робить нас абсолютно сліпими до того, що ми могли б побачити в іншому випадку. Щоб розвинути здатність бачити невидиме, ми повинні часто свідомо відволікати наш розум від свідчень органів чуття і фокусувати увагу на невидимому стані, подумки відчуваючи і сприймаючи його до тих пір, поки він не набуде чіткості реальності.

Серйозна, концентрована думка, сфокусована в певному напрямку, відключає інші відчуття і змушує їх зникати. Нам достатньо сконцентруватися на бажаному стані, щоб побачити його.

Звичка відволікати увагу від сфери відчуттів і концентрувати її на невидимому розвиває наш духовний світогляд і дозволяє нам проникати за межі світу відчуттів і бачити те, що є невидимим. «Бо невидиме Його від створення світу чітко видно». Рим. 1:20. Це бачення повністю незалежне від природних здібностей. Відкрийте його і оживіть!

Невелика практика переконає нас у тому, що ми можемо, контролюючи свою уяву, змінювати наше майбутнє в гармонії з нашими бажаннями. Бажання — основний рушій дії. Ми не могли б поворухнути і пальцем, якби не мали бажання ним поворухнути. Що б ми не робили, ми слідуємо за бажанням, яке в даний момент домінує в нашому розумі. Коли ми позбуваємося звички, наше бажання позбутися її сильніше за наше бажання продовжувати цю звичку.

Бажання, що спонукають нас до дії, — це ті, що утримують нашу увагу. Бажання — це лише усвідомлення чогось, чого нам бракує і що нам потрібно, щоб зробити наше життя приємнішим. Бажання завжди мають на меті певну особисту вигоду; чим більша очікувана вигода, тим інтенсивніше бажання. Не існує абсолютно безкорисливого бажання. Там, де немає нічого, що можна було б отримати, немає бажання, а отже, немає і дії.

Духовна людина розмовляє з природною людиною мовою бажання. Ключ до прогресу в житті та здійснення мрій полягає в готовій слухняності її голосу. Беззастережна покора її голосу — це негайне прийняття відчуття виконаного бажання. Бажати якогось стану — означає мати його. Як сказав Паскаль: «Ти б не шукав мене, якби вже не знайшов мене».

Людина, приймаючи відчуття здійсненого бажання, а потім живучи і діючи на основі цього переконання, змінює майбутнє в гармонії зі своїм припущенням. Припущення пробуджують те, що вони стверджують. Як тільки людина приймає відчуття свого виконаного бажання, її чотиривимірне «Я» знаходить шляхи для досягнення цієї мети, відкриває методи для її реалізації.

Я не знаю більш чіткого визначення засобів, за допомогою яких ми реалізуємо наші бажання, ніж ПЕРЕЖИТИ В УЯВІ ТЕ, ЩО МИ ПЕРЕЖИЛИ Б У ПЛОТІ, ЯКБИ ДОСЯГЛИ СВОЇЇ МЕТИ. Це уявне переживання кінця з прийняттям зумовлює засоби. Потім чотиривимірне «Я» зі своїм ширшим кругозором конструює засоби, необхідні для реалізації прийнятого кінця.

Недисциплінованому розуму важко прийняти стан, який заперечується органами чуття. Але ось техніка, яка дозволяє легко «називати неіснуюче так, ніби воно існує», тобто зустріти подію до того, як вона відбудеться. Люди мають звичку применшувати важливість простих речей. Але ця проста формула зміни майбутнього була відкрита після років пошуків та експериментів.

Першим кроком у зміні майбутнього є БАЖАННЯ, тобто визначення своєї мети — чітке усвідомлення того, чого ви хочете.

По-друге, сконструйте подію, з якою, на вашу думку, ви зіткнулися б ПІСЛЯ виконання вашого бажання — подію, яка передбачає виконання вашого бажання — щось, у чому дія «Я» буде домінуючою.

По-третє, знерухомте фізичне тіло і викличте стан, схожий на сон, уявивши, що вам хочеться спати. Ляжте на ліжко або розслабтеся в кріслі. Потім із заплющеними повіками і зосередженою увагою на дії, яку ви маєте намір пережити в уяві, подумки

відчуйте себе в цій запропонованій дії, весь час уявляючи, що ви насправді виконуєте цю дію тут і зараз.

Ви повинні завжди брати участь в уявній дії; не просто стояти осторонь і дивитися, а відчувати, що ви насправді виконуєте дію, щоб уявне відчуття було для вас реальним.

Важливо завжди пам'ятати, що запропонована дія повинна бути такою, що СЛІДУЄ за виконанням вашого бажання. Також ви повинні відчувати себе в цій дії, поки вона не набуде всієї яскравості та чіткості реальності.

Наприклад, припустимо, ви хочете отримати підвищення на роботі. Прийняття привітань було б подією, з якою ви зіткнулися б після виконання вашого бажання. Обравши цю дію як ту, яку ви переживете в уяві, знерухомте фізичне тіло; і викличте стан, схожий на сон, дрімотний стан, але такий, в якому ви все ще здатні контролювати напрямок своїх думок, стан, в якому ви уважні без зусиль. Потім уявіть друга, що стоїть перед вами. Вкладіть свою уявну руку в його руку. Відчуйте її твердою і реальною, і ведіть з ним уявну розмову відповідно до ситуації.

Ви не візуалізуєте себе на відстані в просторі і на відстані в часі, коли вас вітають з успіхом. Натомість ви робите «десь» ТУТ, а майбутнє — ЗАРАЗ. Майбутня подія є реальністю ЗАРАЗ у вимірно більшому світі, і, як не дивно, «зараз» у вимірно більшому світі еквівалентне «ТУТ» у звичайному тривимірному просторі повсякденного життя.

Різниця між ВІДЧУТТЯМ себе в дії тут і зараз та візуалізацією себе в дії, ніби ви на кіноекрані, — це різниця між успіхом і невдачею. Цю різницю ви відчуєте, якщо зараз уявите, як піднімаєтеся сходами. Потім із заплющеними повіками уявіть, що сходи знаходяться прямо перед вами, і ВІДЧУЙТЕ, як ви насправді піднімаєтеся по них.

Бажання, фізична нерухомість на межі сну та уявна дія, в якій емоційно домінує «Я» ТУТ І ЗАРАЗ, є не лише важливими факторами у зміні майбутнього, але й необхідними умовами для свідомої проєкції духовного «Я».

Коли фізичне тіло знерухомлене і нами володіє ідея зробити щось — якщо ми уявляємо, що робимо це ТУТ І ЗАРАЗ і підтримуємо уявну дію емоційно аж до настання сну — ми, швидше за все, прокинемося поза фізичним тілом і опинимося у вимірно більшому світі з вимірно більшим фокусом і справді будемо робити те, що бажали і уявляли, що робимо в плоті.

Але чи прокинемося ми там чи ні, ми насправді виконуємо дію в чотиривимірному світі, і в майбутньому відтворимо її тут, у тривимірному світі.

Досвід навчив мене обмежувати уявну дію, стискати ідею, яка має бути об'єктом нашої медитації, до одного акту і відтворювати його знову і знову, поки він не набуде відчуття реальності. В іншому випадку увага блукатиме асоціативним шляхом, і перед нею постане безліч пов'язаних образів, які за кілька секунд відведуть нас на сотні миль від нашої мети в просторі і на роки в часі.

Якщо ми вирішили піднятися конкретними сходами, оскільки це імовірна подія, що слідує за реалізацією нашого бажання, то ми повинні обмежити дію підйомом саме по цих сходах. Якщо увага відволікається, поверніть її до завдання підйому цими сходами і продовжуйте робити так, поки уявна дія не набуде всієї твердості та чіткості реальності. Ідея повинна утримуватися в полі сприйняття без будь-яких помітних зусиль з нашого боку. Ми повинні з мінімумом зусиль просочити розум відчуттям виконаного бажання.

Сонливість полегшує зміни, бо сприяє без зусиль зосередити увагу, але вона не повинна доводитися до стану сну, в якому ми вже не зможемо контролювати рухи своєї уваги; це має бути помірний ступінь сонливості, в якому ми все ще здатні спрямовувати свої думки.

Найефективніший спосіб втілити бажання — прийняти відчуття здійсненого бажання, а потім у розслабленому і сонливому стані повторювати знову і знову, як колискову, будь-яку коротку фразу, що передбачає виконання вашого бажання, наприклад: «Дякую, дякую, дякую», доки єдине відчуття вдячності не запанує в розумі. Промовляйте ці слова так, ніби ви звертаєтеся до вищої сили за те, що вона зробила це для вас.

Якщо ж ми прагнемо свідомої проєкції у вимірно більший світ, то ми повинні підтримувати дію до самого сну. Переживіть в уяві з усією чіткістю реальності те, що ви пережили б у плоті, якби досягли своєї мети, і ви з часом зустрінете це в плоті так само, як зустріли в уяві.

Годуйте розум припущеннями — тобто твердженнями, що вважаються істинними, бо припущення, хоч і хибні, якщо в них наполегливо триматися, поки вони не набудуть відчуття реальності, перетворяться на факти.

Для припущення всі засоби, що сприяють його реалізації, є хорошими. Воно впливає на поведінку всіх, надихаючи у всіх рухи, дії та слова, що ведуть до його виконання.

Щоб зрозуміти, як людина формує своє майбутнє в гармонії зі своїм припущенням — просто переживаючи в уяві те, що вона пережила б насправді, якби реалізувала свою мету, — ми повинні знати, що ми маємо на увазі під вимірно більшим світом, бо саме у вимірно більший світ ми вирушаємо, щоб змінити своє майбутнє.

Спостереження події до того, як вона відбудеться, означає, що подія є зумовленою з точки зору людини в тривимірному світі. Тому, щоб змінити умови тут, у трьох вимірах простору, ми повинні спочатку змінити їх у чотирьох вимірах простору.

Людина точно не знає, що мається на увазі під вимірно більшим світом, і, без сумніву, заперечуватиме існування вимірно більшого «Я». Вона добре знайома з трьома вимірами: довжиною, шириною і висотою, і вона відчуває, що якби існував четвертий вимір, він мав би бути таким же очевидним для неї, як і ці три.

Тепер, вимір — це не лінія. Це будь-який спосіб вимірювання речі, який повністю відрізняється від усіх інших способів. Тобто, щоб виміряти тверде тіло в четвертому

вимірі, ми просто вимірюємо його в будь-якому напрямку, крім його довжини, ширини та висоти. Чи існує інший спосіб вимірювання об'єкта, окрім його довжини, ширини та висоти?

Час вимірює моє життя, не використовуючи три виміри довжини, ширини та висоти. Не існує такої речі, як миттєвий об'єкт. Його поява і зникнення піддаються вимірюванню. Він існує протягом певного періоду часу. Ми можемо виміряти тривалість його життя, не використовуючи виміри довжини, ширини та висоти. Час — це однозначно четвертий спосіб вимірювання об'єкта.

Чим більше вимірів має об'єкт, тим більш суттєвим і реальним він стає. Пряма лінія, що лежить повністю в одному вимірі, набуває форми, маси та суті завдяки додаванню вимірів. Яку нову якість дав би час, четвертий вимір, яка зробила б його настільки ж значно кращим за об'єми, наскільки об'єми кращі за поверхні, а поверхні — за лінії? Час — це середовище для змін у досвіді, бо на всі зміни потрібен час.

Нова якість — це мінливість. Зауважте, якщо ми розріжемо об'ємне тіло навпіл, його поперечним перерізом буде поверхня; розрізавши поверхню навпіл, ми отримаємо лінію, а розрізавши лінію — точку. Це означає, що точка — це лише поперечний переріз лінії; яка, в свою чергу, є лише поперечним перерізом поверхні; яка, в свою чергу, є лише поперечним перерізом об'єму; який, в свою чергу, якщо довести це до логічного завершення, є лише поперечним перерізом чотиривимірного об'єкта.

Ми не можемо уникнути висновку, що всі тривимірні об'єкти — це лише поперечні перерізи чотиривимірних тіл. Це означає: коли я зустрічаю вас, я зустрічаю поперечний переріз чотиривимірного вас — чотиривимірного «Я», якого не видно. Щоб побачити чотиривимірне «Я», я повинен побачити кожен поперечний переріз або момент вашого життя від народження до смерті, і бачити їх усі як співіснуючі.

Мій фокус повинен охоплювати весь спектр сенсорних вражень, які ви пережили на землі, плюс ті, з якими ви могли б зіткнутися. Я повинен бачити їх не в тому порядку, в якому ви їх пережили, а як теперішнє ціле. Оскільки ЗМІНА є характеристикою четвертого виміру, я повинен бачити їх у стані плинності — як живе, одухотворене ціле.

Тепер, якщо все це чітко закарбується в нашому розумі, що це означає для нас у цьому тривимірному світі? Це означає, що якщо ми зможемо рухатися вздовж тривалості часу, ми зможемо побачити майбутнє і змінити його, якщо захочемо.

Цей світ, який ми вважаємо таким міцним і реальним, — лише тінь, з якої і за межі якої ми можемо вийти в будь-який момент. Це абстракція від більш фундаментального і вимірно більшого світу — більш фундаментального світу, абстрагованого від ще більш фундаментального і вимірно більшого світу — і так до нескінченності. Бо абсолют недосяжний жодними засобами чи аналізом, скільки б вимірів ми не додавали до світу.

Людина може довести існування вимірно більшого світу, просто зосередивши свою увагу на невидимому стані і уявивши, що вона бачить і відчуває його. Якщо вона залишатиметься сконцентрованою в цьому стані, її нинішнє оточення зникне, і вона

прокинеться у вимірно більшому світі, де об'єкт її споглядання буде бачитися як конкретна об'єктивна реальність.

Я інтуїтивно відчуваю, що якби вона абстрагувала свої думки від цього вимірно більшого світу і заглибилася ще далі у свій розум, вона знову викликала б екстерналізацію часу. Вона відкрила б, що щоразу, коли вона занурюється у свій внутрішній розум і здійснює екстерналізацію часу, простір стає вимірно більшим. І тому вона зробила б висновок, що і час, і простір є серійними, а драма життя — це лише сходження по багатовимірному часовому блоку.

Вчені колись пояснять, ЧОМУ існує Серійний Всесвіт. Але на практиці ЯК ми використовуємо цей Серійний Всесвіт для зміни майбутнього — важливіше. Щоб змінити майбутнє, нам потрібно перейматися лише двома світами в нескінченній серії: світом, який ми знаємо завдяки нашим органам тіла, і світом, який ми сприймаємо незалежно від наших органів тіла.

Я вже казав, що в кожному мить перед людиною стоїть вибір, яке з кількох майбутніх вона матиме. Але виникає питання: «Як це можливо, коли досвід людини, яка прокинулася в тривимірному світі, зумовлений?», як впливає зі спостереження події до того, як вона відбудеться.

Ця здатність змінювати майбутнє стане очевидною, якщо ми порівняємо життєвий досвід на землі з цією друкованою сторінкою. Людина переживає події на землі поодинокі і послідовно так само, як ви зараз сприймаєте слова цієї сторінки.

Уявіть, що кожне слово на цій сторінці представляє одне сенсорне враження. Щоб зрозуміти контекст, щоб зрозуміти мій задум, ви фокусуєте свій зір на першому слові у верхньому лівому куті, а потім переносите фокус по сторінці зліва направо, зупиняючись на словах поодинокі і послідовно. До того часу, коли ваші очі дійдуть до останнього слова на цій сторінці, ви зрозумієте мій задум.

Але припустимо, дивлячись на сторінку, де всі надруковані слова присутні однаково, ви вирішили їх переставити. Ви могли б, переставивши їх, розповісти зовсім іншу історію, насправді ви могли б розповісти багато різних історій.

Сновидіння — це не що інше, як неконтрольоване чотиривимірне мислення, або перестановка як минулих, так і майбутніх сенсорних вражень. Людина рідко бачить уві сні події в тому порядку, в якому вона їх переживає під час неспання. Зазвичай вона бачить уві сні дві або більше подій, розділених у часі, що злилися в одне сенсорне враження; або ж вона настільки повністю переставляє свої поодинокі сенсорні враження від неспання, що не впізнає їх, коли стикається з ними в стані неспання.

Наприклад, мені наснилося, що я доставив посилку до ресторану в моєму багатоквартирному будинку. Господиня сказала мені: «Ви не можете залишити це там», після чого ліфтер дав мені кілька листів, і коли я подякував йому за них, він, у свою чергу, подякував мені. У цей момент з'явився нічний ліфтер і помахав мені рукою на знак вітання.

Наступного дня, виходячи з квартири, я забрав кілька листів, які поклали біля моїх дверей. По дорозі вниз я дав денному ліфтеру чайові і подякував йому за те, що він подбав про мою пошту, після чого він подякував мені за чайові.

Повернувшись того дня додому, я випадково почув, як швейцар сказав кур'єру: «Ви не можете залишити це там». Коли я збирався піднятися ліфтом до своєї квартири, мою увагу привернуло знайоме обличчя в ресторані, і коли я заглянув туди, господиня зустріла мене з посмішкою. Того вечора я проводив своїх гостей до ліфта, і коли я попрощався з ними, нічний ліфтер помахав мені на добраніч.

Просто переставивши кілька поодиноких сенсорних вражень, з якими мені судилося зіткнутися, і зливши два або більше з них в одне сенсорне враження, я сконструював сон, який досить сильно відрізнявся від мого досвіду наяву.

Коли ми навчимося контролювати рухи нашої уваги в чотиривимірному світі, ми зможемо свідомо створювати обставини в тривимірному світі. Ми вчимося цього контролю через сон наяву, де наша увага може утримуватися без зусиль, бо увага мінус зусилля незамінна для зміни майбутнього. Ми можемо в контрольованому сні наяву свідомо сконструювати подію, яку ми бажаємо пережити в тривимірному світі.

Сенсорні враження, які ми використовуємо для створення сну наяву, — це теперішні реальності, зміщені в часі або чотиривимірному світі. Все, що ми робимо, конструюючи сон наяву, — це вибираємо з величезного масиву сенсорних вражень ті, які при правильному розташуванні означають, що ми реалізували наше бажання.

Чітко визначивши сон, ми розслабляємося в кріслі і викликаємо стан свідомості, схожий на сон. Стан, який хоч і межує зі сном, залишає нам свідомий контроль над рухами нашої уваги. Потім ми переживаємо в уяві те, що пережили б у реальності, якби цей сон наяву був об'єктивним фактом.

Застосовуючи цю техніку для зміни майбутнього, важливо завжди пам'ятати, що єдине, що займає розум під час сну наяву, — це СОН НАЯВУ, заздалегідь визначена дія і відчуття, що передбачають виконання нашого бажання. Те, як сон наяву стає фізичним фактом, — не наша турбота. Наше прийняття сну наяву як фізичної реальності зумовлює засоби для його здійснення.

Дозвольте мені ще раз закласти основи молитви, яка є не що інше, як керований сон наяву:

1. Визначте свою мету, чітко знайте, чого ви хочете.
2. Сконструйте подію, з якою, на вашу думку, ви зіткнетеся ПІСЛЯ виконання вашого бажання — щось, де дія «Я» буде домінуючою — подію, яка передбачає виконання вашого бажання.
3. Знерухомте фізичне тіло і викличте стан свідомості, схожий на сон. Потім подумки відчуйте себе в запропонованій дії, поки єдине відчуття здійснення не запанує в розумі; весь час уявляючи, що ви насправді виконуєте дію ТУТ І ЗАРАЗ, щоб ви пережили в

уяві те, що пережили б у плоті, якби зараз реалізували свою мету. Досвід переконав мене, що це найпростіший спосіб досягти нашої мети.

Проте мої власні численні невдачі змусили б мене замовкнути, якби я мав на увазі, що повністю опанував рухи своєї уваги. Але я можу разом зі стародавнім вчителем сказати:

«Одне роблю: забуваючи те, що позаду, і змагаючись до того, що попереду, я женуся до мети за нагородою». Фил. 3:13, 14.

Я ще раз хочу нагадати вам, що відповідальність за те, щоб зроблене вами стало реальним у цьому світі, не лежить на ваших плечах. Не переймайтеся тим, ЯК, ви припустили, що це зроблено, припущення має свій власний спосіб об'єктивізації. Будь-яка відповідальність за це з вас знята.

У книзі Вихід є невелике твердження, яке підтверджує це. Мільйони людей, які читали його або чули згадки про нього протягом століть, абсолютно неправильно його розуміли. Там сказано: «Не вари козеняти в молоці матері його». (Вихід 23:19).

Незліченні мільйони людей, неправильно розуміючи це твердження, до сьогодні, у освіченому 1948 році, не вживають жодних молочних продуктів разом із м'ясною стравою. Це просто не прийнято.

Вони думають, що Біблія — це історія, і коли там написано: «Не вари козеняти в молоці матері його», вони не вживатимуть молоко і продукти з молока, масло і сир, одночасно з козеням або будь-яким м'ясом. Насправді, вони навіть мають окремий посуд, у якому готують м'ясо.

Але ви зараз збираєтеся застосувати це психологічно. Ви провели медитацію і припустили, що ви вже є тим, ким хочете бути. Свідомість — це Бог, ваша увага подібна до самого потоку життя або самого молока, яке вигодовує і оживляє те, що утримує вашу увагу. Іншими словами, те, що утримує вашу увагу, має ваше життя.

Протягом століть козеня використовувалося як символ жертвоприношення. Ви породили все у своєму світі. Але є речі, які ви більше не бажаєте підтримувати живими, хоча ви були їм матір'ю і батьком. Ви — ревнивий батько, який може легко поглинути, як Кронос, своїх дітей. Це ваше право — поглинути те, що ви раніше виражали, коли не знали кращого.

Тепер ви відокремлені у свідомості від того попереднього стану. Це було ваше козеня, це було ваше дитя, ви втілили і виразили його у своєму світі. Але тепер, коли ви припустили, що ви вже є тим, ким хочете бути, не озирайтеся на свій попередній стан і не дивуйтеся, ЯК він зникне з вашого світу. Бо якщо ви озираєтеся назад і приділяєте йому увагу, ви знову варите те козеня в молоці його матері.

Не кажіть собі: «Цікаво, чи я справді відірвався від того стану» або «Цікаво, чи правда те чи інше». Віддайте всю свою увагу припущенню, що річ уже є такою, тому що вся відповідальність за це повністю знята з ваших плечей. Вам не потрібно робити це так, воно ВЖЕ Є таким. Ви привласнюєте те, що вже є фактом, і ходите в припущенні, що це так, і шляхом, якого ви не знаєте, я не знаю, жодна людина не знає, воно стає об'єктивним у вашому світі.

Не переймайтеся тим, як, і не озирайтеся на свій колишній стан. «Жоден, хто поклав руку свою на плуг і озирається назад, не надається до Божого Царства». Луки 9:62.

Просто припустіть, що все зроблено, і відключіть розум, відключіть усі аргументи свідомого тривимірного розуму. Ваше бажання знаходиться поза зоною досяжності тривимірного розуму.

Припустіть, що ви вже є тим, ким хочете бути; ходіть так, ніби ви вже ним є; і якщо ви залишитеся вірними своєму припущенню — воно перетвориться на факт.

УРОК – 6 ЗАПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1. Запитання: Яке значення емблеми на обкладинках ваших книг?

Відповідь: Це око, накладене на серце, яке, своєю чергою, накладене на дерево, обтяжене плодами. Це означає, що те, що ви усвідомлюєте і приймаєте як істину, ви збираєтеся реалізувати. Які думки в серці людини, така вона й є.

* * * * *

2. Запитання: Я хотіла б вийти заміж, але не знайшла підходящого чоловіка. Як мені уявити чоловіка?

Відповідь: Розум завжди захоплюють ідеальні стани. Не обмежуйте стан шлюбу певним чоловіком, але уявляйте повне, багате життя, що переливається через край. Ви бажаєте відчувати радість шлюбу. Не змінійте свою мрію, а підсилюйте її, роблячи прекраснішою. Потім стисніть своє бажання в одне відчуття або дію, яка передбачає його виконання.

У західному світі жінка носить обручку на підмізинному пальці лівої руки. Материнство не обов'язково означає шлюб; інтимність не обов'язково означає шлюб, а от обручка — так.

Розслабтеся в зручному кріслі або ляжте на спину і викличте стан, схожий на сон. Потім прийміть відчуття того, що ви заміжня. Уявіть обручку на своєму пальці. Торкніться її. Покрутіть її навколо пальця. Зніміть її через суглоб. Продовжуйте дію, поки кільце не набуде виразності та відчуття реальності. Настільки зануртеся у відчуття кільця на пальці, щоб, коли ви розплющите очі, ви були здивовані, що його там немає.

Якщо ви чоловік, який не носить кільця, ви могли б прийняти на себе більшу відповідальність. Як би ви почувалися, якби у вас була дружина, про яку треба піклуватися? Прийміть відчуття щасливого одруженого чоловіка прямо зараз.

* * * * *

3. Запитання: Що я повинен зробити, щоб надихнути творчі думки, необхідні для письма?

Відповідь: Що ви повинні зробити? Припустіть, що історія вже написана і прийнята великим видавництвом. Зведіть ідею бути письменником до відчуття задоволення.

Повторюйте фразу «Хіба це не чудово!» або «Дякую, дякую, дякую» знову і знову, поки не відчуєте успіх. Або уявіть друга, який вітає вас. Існує незліченна кількість способів припустити успіх, але завжди йдіть до кінця. Ваше прийняття кінця визначає його виконання. Не думайте про те, як налаштуватися на написання, а живіть і дійте так,

ніби ви вже є тим автором, яким бажаєте бути. Припустіть, що у вас є таланти до письма. Подумайте про шаблон, який ви хочете бачити зовні. Якщо ви пишете книгу і ніхто не хоче її купувати, задоволення немає. Дійте так, ніби люди жадають вашої роботи. Живіть так, ніби ви не можете створювати оповідання чи книги достатньо швидко, щоб задовольнити попит. Залишайтеся в цьому припущенні, і все необхідне для досягнення вашої мети швидко розквітне, і ви це виразите.

* * * * *

4. Запитання: Як мені уявити більшу аудиторію для моїх виступів?

Відповідь: Я можу відповісти вам найкраще, поділившись технікою, яку використовував один дуже здібний вчитель, якого я знаю. Коли цей чоловік уперше приїхав до цієї країни, він почав виступати в невеликому залі в Нью-Йорку. Хоча на його недільні ранкові зустрічі приходило лише п'ятдесят-шістдесят людей, і вони сиділи попереду, цей вчитель стояв за трибуною і уявляв величезну аудиторію. Потім він говорив у порожнечу: «Ви чуєте мене там, ззаду?»

Сьогодні цей чоловік виступає в Карнегі-холі в Нью-Йорку перед приблизно 2500 людьми щонеділі вранці та щосередини ввечері. Він хотів говорити перед натовпами. Він не був скромним. Він не намагався обдурити себе, а побудував натовп у власній свідомості, і натовпи прийшли. Станьте перед великою аудиторією. Зверніться до цієї аудиторії у своїй уяві. Відчуйте, що ви на тій сцені, і ваше почуття забезпечить засоби.

* * * * *

5. Запитання: Чи можливо уявляти кілька речей одночасно, чи варто обмежуватися одним бажанням?

Відповідь: Особисто я волію обмежувати свій уявний акт однією думкою, але це не означає, що я зупинюся на цьому. Протягом дня я можу уявляти багато речей, але замість того, щоб уявляти безліч дрібниць, я б порадив вам уявити щось настільки велике, що воно включає в себе всі дрібниці. Замість того, щоб уявляти багатство, здоров'я та друзів, уявіть себе в стані екстазу. Ви не могли б бути в екстазі і відчувати біль. Ви не могли б бути в екстазі, коли вам загрожує повідомлення про виселення. Ви не могли б бути в екстазі, якби не насолоджувалися повною мірою дружбою та любов'ю.

Яким би було відчуття, якби ви були в екстазі, не знаючи, що саме викликало ваш екстаз? Зведіть ідею екстазу до єдиного відчуття: «Хіба це не чудово!». Не дозволяйте свідомому, міркуючому розуму запитувати «чому», бо якщо він це зробить, він почне шукати видимі причини, і тоді відчуття буде втрачено. Натомість повторюйте знову і знову: «Хіба це не чудово!». Призупиніть судження про те, що саме є чудовим. Впіймайте одне відчуття дива від усього цього, і події відбудуться, щоб засвідчити істинність цього відчуття. І я обіцяю вам, воно включатиме всі дрібниці.

6. Запитання: Як часто я повинен виконувати уявний акт — кілька днів чи кілька тижнів?

Відповідь: У Книзі Буття розповідається історія про те, як Яків боровся з ангелом. Ця історія дає нам ключ, який ми шукаємо: коли задоволення досягнуто, настає безсилля.

Коли відчуття реальності належить вам, принаймні на мить, ви стаєте ментально безсилими. Бажання повторити акт молитви втрачається, його замінює відчуття звершеності. Ви не можете наполягати на бажанні того, що ви вже маєте. Якщо ви припускаєте, що ви є тим, ким бажаєте бути, до стану екстазу, ви більше цього не хочете. Ваш уявний акт є таким самим творчим актом, як і фізичний, де людина зупиняється, стискається і отримує благословення, бо як людина створює собі подібних, так і ваш уявний акт трансформується в подобу вашого припущення. Якщо ж ви не досягли точки задоволення, повторюйте дію знову і знову, поки не відчуєте, що торкнулися її і сила вийшла з вас.

* * * * *

7. Запитання: Мене вчили не просити про земні речі, а лише про духовне зростання, але гроші та речі — це те, що мені потрібно.

Відповідь: Ви повинні бути чесними з собою. Через усе Писання проходить запитання: «Чого ти хочеш від мене?». Дехто хотів бачити, інші — їсти, ще інші хотіли випрямитися або «щоб дитина моя жила».

Ваше вимірно більше «Я» розмовляє з вами мовою бажання. Не обманюйте себе. Знаючи, чого ви хочете, стверджуйте, що вже маєте це, бо вашому Отцеві приємно дати вам це, і пам'ятайте: те, чого ви бажаєте, ви вже маєте.

* * * * *

8. Запитання: Коли ви припустили своє бажання, чи тримаєте ви в думках постійну присутність цього Великого Я, яке захищає і дає вам ваше припущення?

Відповідь: Прийняття кінця визначає засоби. Прийміть відчуття виконаного бажання, і ваше вимірно більше «Я» визначить засоби. Коли ви привласнюєте стан так, ніби він у вас уже є, повсякденна діяльність відволікатиме ваш розум від усіх тривожних думок, так що ви не будете шукати знаків. Вам не потрібно нести в собі відчуття того, що якась «присутність» збирається зробити це за вас, скоріше ви знаєте, що це вже зроблено. Знаючи, що це вже факт, ходіть так, ніби це так, і події стануться, щоб зробити це реальним. Вам не потрібно турбуватися про те, що якась присутність щось робить для вас. Глибший, вимірно більший Ви вже це зробили. Все, що ви робите, — це рухаєтеся до місця, де ви з цим зустрічаєтеся.

Згадайте історію про людину, яка покинула вчителя і йшла додому, коли зустріла свого слугу, який сказав: «Твій син живе». І коли він запитав, о котрій годині це сталося, слуга відповів: «О сьомій годині». У ту саму годину, коли він припустив своє бажання, це було зроблено для нього, бо саме о сьомій годині вчитель сказав: «Твій син живе». Ваше бажання вже виконане. Ходіть так, ніби це так, і, хоча час у цьому вимірі вашого буття

б'ється повільно, він, тим не менш, принесе вам підтвердження вашого припущення. Проте я прошу вас не бути нетерплячими. Якщо і є щось, чого ви справді потребуєте, то це терпіння.

* * * * *

9. Запитання: Хіба не існує закону, який каже, що не можна отримати щось за ніщо? Хіба ми не повинні заслужити те, чого бажаємо?

Відповідь: Творіння завершене! Вашому Отцеві благоволило дати вам царство. Притча про блудного сина — це ваша відповідь. Незважаючи на марнотратство людини, коли вона приходить до тям і згадує, хто вона є, вона бенкетує вгодованим телям достатку і одягає вбрання та кільце влади. Нічого не треба заробляти. Творіння було завершене у фундаменті часу. Ви, як людина, є Богом, що став видимим з метою відображення того, що Є, а не того, що буде. Не думайте, що ви повинні виборювати своє спасіння в поті чола свого. Не чотири місяці до жнив, ниви вже побіліли, просто встроміть серп.

* * * * *

10. Запитання: Чи не позбавляє думка про те, що творіння завершене, людину ініціативи?

Відповідь: Якщо ви спостерігаєте подію до того, як вона відбудеться, то з точки зору неспання в цьому тривимірному світі подія, що відбувається, має бути зумовленою. Проте вам не обов'язково зустрічати те, що ви спостерігаєте. Ви можете, змінивши свою концепцію себе, втрутитися у своє майбутнє і сформувати його в гармонії зі зміненою концепцією себе.

* * * * *

11. Запитання: Чи не заперечує ця здатність змінювати майбутнє те, що творіння завершене?

Відповідь: Ні. Ви, змінюючи свою концепцію себе, змінюєте своє ставлення до речей. Якщо ви переставляєте слова п'єси, щоб написати іншу, ви не створили нових слів, а просто отримали радість від їх перестановки. Ваша концепція себе визначає порядок подій, з якими ви стикаєтеся. Вони знаходяться у фундаменті світу, але не порядок їхнього розташування.

* * * * *

12. Запитання: Чому той, хто наполегливо працює в метафізиці, завжди відчуває нестачу?

Відповідь: Тому що він насправді не застосовував метафізику. Я не маю на увазі легковажний підхід до життя, а щоденне застосування закону свідомості. Коли ви привласнюєте своє благо, немає потреби в людині чи стані, щоб вони діяли як посередники, через яких прийде ваше благо.

Живучи у світі людей, гроші потрібні мені в моєму повсякденному житті. Якщо я запрошую вас на ланч завтра, я повинен оплатити чек. Коли я виїжджаю з готелю, я повинен оплатити рахунок. Щоб поїхати поїздом назад до Нью-Йорка, я повинен оплатити проїзд. Мені потрібні гроші, і вони повинні там бути. Я не збираюся казати: «Бог знає краще, і він знає, що мені потрібні гроші». Натомість я привласню гроші так, ніби вони ВЖЕ є!

Ми повинні жити сміливо! Ми повинні йти по життю так, ніби ми володіємо тим, чим хочемо володіти. Не думайте, що оскільки ви допомогли іншому, хтось ззовні побачив ваші добрі справи і дасть вам щось, щоб полегшити ваш тягар. Нікому зробити це за вас. Ви самі повинні сміливо привласнювати те, що ваш Батько вже дав вам.

13. Запитання: Чи може неосвічена людина дати собі освіту, прийнявши відчуття себе освіченою?

Відповідь: Так. Пробуджений інтерес винагороджується інформацією з усіх боків. Ви повинні щиро бажати бути добре освіченим. Бажання бути начитаним, за яким слідує припущення, що ви таким є, робить вас вибіркоvim у читанні. У міру просування в освіті ви автоматично стаєте більш вибіркоvim, більш вимогливим у всьому, що робите.

* * * * *

14. Запитання: Мій чоловік і я відвідуємо заняття разом. Чи варто нам обговорювати наші бажання одне з одним?

Відповідь: Існують два духовні вислови, які пронизують Біблію. Один — «Піди і нікому не кажи», а інший — «Я сказав вам про це, перш ніж воно станеться, щоб ви повірили, коли воно станеться». Потрібна духовна сміливість, щоб сказати іншому, що ваше бажання виконане, до того, як це побачать ззовні. Якщо у вас немає такої сміливості, тоді краще мовчати.

Особисто мені подобається розповідати про свої плани дружині, бо ми обоє відчуваємо такий трепет, коли вони втілюються в життя. Перша людина, якій чоловік хоче довести дію цього закону, — це його дружина. Кажуть, що Мухаммед є вічно великим, тому що його першим учнем була його дружина.

15. Запитання: Чи варто нам із чоловіком працювати над одним проектом чи над різними?

Відповідь: Це залежить тільки від вас. У моєї дружини і в мене різні інтереси, але у нас багато спільного. Ви пам'ятаєте історію, яку я розповідав про наше повернення до Сполучених Штатів цієї весни? Я відчував, що мій обов'язок як чоловіка — забезпечити проїзд назад до Америки, тому я привласнив це собі. Я вважаю, що певні речі лежать

на боці моєї дружини, наприклад, підтримання чистого, затишного дому та пошук відповідної школи для нашої доньки, тому вона дбає про це.

Досить часто моя дружина просить мене уявити щось для неї, ніби вона має більше віри в мої здібності зробити це, ніж у свої власні. Це лестить мені, бо кожен чоловік, гідний цього імені, хоче відчувати, що сім'я вірить у нього. Але я не бачу нічого поганого в спілкуванні між двома людьми, які люблять одне одного.

* * * * *

16. Запитання: Я думаю, що якщо занадто сильно зануритися в сонливий стан, то не вистачатиме відчуттів.

Відповідь: Коли я говорю про відчуття, я маю на увазі не емоції, а прийняття факту, що бажання виконане. Відчуваючи вдячність, задоволення або признання, легко сказати: «Дякую», «Хіба це не чудово!» або «Це звершилось». Коли ви входите в стан вдячності, ви можете або прокинутися, знаючи, що це зроблено, або заснути у відчутті здійсненого бажання.

* * * * *

17. Запитання: Чи є любов продуктом вашої власної свідомості?

Відповідь: Все існує у вашій свідомості — чи то любов, чи ненависть. Ніщо не приходить ззовні. Пагорби, до яких ви звертаєтеся за допомогою, знаходяться на внутрішньому хребті. Ваші почуття любові, ненависті чи байдужості — все походить із вашої власної свідомості. Ви нескінченно величніші, ніж могли б коли-небудь себе уявити. Ніколи у вічності ви не досягнете остаточного «Себе». Ось наскільки ви чудові. Любов не є вашим продуктом — ви і є любов, бо це і є те, чим є Бог, а ім'я Бога — Я Є (I AM), саме те ім'я, яким ви називаєте себе, перш ніж заявити про стан, у якому ви зараз перебуваєте.

* * * * *

18. Запитання: Припустимо, мої бажання не можуть матеріалізуватися протягом пів року або року, чи варто мені чекати, щоб уявити їх?

Відповідь: Коли на вас приходить бажання, це і є час, щоб прийняти його в повноті. Можливо, є причини, чому це спонукання дано вам саме в цей час. Ваша тривимірна істота може думати, що це не може бути зараз, але ваш чотиривимірний розум знає, що це ВЖЕ є, тому бажання має бути прийняте вами як фізичний факт зараз.

Припустимо, ви хочете побудувати будинок. Спонукання мати його виникає зараз, але знадобиться час, щоб дерева вирости і тесля побудував будинок. Хоча спонукання здається великим, не чекайте, щоб пристосуватися до нього. Заявляйте про володіння зараз і дозвольте йому об'єктивізуватися своїм дивним способом. Не кажіть, що це займе шість місяців або рік. Щойно бажання приходить до вас — припустіть, що це вже факт! Ви і тільки ви дали вашому бажанню часовий інтервал, а час відносний, коли

мова йде про цей світ. Не чекайте, поки щось станеться, прийміть це зараз, ніби воно вже є, і подивіться, що буде.

Коли у вас є бажання, говорить ваше глибше «Я», яке люди називають Богом. Він спонукає вас мовою бажання прийняти те, що Є, а не те, що буде! Бажання — це просто його спілкування з вами, яке каже вам, що ваше бажання — ваше вже зараз! Ваше прийняття цього факту доводиться вашим повним пристосуванням до нього, так, ніби це істина.

19. Запитання: Чому деякі з нас помирають молодими?

Відповідь: Оглядаючись назад, наше життя вимірюється не роками, а змістом цих років.

20. Запитання: Що б ви вважали повноцінним життям?

Відповідь: Різноманітність досвіду. Чим вони різноманітніші, тим багатшим є ваше життя. Після смерті ви функціонуєте у вимірно більшому світі і граєте свою роль на клавіатурі, що складається з життєвого людського досвіду. Тому, чим різноманітніший ваш досвід, тим кращий ваш інструмент і тим багатше ваше життя.

* * * * *

21. Запитання: А як щодо дитини, яка помирає при народженні?

Відповідь: Дитина, яка народилася, живе вічно, бо ніщо не вмирає. Може здатися, що дитина, яка помирає при народженні, не має клавіатури людського досвіду, але, як сказав колись поет:

«Він накреслив коло, що виключило мене, я став безвірним, негідником, тим, кого зневажають. Але Любов і Я мали дотепність перемогти! Ми накреслили коло, яке включило його».

Кохана людина має доступ до сенсорного досвіду того, хто любить. Бог є любов; отже, зрештою кожен має інструмент, клавіатурою якого є сенсорні враження всіх людей.

22. Запитання: Яка ваша техніка молитви?

Відповідь: Вона починається з бажання, бо бажання — це рушійна сила дії. Ви повинні знати і визначити свою мету, а потім стиснути її у відчуття, яке передбачає виконання. Коли ваше бажання чітко визначене, знерухомте фізичне тіло і переживіть у своїй уяві дію, яка передбачає його виконання. Повторюйте цей акт знову і знову, поки він не набуде яскравості та відчуття реальності.

Або стисніть своє бажання в одну фразу, яка передбачає виконання, наприклад: «Дякую, Батьку», «Хіба це не чудово» або «Це звершилось». Повторюйте цю стислу фразу або дію у своїй уяві знову і знову. Потім або прокиньтесь з цього стану, або пориньте в глибину. Це не має значення, бо акт завершено, коли ви повністю приймаєте його як звершений у цьому сонливому, дрімотному стані.

23. Запитання: Дві людини хочуть одну й ту саму посаду. Одна її має. Інша мала її раніше і тепер хоче повернути.

Відповідь: Ваш Батько (вимірно більше Ви) має шляхи та засоби, про які ви не знаєте. Прийміть його мудрість. Відчуйте, що ваше бажання виконане, а потім дозвольте вашому Батькові дати його вам. Та, що зараз обіймає посаду, може бути підвищена до вищої посади або вийти заміж за дуже багатого чоловіка і покинути роботу. Вона може отримати у спадок велику суму грошей або вирішити переїхати до іншого штату.

Багато людей кажуть, що хочуть працювати, але я серйозно в цьому сумніваюся. Вони хочуть безпеки і обумовлюють безпеку наявністю роботи. Але я справді не думаю, що пересічна дівчина по-справжньому хоче вставати вранці і йти на роботу.

* * * * *

24. Запитання: У чому причина хвороб і болю?

Відповідь: Фізичне тіло — це емоційний фільтр. Багато людських недуг, які раніше вважалися суто фізичними, сьогодні визнаються як такі, що вкорінені в емоційних розладах.

Біль виникає через брак розслаблення. Коли ви спите, болю немає. Якщо ви під анестезією, болю немає, бо ви, так би мовити, розслаблені. Якщо у вас є біль — це тому, що ви напружені і намагаєтеся щось змусити статися. Ви не можете насильно втілити ідею, ви просто привласнюєте її. Це увага мінус зусилля. Тільки практика приведе вас до тієї точки, де ви зможете бути уважними і водночас залишатися розслабленими.

Увага — це напруга до мети, а розслаблення — якраз навпаки. Ось дві абсолютно протилежні ідеї, які ви повинні змішати, поки не навчитеся на практиці, як бути уважними, але не напруженими. Слово «споглядання» означає «увага мінус зусилля». У стані споглядання ідея тримає вас без напруги.

25. Запитання: Як би я не намагався бути щасливим, всередині у мене залишається меланхолійне відчуття, ніби мене залишили осторонь. Чому?

Відповідь: Тому що ви відчуваєте, що ви не потрібні. Був би я на вашому місці, я б припустив, що я потрібен. Ви знаєте техніку. Припущення, що ви потрібні, може здатися помилковим, коли його вперше прийнято, але якщо ви будете відчувати себе потрібним і шанованим і наполягатимете на цьому припущенні, ви будете вражені тим, як інші почнуть шукати вас. Вони почнуть бачити у вас якості, яких ніколи не бачили раніше. Я обіцяю вам. Якщо ви лише припустите, що ви потрібні — ви такими станете.

26. Запитання: Якщо безпека прийшла до мене через смерть коханої людини, чи спричинив я цю смерть?

Відповідь: Навіть на секунду не думайте, що ви спричинили смерть, припустивши безпеку. Більше «Я» нікому не зашкодить. Воно бачить усе і, знаючи тривалість життя кожного, може надихнути іншого дати вам те, що може виконати ваше припущення.

Ви не вбили людину, яка вказала вас у своєму заповіті. Якщо через кілька днів після повного прийняття ідеї безпеки дядько Джон покинув цей тривимірний план і залишив вам свій спадок — це лише тому, що прийшов час для дядька Джона піти. Проте він не помер ні на секунду раніше свого часу. Більше «Я» бачило тривалість життя Джона і використало його як шлях для втілення вашого почуття безпеки.

Прийняття кінця визначає засоби для досягнення цього кінця. Не переймайтеся нічим, крім кінця. Завжди пам'ятайте, що відповідальність за те, щоб це сталося, повністю знята з ваших плечей. Це ваше, тому що ви приймаєте це як факт!

* * * * *

27. Запитання: У мене більше однієї мети. Чи буде неефективно концентруватися на різних цілях у різні періоди концентрації?

Відповідь: Мені подобається брати одну всепоглинаючу амбіцію, обмежувати її короткою фразою або дією, яка передбачає виконання, але я не обмежую свою амбіцію. Я лише знаю, що моя справжня мета включатиме всі дрібніші цілі.

28. Запитання: Мені важко змінити свою концепцію себе. Чому?

Відповідь: Тому що ваше бажання змінитися не було пробуджене. Якби ви закохалися в те, ким справді хочете бути — ви б ним стали. Потрібен інтенсивний голод, щоб викликати трансформацію себе.

«Як олень жадає до водних потоків, так душа моя жадає Тебе, о Боже». Якби ви захотіли досконалості так само сильно, як маленький олень жадає води, настільки, що він кидає виклик гніву тигра в лісі — ви стали б досконалими.

29. Запитання: Я задумую бізнес-проект. Це багато значить для мене, але я не можу уявити, як це може втілитися в життя.

Відповідь: З вас знято цю відповідальність. Вам не потрібно робити це реальністю — воно ВЖЕ нею є! Хоча ваша концепція себе здається такою далекою від проекту, який ви зараз задумуєте, він існує зараз як реальність всередині вас. Запитайте себе, як би ви почувалися і що б ви робили, якби ваш бізнес-проект мав величезний успіх. Ототожніться з цим характером і почуттям, і ви будете вражені тим, як швидко реалізуєте свою мрію.

Єдина жертва, яку ви покликані принести — це відмовитися від своєї нинішньої концепції себе і привласнити бажання, яке ви хочете виразити.

* * * * *

30. Запитання: Як студента метафізики, мене вчили вірити, що расові переконання та універсальні припущення впливають на мене. Чи означає це, що я перебуваю під їхнім впливом лише в тій мірі, в якій я даю цим універсальним віруванням владу над собою?

Відповідь: Так. Важлива лише ваша індивідуальна точка зору, оскільки ваш світ завжди свідчить про вашу нинішню концепцію себе. Якщо хтось ображає вас — змініть свою концепцію себе. Це єдиний спосіб змінити інших. Сьогоднішню газету можуть прочитати будь-які шість людей у цій кімнаті, і жодні двоє не витлумачать одну й ту саму історію однаково. Один буде в захваті, інший у депресії, третій байдужий і так далі, хоча це одна й та сама історія.

Універсальні припущення, расові вірування — називайте їх як завгодно — вони не важливі для вас. Важливою є ваша концепція не про іншого, а про себе самого, бо концепція, яку ви маєте про себе, визначає концепцію, яку ви маєте про інших. Залиште інших у спокої. Що вони вам? Слідуйте власним бажанням.

Закон завжди діє, він завжди абсолютний. Ваша свідомість — це скеля, на якій тримаються всі структури. Стежте за тим, що ви усвідомлюєте. Вам не потрібно перейматися іншими, тому що вас підтримує абсолютність цього закону. Жодна людина не приходить до вас сама по собі, чи то добра, чи погана, чи байдужа. Не вона вибрала вас! Ви вибрали її! Вона була притягнута до вас завдяки тому, ким ви є.

Ви не можете знищити стан, який представляє інший, силою. Краще залиште його в спокої. Що він вам? Підніміться на вищий рівень свідомості, і ви знайдете новий світ, що чекає на вас, і в міру того, як ви освячуєте себе, інші також освячуються.

* * * * *

31. Запитання: Хто написав Біблію?

Відповідь: Біблія була написана мудрими людьми, які використовували сонячні та фалічні міфи для розкриття психологічних істин. Але ми прийняли їхню алегорію за історію і тому не побачили їхнього справжнього послання.

Це дивно, але коли Біблія була випущена у світ і здавалося, що її прийняття неминуче, велика Олександрійська бібліотека була спалена дотла, не залишивши жодних записів про те, як виникла Біблія. Мало хто може читати іншими мовами, тому вони не можуть порівняти свої вірування з іншими. Наші церкви не заохочують нас порівнювати. Скільки з мільйонів тих, хто приймає Біблію як факт, коли-небудь ставили її під сумнів? Вірячи, що це слово Боже, вони сліпо приймають слова і таким чином втрачають суть, яку вони містять. Приймавши оболонку, вони не розуміють того, що ця оболонка несе.

* * * * *

32. Запитання: Чи використовуєте ви апокрифи?

Відповідь: Не в моєму вченні. У мене вдома є кілька їхніх томів. Вони не величніші за шістдесят шість книг нашої нинішньої Біблії. Вони просто розповідають ту саму істину іншим способом. Наприклад, розповідається історія про Ісуса, коли він був маленьким хлопчиком і спостерігав, як діти роблять пташок з болота. Тримавши пташок у руках, вони вдають, що ті летять. Ісус підходить і вибиває пташок у них з рук. Коли вони починають плакати, він піднімає одну з розбитих пташок і заново її ліпить. Піднявши її високо, він дихає на неї, і пташка злітає.

Ось історія про того, хто прийшов розбити ідолів у розумі людей, а потім показати їм, як використовувати ту саму субстанцію і переліпити її у прекрасну форму та вдихнути в неї життя. Ось що намагається передати ця історія. «Я прийшов принести не мир, а меч». Істина вбиває всіх маленьких «болотяних пташок» розуму; вбиває ілюзії, а потім переліплює їх за новим шаблоном, який робить людину вільною.

33. Запитання: Якщо Ісус був вигаданим персонажем, створеним біблійними письменниками з метою ілюстрації певних психологічних драм, як ви поясните той факт, що він і його філософія згадуються в нерелігійній та нехристиянській історії тих часів? Хіба Понтій Пилат і Ірод не були реальними римськими чиновниками з плоті та крові в ті дні?

Відповідь: Історія Ісуса — це ідентична історія індуїстського спасителя Крішні. Це ті самі психологічні персонажі. Обидва нібито народилися від дів-матерів. Правителі того часу намагалися знищити їх, коли вони були дітьми. Обидва зцілювали хворих, воскрешали мертвих, навчали євангелії любові і померли мученицькою смертю за людство. Індуси та християни однаково вірять, що їхній спаситель — це Бог, який став людиною.

Сьогодні люди цитують Сократа, але єдиним доказом того, що Сократ коли-небудь існував, є праці Платона. Кажуть, що Сократ випив отруту, але я запитую вас: хто такий Сократ? Якось я процитував рядок із Шекспіра, і одна леді сказала мені: «Але це

сказав Гамлет». Гамлет ніколи цього не казав — Шекспір написав ці рядки і вклав слова в уста персонажа, якого він створив і назвав Гамлетом. Святий Августин колись сказав: «Те, що зараз називається християнською релігією, існувало серед древніх. Вони почали називати християнство істинною релігією, проте вона ніколи не існувала».

* * * * *

34. Запитання: Чи використовуєте ви афірмації та заперечення?

Відповідь: Залишмо ці школи думки, які використовують афірмації та заперечення. Найкраща афірмація і єдина ефективна — це припущення, яке саме по собі передбачає заперечення попереднього стану.

Найкраще заперечення — це повна байдужість. Речі в'януть і вмирають через байдужість. Вони підтримуються живими через увагу. Ви не заперечуєте річ, кажучи, що її не існує. Навпаки, ви вкладаєте в неї почуття, визнаючи її, а те, що ви визнаєте істинним, є істинним для вас, чи то добре, чи погане, чи байдуже.

* * * * *

35. Запитання: Чи можливо, щоб хтось здавався мертвим і все ж не був мертвим?

Відповідь: Генерал Лі нібито народився через два роки після того, як його матір, яку вважали мертвою, поховали живцем. На щастя для неї, її не забальзамували і не зарили в землю, а поклали у склеп, де хтось почув її крик і звільнив її. Через два роки місис Лі народила сина, який став генералом Лі. Це частина історії цієї країни.

* * * * *

36. Запитання: Як той, хто був знедоленим у юності, міг стати успішним у житті?

Відповідь: Ми — істоти звички, що формують шаблони розуму, які повторюються знову і знову. Хоча звичка діє як примусовий закон, що змушує людину повторювати ці шаблони — це не закон, бо ми з вами можемо змінити ці шаблони. Багато успішних людей, таких як Генрі Форд, Рокфеллер і Карнегі, були знедоленими в юності. Багато видатних імен у цій країні походять із бідних родин, проте вони залишили після себе великі досягнення в політичному, мистецькому та фінансовому світі.

Одного разу мій друг відвідав зустріч молодих рекламних керівників. Промовець вечора сказав цим молодим людям: «Я маю сказати вам сьогодні ввечері лише одне: зробіть себе великими, і ви не зможете зазнати невдачі».

Взявши звичайний акваріум, він наповнив його двома мішками: один з англійськими волоськими горіхами, а інший — з дрібною квасолею. Перемішуючи їх рукою, він почав трусити акваріум і сказав: «Цей акваріум — життя. Ви не можете зупинити його трясіння, оскільки життя — це постійний пульсуючий, живий ритм, але дивіться». І поки вони спостерігали, великі горіхи піднімалися на поверхню, а дрібна квасоля падала на дно.

Дивлячись в акваріум, чоловік запитав: «Хто з вас скаржиться, запитуючи — чому?» Потім додав: «Хіба це не дивно — звук іде з акваріума, а не зовні. Квасолина скаржиться, що якби вона мала таке ж середовище, як горіх, вона теж робила б великі справи, але вона ніколи не мала шансу». Потім він узяв маленьку квасолину з дна і поклав її зверху, сказавши: «Я можу пересунути квасолину силою, але я не можу зупинити акваріум життя від трясіння», і коли він труснув акваріум, маленька квасолина знову сповзла на дно.

Почувши інший голос скарги, він запитав: «Що це я чую? Ви кажете, що я повинен взяти одного з тих великих хлопців, які думають, що вони такі великі, і покласти його на дно, і подивитися, що з ним станеться? Ви вірите, що він буде таким же обмеженим, як і ви, тому що він буде позбавлений можливості робити великі справи, так само як і ви? Подивімося».

Потім промовець взяв один із великих волоських горіхів і заштовхнув його на саме дно акваріума, сказавши: «Я все ще не можу зупинити акваріум від трясіння», і поки люди спостерігали, великий горіх знову піднявся наверх. Тоді промовець додав:

«Панове, якщо ви справді хочете досягти успіху в житті — зробіть себе великими».

Мій друг прийняв це послання близько до серця і почав припускати, що він успішний бізнесмен. Сьогодні він справді велика людина, якщо судити про успіх за доларами. Зараз він дає роботу понад тисячі людей у місті Нью-Йорк. Кожен із вас може зробити те, що зробив він. Припустіть, що ви вже є тим, ким хочете бути. Ходіть у цьому припущенні, і воно перетвориться на факт.

КІНЕЦЬ.